

*BRZEGI
OGNIA I WODY*

БЕРЕГА ОГНЯ И ВОДЫ

русско-польский сборник

Интернациональный Союз писателей
2016

BRZEGI OGNIA I WODY

rosyjsko-polskiego zbioru

Internacjonalny Zwiasek Pisarzy
2016

Редактор-корректор русскоязычных текстов
Людмила Романенко

Redaktor-korektor tekstow rosyjskojezycznych
Ludmiła Romanenko

Редактор-составитель
Юлия Ковалевская

Redaktor-edytor
Julia Kowalewska

Перевод и корректура текстов
Екатерина Лесун
Александр Навроцкий

Tłumaczenie i korekta tekstow
Katarzyna Lesun
Aleksander Nawrock

ISBN 978-5-906857-48-4

© Интернациональный Союз писателей, 2016

Оглавление *Spis treści*

Слово редактора	13
Алина Лана	19
Пирамидка	20
Allina Łana (Алина Лана)	22
Piramidka	22
Бакуева Татьяна	25
Над рекой раскинулась... ..	25
Bakujewa Tatiana	27
Nad rzeką się rozłożyła... ..	27
Балашова Виктория	29
В ресторации.....	29
Когда мы будем на Земле.....	32
Мужчина как ингредиент	35
Мужчина как ингредиент (часть 2)	36
Balaszowa Wiktorja	37
W restauracji.....	37
Kiedy już będziemy na Ziemi	40
Mężczyzna jako składnik	43
Mężczyzna jako składnik (część 2)	44
Баранникова Лариса	45
Прочь от одиночества... ..	45
Barannikowa Łarysa	51
Dalej od samotności	51
Бедная Наталья	57
Настелю опавших листьев	57
Biednaja Natalia	59
Wyściele opadłymi liśćmi	59
Бендерская Валентина	60
«Обрамляют июль георгины...»	60
«О! Как стало мне вдруг хорошо...».....	61

Walentyна Benderska	62
«Lіpіec usiany georginiami...»	62
«Raptem poczułem się lepiej...».....	63
Бевз (Коняхина) Людмила	64
ГРИБОК.....	64
МЯЧИК.....	65
ЕДУ К БАБУШКЕ!.....	65
МАША.....	66
МИША ПЛАЧЕТ.....	67
Bewz (Koniachina) Ludmiła	68
GRZYBEK	68
PIĘCZKA.....	69
JADĘ DO WAWSI!.....	69
MANIA.....	70
MICHAŚ PŁACZE.....	70
Бирюза Татьяна	71
Благодарю тебя, Господь!	71
Давайте оставим всё в прошлом.....	72
Biriuzа Tatiana	73
Dzięki ci, Boże!	73
Zostawmy to w przeszłości.....	74
Генис Татьяна	75
ТУМАННАЯ ПЕЛЕНА НОЧНОГО НЕБА	75
Genis Tatiana	79
Mglisty sałun pocnym niebie	79
Грицан-Чонка Татьяна	83
Лист Мебиуса.....	83
Tatiana Gryca-Czonka	85
Liść Mebiusa.....	85
Дольский Олег	87
Весна в декабре.....	87
Dolski Oleg	89
Wiosna w grudniu.....	89
Дуленцов Владимир	91
Две берёзы.....	91
Dulencow Władimir	93
DWIE BRZOZY	93
Жиглова Мария	95
МУЗЕ.....	95

Żigłowa Maria	97
MUZIE	97
Жинжеров Михаил	99
Простите	99
Спит дорога.....	101
Żynżerow Michaił	103
Przepraszam	103
Śpij kochanie	105
Зубакова Лариса	107
Елисейские поля	107
Zubakowa Łarysa	109
Pola Elizejskie	109
Капцев Сергей	111
Ты ангел мой	111
Время	112
Человек	113
Karcew Sergiusz	114
Jesteś moim aniołem	114
Czas	115
Człowiek.....	115
Копыленко Татьяна	117
ШОПЕН.....	117
Kopylenko Tatiana	119
СНОПІН.....	119
Кордикова Елена (Тася Мейерхольд)	121
Либретто к балету «Лунный путь, или Русалочкина дорога».....	121
Dr. Elena G. KORDIKOVA (asya Meierhold)	124
Libretto do baletu «Księżycowa ścieżka» lub «Droga Syrenki»	124
Корешков Валерий	127
Другая лирика.....	128
Korieszkow Walery	130
Inna liryka	130
Кривошлыкова Светлана (Рожкова Светлана)	133
Баня по-черному.....	133
Krivoshlykova Swietłana	136
Czarcia bania	136

Кругосветов Саша	138
АЛУПКА В БРОНЗОВЫХ ТОНАХ	138
Krugoswietow Sasza	143
AŁUPKA W ODCIENIACH BRĄZU	143
Кузнецов Юрий	147
НОСТАЛЬГИЯ	147
Kuzniewcow Jurij	149
NOSTALGIA	149
Кулямина Лариса	151
Зимняя зарисовка	151
Kulamina Larysa	153
Obrazek zimowy	153
Логинова Александра	155
Облака моей родины	155
Loginowa Aleksandra	157
Chmury mojej ojczyzny	157
Мальцева Татьяна (Татьяна-Незабудочка)	159
Звенит хрусталь от губ влюблённых страстно	159
Malcewa Tatiana	161
Kryształ od ust namiętnie zakochanych brzmi	161
Маммадова Сария	163
Человек. Его возможности. Роль чтения в жизни человека — мысли Маммадовой Сарии	163
Mammadowa Saria	168
Człowiek. Jego możliwości. Rola czytania w życiu człowieka — myśli Mammadowej Sarii	168
Мешковская Галина	173
Нам нужно Землю сохранить!	173
Музыка	174
Я иду за тобой, любовь	175
Mieszkowskaja Halina	176
Musimy planetę naszą chronić!	176
Музыка	177
Podążam za miłością	177
Муляр Карина	179
Гостя из прошлого	179
Масюта	179
Mular Karina	185
Gość z przeszłości	185

Masiuta	185
Носов Сергей	191
И что теперь?	191
Nosow Sergiusz	193
I co teraz?	193
Одарчук-Паули Ирина	195
«Доживём до рассвета, — вот тогда и поговорим...»	195
Odarczuk-Pauli Irena	199
«Dożyjemy do świtu i pogadamy»	199
Пашкевич Ольга	202
«Всё впереди с тобой у нас...»	202
«Враги мои ночами снятся...»	202
Табуретка	203
Paszkievicz Olga	204
«Wszystko przed nami...»	204
«Wrogów mych śnie w nosy...»	204
Taboret	205
Пекки Евгений	206
Рождество	206
Piecki Eugeniusz	208
Boże Narodzenie	208
Попова Елена	210
«Луна у тучки примостилась...»	210
Porowa Elena	211
«Księżyc obok chmurki zasnął...»	211
Пряхин Вадим	212
Ленулька	212
Барбаре браво! (сонет)	219
О судьбе как лабиринте нашей жизни	220
Возраст любви	221
Priachin Wadim	222
Helenka	222
Brawa dla Barbary! (sonet)	229
Los jako labirynt naszego życia	229
Wiek miłości	230
Рассказов Иван	231
ХОЛОКОСТКИЕ ЯБЛОКИ	232
ДЯДЯ ПУТИН, НАЙДИ МОЮ МАМУ!	234
Rasskazow Iwan	238
Jabłka Holokostkie	239

WUJKU PUTINIE, ZNAJDŹ MOJĄ MAMĘ!	240
Ростова Олёна	244
Улыбка мамы	245
Однажды побывав на Крымском берегу	245
Подарок	246
Бирюзовый зонтик	247
Мне хочется	249
О тебе	250
По райским тропам в неизвестность	251
Россия	251
Всё о ней	253
Письмо	253
Rostowa Olena	255
Uśmiech mamy	255
Raz odwiedziwszy krymskie brzegi	256
Prezent	257
Turkusowa parasolka	258
Pragnę	259
O tobie	259
Drogami rajskimi w nieznanę	260
Rosja	261
Wszystko o niej	262
List	263
Салимов Марсель	265
МИНИ-БАСНИ	265
Отчёт	265
Вечная любовь	266
Величие	266
Иголка и Нитка	266
Salimow Marsel	267
MAŁE WAŚNIE	267
Raport	267
Wieczna miłość	267
Wielkość	268
Igły i Nitka	268
Сапогова Анна	269
Человечек	270
Sapogowa Anna	271
Człowieczek	271
Сербин Михаил	273
ФРАГМЕНТ	273

ЖИЗНЬ	275
«Как просто всё. Едва закрыв глаза...»	275
Serbin Michaił	276
Fragment	276
ŻYCIE	277
«To takie proste. Ledwo oczy zamknę...»	278
Согрин Юрий	279
Неудачный пример	279
Жертвы моды	280
Sogrin Jurij	282
Nietrafny przykład	282
Ofiara mody	283
Соломко Ангелина	284
Учиться бегу по волнам	284
Напоминание	285
Sołomko Anhelina	286
Uczyć się biegnąć po falach	286
Przypomnienie	287
Стоянов Александр	288
ПЕСНЯ О НАС	288
МОСТЫ ЖЕЛАНИЙ	289
ЛЕСНАЯ РЕКА	290
СНЕЖИНКА	291
Stojanow Aleksander	292
PIOSENKA O NAS	292
MOSTY PRAGNIENI	293
LEŚNA RZEKA	294
PŁATEK ŚNIEGU	294
Таланова (Бочкова) Галина	295
Была ли она счастлива в браке?	295
Talanowa (Boczkowa) Halina	297
Czy była szczęśliwa w małżeństwie?	297
Топоровский Олег	299
Почитание достойных	299
Toporowski Oleg	301
Uchonorowanie godnych	301
Тунёва Анна	302
Игрушки богини безумия	302
Tuniewa Anna	304
Zabawki bogini szaleństwa	304

Тымчук Людмила	306
МОЛИТВА.....	306
БЕЛЫЙ КОНЬ	307
ШЕПЧУТСЯ ЗВЕЗДЫ В ТОМЛЕНИИ НОЧИ	308
НЕ УТОМЛЯЙ МЕНЯ СВОЕЙ ЛЮБОВЬЮ.....	309
МУЖЧИНА	309
ЖЕНЩИНА ЦВЕТЕТ, КОГДА ЛЮБИМА	310
НА ТЕРРАСЕ ПЛАЧЕТ РОЗА.....	310
ЕСЛИ БЫ Я НЕ ЛЮБИЛА	311
Tymczuk Ludmiła	312
MODLITWA	312
BIAŁY KOŃ	313
SZEPCZĄ GWIAZDY W UPOJNĄ NOC.....	314
NIE NUDŹ MNIE SWOJĄ MIŁOŚCIĄ.....	314
MĘŻCZYŻNA	315
KOBIETA ROZKWITA, GDY JEST KOCHANA	315
NA TARASIE PŁACZE RÓŻA	316
GDYBYM NIE KOCHAŁA	316
Шаргородский Андрей	317
ЛУЧШЕ БЫ Я НИКОГДА НЕ СТАЛ ВЗРОСЛЫМ	317
Szargorodskij Andriej	320
LEPIEJ BYM NIGDY NIE STAŁ SIĘ DOROSŁYM.....	320
PO SPOKOJNIE ŚPIĄCEJ KLAWIATURZE	321
Школьникова Елена	323
«Каждый из нас начинается с детства...»	323
«И в каком-то году, и в каком-нибудь месяце...»	324
Szkolnikowa Helena	325
«W dzieciństwie się każdy z nas rozpoczyna...»	325
«Czuję i wierzę, że się spotkamy...»	325
Шнейдер Вероника	327
Минута молчания	327
Sznejder Weronika	329
Minuta ciszy	329
Щербакова Елена	331
Символ	331
Szczerbakowa Helena	333
Symbol.....	333

Дорогой читатель!

Добро пожаловать на страницы русско-польского сборника-билингва «Берега огня и воды» в серии «Антология современной литературы на польском языке» — проекта Интернационального Союза писателей!

На протяжении всего XX века, несмотря на меняющуюся политическую обстановку и состояние отношений между Польшей и Россией, русская культура, в том числе и литература, пользовались большой популярностью и уважением среди поляков. В интеллигентных кругах читали Пушкина, Гоголя, Достоевского, Толстого, Чехова. Произведения великих классиков русской литературы проходили в школе, по их мотивам ставились спектакли в театрах и на телевидении, создавались фильмы. Именно литература была тем «катализатором», который в годы коммунизма показывал полякам совершенно другой облик России, воспринимаемый ими намного теплее, чем тот, который насаждали коммунистические власти.

В последние годы в книжных магазинах в Польше стали появляться произведения российских авторов молодого поколения, несомненным достоинством которых, стала вызываемая как в России, так и в Польше острая и живая полемика.

К сожалению, несмотря на возрастающий интерес к современной русской литературе, польские читатели до сих пор не имеют возможности ознакомиться ближе с творчеством других знаменитых писателей. Конечно, многие русские тексты доступны по Интернету, однако появляются они там нередко в искаженном или усеченном виде — поэтому вопрос об издании выверенных вариантов текстов, к тому же в адекватном польском переводе, остается крайне актуальным. Мы же предусмотрели эту ситуацию. Русско-польский сборник «Берега огня и воды» получит хорошее распространение в Польше, и все читатели этой страны смогу насладиться произведениями русских писателей и поэтов, в качественном переводе, без искажения художественного смысла и стиля автора.

Можно по-разному относиться к массовой литературе: одним она нравится, другим нет. Отмечу, однако, что на общемировом фоне русская массовая литература стоит на довольно высоком уровне по своему качеству. Это отмечают и польские критики, и прежде всего читатели, -но лучшим доказательством такого признания является то, что книги русских писателей пользуются большой популярностью.

Все вышесказанное свидетельствует о том, что русская литература непрерывно вызывает интерес в Польше. Развивается литературный процесс, появляются новые имена, которые создают произведения как разных жанров, так и разного художественного уровня. По-

скольку сегодня умение читать присуще практически каждому человеку, то книжное дело, естественно, стало частью потребительской массовой культуры, что и определяет развитие выше обозначенных жанров. Таковы реалии современного мира. И все-таки можно выразить убеждение, что по-настоящему художественная литература будет существовать независимо от любых мод и новых пристрастий. По сути, так оно и есть сейчас.

Я убеждена, что русская литература в этих процессах по-прежнему будет занимать ведущее место. В Польше русских писателей почитали всегда, почитают и сегодня. Поэтому русская литература останется важной для польских читателей всегда. И это касается как мастеров прошлого, так и звезд современной литературы. Несомненно, относится это и к тем, кто в русскую литературу придет только в будущем.

Надеемся, что вы получите такое же удовольствие при прочтении этого сборника, как и автор при написании своих произведениях для вас.

Желаем вам приятного чтения!

*Редактор-составитель
русско-польского сборника
«Берега огня и воды» — Юлия Ковалевская*

Drogi czytelniku!

Witamy na stronach Rosyjsko-polskiego zbioru bilingua «Brzegi ognia i wody» w serii «Antologia literatury współczesnej w języku polskim» — projektu Międzynarodowego Związku Pisarzy!

Na przestrzeni całego XX wieku, pomimo zmian sytuacji politycznych i stan stosunków między Polską a Rosją, kultura rosyjska, w tym literatura, cieszyły się dużą popularnością i szacunkiem wśród Polaków. W kręgach ludzi inteligentnych czytano Puszkina i Gogola, Dostojewskiego, Tołstoja, Czechowa. Arcydzieła wielkich klasyków literatury rosyjskiej uczyli w szkole, na ich podstawie wystawiali spektakle w teatrach i w telewizji, kręcili filmy. To właśnie literatura była tym «katalizatorem», który w latach komunizmu pokazywał Polakom zupełnie inny wygląd Rosji, traktowany przez nich o wiele cieplej, niż ten, który był narzucany przez władze komunistyczne.

W ostatnich latach w księgarniach Polski zaczęły się pojawiać utwory rosyjskich autorów młodego pokolenia, niewątpliwą zaletą których była spowodowana zarówno w Rosji, jak i w Polsce ostra i żywa polemika.

Niestety, mimo rosnące zainteresowanie współczesną literaturą rosyjską, Polscy czytelnicy do tej pory nie mają możliwości bliższego zapoznania się z twórczością innych znanych pisarzy. Oczywiście, wiele rosyjskich tekstów dostępne w Internecie, jednak pojawiają się one tam często w zniekształconej lub skróconej postaci — dlatego pytanie o publikacji sprawdzonych wariantów

tekstów, a do tego adekwatnie przetłumaczonych na język polski, jest wciąż bardzo aktualnym. Przewidzieliśmy tę sytuację. Rosyjsko-polski zbiór «Brzegi ognia i wody» otrzyma dobrą dystrybucję w Polsce, i wszyscy czytelnicy tego kraju będą mogli cieszyć się dziełami literackimi polskich pisarzy i poetów, w dobrym tłumaczeniu, bez zniekształceń artystycznego sensu i stylu autora.

Można różnie traktować literaturę popularną: jednym to się podoba, innym nie. Chcę jednak zauważyć, że na tle ogólnoswiatowym rosyjska literatura popularna znajduje się na dość wysokim poziomie z punktu widzenia swojej jakości. To podkreślają i polscy krytycy, a przede wszystkim czytelnicy, ale najlepszym dowodem tego uznania jest to, że książki rosyjskich pisarzy cieszą się dużą popularnością.

Wszystkie powyższe świadczy o tym, że literatura rosyjska stale budzi zainteresowanie w Polsce. Rozwijają się procesy literackie, pojawiają się nowe nazwiska, które tworzą dzieła literackie różnych gatunków, jak i różnego poziomu artystycznego. Ponieważ obecnie umiejętność czytania posiada niemal każdy człowiek, książkowość, oczywiście, stała się częścią konsumenckiej kultury masowej, co decyduje o rozwoju wyżej wymienionych gatunków. Takie są realia współczesnego świata. I nadal można wyrazić przekonanie, że naprawdę literatura piękna będzie istnieć niezależnie od mody i nowych uzależnień. W istocie, tak jest teraz.

Jestem przekonana, że literatura rosyjska w tych procesach nadal będzie zajmować czołowe miejsce. W Polsce pisarzy rosyjskich czcili zawsze, czczą i dziś. Dlatego literatura rosyjska pozostanie ważną dla polskich czytelników na zawsze. I to dotyczy zarówno mistrzów przeszłości, jak

i gwiazd literatury współczesnej. Niewątpliwie dotyczy to też tych, którzy do literatury rosyjskiej przyjdą dopiero w przyszłości.

Mamy nadzieję, że osiągniesz taką samą przyjemność podczas czytania tego zbioru, jak i autor podczas pisania swoich utworów dla Ciebie.

Życzymy miłego czytania!

Redaktor-twórca rosyjsko-polskiego zbioru
«Brzegi ognia i wody» — Julia Kowalewska

Алина Лана

Настоящее имя — Светлана Князева. Родилась в Москве, в семье гуманитарной интеллигенции.

Писатель, член Российского Союза писателей, кандидат в члены Интернационального Союза писателей. Лектор, аналитик, кандидат наук, доцент крупнейшего московского вуза — РГГУ. Автор опубликованных романов «Воронка бесконечности» (М. Альфа-книга, 2013) и «Вихреворот сновидений» (Карловы Вары, ЧР, Чешская звезда, 2016).

...Вероника живет в двух мирах. Один из них — мир прозы привычной жизни, второй — мир её снов.

Этот роман — о судьбе творческого человека — интеллектуала в современной России, о его горестях и радостях и, конечно же, о Любви. О том, отчего люди так легко теряют друг друга во времени и пространстве.

А ещё и о том, что иной раз непонятно, где и что в жизни сон, а где и что явь — или навь?»

Номинирована на соискание литературных премий «Писатель года» (2014, 2015), «Наследие» (2015, 2016), имени Сергея Есенина «Русь моя» (2016).

Пирамидка

(отрывок из романа «Воронка бесконечности»)

... Жила-была на белом свете маленькая сверкающая прозрачная Пирамидка. Но, возможно, и не маленькая, а очень большая — огромная! А может, и не сверкающая, и не прозрачная, потому что нельзя было увидеть, что у нее там внутри. Хотя, может так быть, что она была даже и не пирамидка, а вовсе конус.

Точно известно одно: она была крохотной частичкой, микрокосмом Вселенной, но непостижимым образом вся Вселенная помещалась в ней.

Возможно, — в сказке все бывает.

Сколько лет было Пирамидке? Кто знает?

Пирамидка жила всегда, наверное. Она не имела возраста.

Жила Пирамидка совсем одна...

Она ощущала себя маленькой сверкающей прозрачной Пирамидкой и совершенно сливалась с ней. Вообще-то она всегда носила Пирамидку внутри. У самого сердца. И Пирамидка стучала у нее внутри — тук-тук! — прямо как сердце. Но каким-то непостижимым образом Пирамидка была и ею самой, и заполняла ее всю, и оказывалась одновременно и крохотной сущностью, и огромной, как Вселенная...

Она сидит в Пирамидке. Там спокойно и совсем не страшно. Внешний мир не пугает. В Пирамидке уютно, тепло, там нет ни ветра, ни дождя. Там, как в детстве, солнечно, очень радостно. Там большая оранжевая

квадратная комната, и мама, и папа, и они оба играют с ней, шутят, балуют, читают ей интересные книжки с волшебными, красочными, яркими картинками, и картинка вдруг оживают одна за другой — прямо у нее на глазах... На страницах сами собой вспыхивают теплые огоньки, возникают один за другим герои, движутся, живут своей жизнью, разговаривают с ней и друг с другом. Там пахнет какао, горячими гренками. Там живут сказки — и хочется туда вернуться.

Повзрослев, она поняла: так бывает в семье, где любят.

Она смотрит на огромный мир — изнутри, распахнутыми глазами Пирамидки, и оттуда он кажется полным, безопасным, благоустроенным и очень справедливым.

Она снова сидит в Пирамидке. Там хорошо. Там она может оставаться самой собой.

...Жила на свете большая маленькая Пирамидка. Пирамидка была крохотной сущностью и огромной, как Вселенная...

Allina Łana (Аллина Лана)

Prawdziwe imię Swietłana Kniaziewa. Urodzona w Moskwie, w rodzinie humanistów.

Pisarka, członek Rosyjskiego Związku pisarzy, kandyduje do Międzynarodowego Związku pisarzy. Lektor, analityk, doktor habilitowany, docent największej uczelni w Moskwie — Rosyjskiego państwowego uniwersytetu humanitarne.

«Autor powieści opublikowana — «Lejek nieskończoności» (M. Alfa-2013) oraz «sny Vihrevorot» (Karlowe Wary, Republika Czeska, czeska gwiazda, 2016)

... Veronica żyje w dwóch światach. Jeden z nich — świat prozy życia, drugi — świat jej marzeń.

Ta powieść — los kreatywnej osoby — intelektualisty we współczesnej Rosji, jego radości i smutki, i, oczywiście, o miłości. O tym, dlaczego ludzie są tak łatwo stracić siebie w czasie i przestrzeni.

Autorka była nominowana do premii «Pisarz roku» (2014, 2015), «Spuścizna» (2015, 2016), oraz premii im. Siergieja Jesienina «Moja Ruś» (2016)

Piramidka (urywek z powieści «Niekończący się kołowrót czasu»)

...Gdzieś na świecie mieszkała sobie mała, przezroczysta błyszcząca Piramidka. Cóż, może i nie taka mała, a naodwrot, bardzo duża, ogromna! A może i nie do końca błyszcząca, i nie całkiem przezroczysta, dlatego że nie możliwe było zobaczyć,

co znajduje się w środku w Piramidki. Chociaż, może to nie była nawet piramidka, może to był stożek.

Na pewno wiadomo tylko jedno, że była ona drobnutką cząsteczką, mikrokosmosem Wszechświata, ale w jakiś niewyjaśniony sposób cały Wszechświat mieścił się w niej.

Może — w bajce wszystko jest możliwe.

Ile lat miała Piramidka? Ktoś wie?

Piramidka była od zawsze, być może. Nie miała ona określonego wieku.

Piramidka mieszkała całkiem sama ...

Czuła się jak mała, błyszcząca przezroczysta Piramidka i całkowicie się z nią pokrywała. Tak właściwie, to chyba od zawsze nosiła Piramidkę w sobie. Tuż przy sercu. I Piramidka łagodnie stukała w środku — puk-puk — niczym serce.

Lecz w jakiś niepojęty sposób Piramidka była nią, wypełniała ją w całości, i jednocześnie była i maleńką istotą, i ogromna, niczym cały Wszechświat.

Ona chowa się w Piramidce. Czuje się tam spokojnie, nie odczuwa strachu. Świat zewnętrzny ją przeraża. A w Piramidce jest ciepło, nie wieje, ani nie pada deszcz. Jest tam jak w dzieciństwie, słonecznie i bardzo szczęśliwie. Jest tam duży pomarańczowy pokój, i mama tam jest, i tata, razem się z na bawią, śmieją się, rozpieszczają ją, czytają ciekawe książki o czarodziejach z kolorowymi, jaskrawymi, pięknymi obrazkami, które niespodziewanie ożywają prosto na jej oczach...

Na stronach zapalają się ciepłe płomyki, pojawiają się jeden za drugim bohaterowie, ruszają się, żyją własnym życiem, rozmawiają między sobą a także zagadują do niej. Czuć tam zapach kakao oraz gorących tostów. Mieszkają tam bajki i właśnie tam chciała by wrócić.

I dopiero po tym, jak stała się osobą dorosłą zrozumiała, że tak właśnie jest w kochającej się rodzinie.

Patrzy na ogromny otaczający się świat jakby odwewnątrz, z szeroko otwartymi oczyma Piramidki. Z tej perspektywy świat wydaje się być pełnym, bezpiecznym, zagospodarowany oraz bardzo sprawiedliwy.

Znowu jest w Piramidce. Tu jej dobrze. Tu może być sobą.

.... gdzieś na świecie mieszkała sobie mała, Piramidka. Była ona tak drobniutką istotą a zarazem ogromną niczym Wszechświat

Бакуева Татьяна

Родилась 17 октября 1957, в день Святой Вероники. Первая проба пера состоялась в возрасте 14 лет. Первые стихи опубликованы в издании «Тайна Жизни» в 2011 году, в том же году издан сборник стихов «Свет Аркаима». В настоящее время — более 1300 стихов.

Номинант национальной литературной премии «Поэт года» (2014), «Наследие» (2014, 2015). Член Российского Союза писателей с 2014 года. Стихи опубликованы в сборниках РСП в 2014 и в 2015 гг.

Над рекой раскинулась...

Над рекой раскинулась
ива серебристая,
и вода в ней катится
чистая-пречистая...

Ветви плавно кружатся
над потоком вод,
прошлое забудется,
подожди чуток...

Ты сидишь несмелая,
молчалив твой взгляд,
над водою высится
чистых слёз каскад...

Не печалься, милая,
сон уйдёт в туман,
и прогонит ивушка
девичий обман...

Ива серебристая,
ну скажи, зачем,
девушка несмелая,
да попала в плен...

Ветви плавно кружатся
над потоком вод,
прошлое забудется,
подожди чуток...

Bakujewa Tatiana

Urodziła się dnia 17 października 1957, w dniu Świętej Weroniki. Pierwsza próba pióra odbyła się w wieku 14 lat. Pierwsze wiersze zostały opublikowane w wydaniu «Tajemnica Życia» w 2011 roku, w tym samym roku ukazał się zbiór wierszy «Światło Arkaima». Obecnie — ponad 1300 wierszy.

Nominowana do Narodowej Nagrody Literackiej «Poeta roku» (2014), «Dziedzictwo» (2014, 2015). Członek Rosyjskiego Związku Pisarzy od 2014 roku. Wiersze zostały opublikowane w zbiorach RZP w 2014 i w 2015 r.

Nad rzeką się rozłożyła...

Nad rzeką się rozłożyła
wierzba srebrna,
i woda w niej się toczyła
czysta, jeziorna...

Gałęzie cicho się poruszają
nad wody ciekim,
przeszłość wszyscy zapominają,
ty trochę poczekaj...

Siedzisz bojaźliwa,
milczący twój wzrok,
nad wodą się wspina
czystych łez potok...

Nie martw się, księżniczko,
sen pójdzie w mgły mleczne,
przegoni wierzbeczka
iluzje dziewczęcze...

Wierzba srebrna,
dlaczego powoli,
dziewczyna miłosierna,
trafiła do niewoli...

Gałęzie cicho się poruszają
nad wody ciekiem,
przeszłość wszyscy zapominają,
ty trochę poczekaj...

Балашова Виктория

Российская писательница, член Интернационального Союза писателей и Московского отделения Союза писателей России, автор романов об истории Англии («Шекспир», «Елизавета Тюдор», «Гибель Армады», «Конец эпохи Тюдоров»), нескольких произведений в жанре НФ и женской прозы, опубликованных в различных журналах и сборниках, а также статей в области психологии и лингвистики. Виктория Балашова была лауреатом ряда литературных конкурсов. Союзом писателей награждена медалью имени М.Ю. Лермонтова.

В ресторации

— Для начала принеси-ка ты нам, любезный, графинчик водочки, — Степан потер руки и широко улыбнулся, — холодненькой, любезный. Охлади уж как следует, чтоб графинчик аж запотел.

— Не смейте сумлеваться, барин. Вы ж нас знаете. Когда ж водку-то теплой вам подавали? — обиженно проворчал официант.

— Не обижайся, дружище! Но водочку изволь охладить, — Степан грохнул кулачищем по столу, радуясь собственной шутке. — Ты, брат, в Парижах-то водку пил? А? — обратился он к сидевшему напротив Александру Еремееву, только прибывшему из французской столицы. — Небось все Шампань жрал! — расхохотался он. — Ладно, сейчас расскажешь. А ты, любезный, — снова обратился Степан к официанту, — поднеси к водочке капустки квашеной, огурчиков... Когда огурчики-то засаливали?

— Вчерась, барин. Хрусту невероятного. Прямо как вы любите. Но есть и старого засолу, — обратился он к последней фразой к Еремееву. — Ежели пожелаете.

Александр махнул рукой:

— Неси как Степану Аркадьевичу. После Парижей любой засол хорош.

— Пирожков неси, — встрял Степан, чуть не подпрыгивавший на стуле: страсть хотелось выпить и закусить, — с яичком, неси, лучком и рисом. С мясом. С мясом пирожки, друг Еремеев, отменные. Ах! С гречкой и грибами — великолепные! Таких не едывал в Парижах точно! — он опять хлопнул рукой по столу. — Не едывал, держу пари!

Еремеев ответить не успел.

— Икры красной, черной, — развалившись на стуле, продолжал Степан, и тут Александр вставил слово:

— Икры откушивали-с в Парижах.

— Что, не надо? А и правда, любезный. Что икра? Не велика невидаль! Лучше, вот думаю, готовь сразу второй графин. Знаешь, выпьем первый, а ты тут как тут со вторым. Мы и глазом моргнуть не сумели. Задуматься, можно сказать, о жизненных поворотах — а вот она, водочка! Это тебе не Шампань, друг Еремеев. Не Шампань! Сту-

пай, милейший, ступай. Надумаем чего, позовем. А постой! А супу? Нету у них в Парижах-то супов! Давай Ломоносовских шей! Эдал, брат Еремеев?

— Нет, — честно помотал головой Александр. — Графиня Зябликова подавала на суаре борща. Кстати, про водку. У графини на суаре бывала только водочка. Икорка, осетр. Борщ обязательно.

— Эх! Не эдал, значит! Ну-ка, любезный, расскажи, чего кладете в Ломоносовские щи!

— Как обычно, барин, — замялся официант, думая: может, какой подвох таится в вопросе Степана Аркадьевича. — С рынка все, свежее. Как обычно варили, барин, так сегодня сварим. Не сумлевайтесь, барин! В лучшем виде!

Осознав, что его вопрос поняли превратно, Степан поспешил объяснить:

— Александр Тимофеевич, любезный, прибыл из Парижа наемдни. Ты ему расскажи про щи — видишь, не эдал он их. В Парижах таковых не варят. Слышал, на суаре только борща подают.

Несколько слов из речи барина официант не понял, но суть просьбы ухватил:

— А как без шей-то? — вздохнул он от судьбы тяжелой французской. — Ломоносовские варим так. Идет Марфушка на рынок, — тут он сделал паузу, вспомнив розовощековую, круглолицую Марфушку: коса толстенная до пояса, грудь немалых размеров... эх! Официант встрепенулся и продолжил: — Берет там фунта два говядины, фунт гусяного мяса — либо ножку, либо грудку, либо спинку — но гусяного обязательно, два фунта капусты. Потом уж, когда готово, кладем муки, масла и, конечно, сметанки, смешанной с яичным желтком! — официант утер рот салфеткой, что свисала у него с руки: кушать захотелось самому невероятно.

— А затем неси нам фрикасе, — велел Степан. — Из те-
лячьей грудинки.

— Мы, что ли, фрикасе не едывали? — воспротивился
Еремеев. — Вижу тут у вас в списке блюд поросенка с ка-
шей. Поросенка после супу неси.

— И то дело говоришь, брат Еремеев, — кивнул Сте-
пан...

Уж выпито было несколько графинчиков водки, уж
цыгане плясали, а вдруг Еремеев нагнулся через стол
к Степану Аркадьевичу, поманил его пальцем и, огляды-
ваясь по сторонам, еле слышно прошептал:

— Скажу тебе честно, Степушка, в Парижах уже
и Шампань не тот! Не говоря про водку. Я графине ни-
когда не сетовал, но на ее суаре водка была, Степа, нику-
дышная. Дрянь, а не водка...

Когда мы будем на Земле

Крах был неминуем, и мы оба это понимали. Звездолет, как старая колымага, на пределе своих возможно-
стей тащил нас сквозь черную мглу навстречу верной
погибели. Планета, для которой даже не удосужились
придумать название, а просто пометили номером на кар-
те, приближалась с ужасающей скоростью.

— Надо бы помедленнее, — процедил сквозь зубы Сер-
гей. — Врежемся, мать твою. Точно врежемся!

Как мы в итоге сели, не помню. Помню только, тряха-
нуло в очередной раз, потом вырубился весь свет, затем я
вырубился. Очнулся от адской боли в плече. Пошевелил-
ся, разлепил глаза и попробовал что-нибудь разглядеть.

Неподалеку от меня находился искореженный звездолет, чуть поодаль я увидел Серегу. Выяснилось, что он
ранен куда сильнее меня. Бледный от потери крови, мой
товарищ сидел, привалившись к железке, отвалившейся
от звездолета.

Прошло несколько дней. Еще до посадки мы сумели
отправить сообщение о своем бедственном положении.
Однако получил ли его хоть кто-то, оставалось неизвес-
тным. Из звездолета я вытащил коробку с едой. Ранения
Сергея были настолько серьезны, что он практически не
мог двигаться.

— Представляешь, — заговорил он, с трудом ворочая
языком, — я помню свою прабабушку. Я был совсем мал,
но помню, как она готовила. Представляешь, готовила.
На плите. У нее плита стояла в квартире, — Серега сде-
лал паузу: долго говорить ему было непросто.

— Помню плиту, — вклинился я, — на ней у меня в се-
мье никто не готовил. Просто помню, у родственников
стояла. Они ее показывали всем: мол, вот какая штукови-
на, на ней раньше готовили пищу.

Сергей выдавил себе в рот остаток фруктовой пасты
из тюбика.

— Та прабабушкина еда очень была вкусная, — он за-
жмурился. — Пирожки бабуля пекла в плите, суп варила.
Какой суп — не вспомню, но ужасно вкусный. С тюбика-
ми не сравнить. Бабуля говорила: «Смотрите, на Западе
давно люди сами не готовят. Ужас! Но в России такого
никогда не случится. У нас всегда найдутся женщины, ко-
торые захотят стряпать и накрывать любимому мужчине
на стол. Мой дед только меня за то и взял, что вкусно го-
товила». Дед хмыкал и пытался возражать: не только за
это. А она не слушала, рукой махала, но улыбалась...

— М-да, твоя прабабушка оказалась не права, — вздохнул я. — Теперь и в России вообще никто не готовит. Я забыл вкус той еды.

— Когда у нас закончатся тюбики, мы ж с тобой не сможем ничего приготовить.

— Нам не из чего, так или иначе, — возразил я.

— А ты помнишь, из чего делали еду? — спросил Серега.

— Читал, из зверей, из растений. Тут их нет. Как видишь, одна пустыня. Но надеюсь, наш сигнал поймали и заберут нас отсюда раньше, чем закончатся тюбики...

На самом деле меня больше беспокоило другое: Сереге становилось все хуже. Лекарств нам хватало, но раны на чужой планете не затягивались, а обезболивающие практически не действовали. Как-то вечером я понял, что мой друг почувствовал себя совсем плохо. Он лежал с закрытыми глазами и тяжело дышал. Я взял его за руку — она была страшно холодна. Звезды смотрели на нас свысока, бездушно мерцая на темном, чужом небе. Я надеялся, я очень надеялся увидеть приближающийся звездолет, но небо на мои мольбы не отвечало. Вдруг Сергей приоткрыл глаза. Он чуть сжал мою руку.

— Когда мы будем на Земле, попрошу Таньку приготовить мне обед... С пирожками и супом... Накрыть на стол... Интересно, как это... Забыл... Помню лишь вкус... А что это значило, не помню... Но пусть Танька накроет... Наверное, можно найти описание, как это делать... Я тебя позову к нам, когда мы будем на Земле... на пирожки...

Мужчина как ингредиент

Понимаешь, если ты готовишь борщ, то свекла ну просто необходима. Без свеклы борщ — не борщ. То есть это уже что угодно, щи там, например, рассольник... Но не борщ. Или салат «Оливье». Без горошка, ну зеленого горошка, из банки, — не салат это «Оливье», и все тут! Что еще взять для примера? А, вот! Пицца без сыра — тоже нонсенс! Сыром надо ее обязательно посыпать, без сыра никуда. А иногда вот готовишь и можешь положить что-то, а можешь не положить. Например, в борщ моя мама кладет немного яблочка порезанного мелко так, мелко. Но ведь и без яблочка борщ бы остался борщом. Или я вот опять же кладу в «Оливье» вместо колбасы или курицы крабовое мясо. Положи ты его туда, не положи ты его туда — «Оливье» все равно будет носить свое гордое имя. Ну, с пиццей — тут вообще простор для фантазии, чего только сверху не валят. Главное ведь что — «подошва», то есть основа из теста и тертый сыр сверху наваленного.

Что, таким образом, для женского счастья мужчина? Ушел он от тебя, сидишь ты, рыдаешь. Брось! К молодой, говоришь, ушел? Черт бы с ней! И с ним тоже! Не рыдай. Мужчина для женского счастья — ингредиент. И не как обязательная свекла для борща, заметь! Не-е-ет... как то яблочко. С ним оно, конечно, вкуснее. Но и без него можно. Хотя борщ без мужчины, который его будет есть на обед, я лично варить не буду. Мужчина, который будет есть борщ, для борща обязательный ингредиент. А для женского счастья — нет! Так что не реви...

Мужчина как ингредиент (часть 2)

— И что же, ты искренне считаешь, что мужики нам не нужны? Что мы можем без них жить счастливо, как тот борщ без яблока? — всхлипывая и растирая слезы и сопли по лицу, обиженно спрашивает подруга. Почему обиженно? Ну, видимо, потому, что если согласиться с моим тезисом, то и плакать не надо. Только глаза распухнут и покраснеют, никакой пользы.

— Мужчины нужны женщинам, а женщины нужны мужчинам, — начинаю терпеливо объяснять я. — Нас создали друг для друга, и друг без друга нас представить нельзя. Это как магнит без железки, холодильник без еды, как Дольче без Габбаны, как Израиль без евреев, мейл без Е, Лужков без кепки, олигарх без Абрамовича, Путин без Медведева, компьютер без Интернета, поэт без прозаика, лирик без физика, водка без закуски, красное вино без белого, шампанское без пузырьков, а Москва без пробок... Все это может, конечно, существовать вполне автономно. Это тебе опять-таки не борщ без свеклы. Это скорее свекла без борща — существует, но как-то грустно, без огонька...

Но, понимаешь, конкретный Сашка не есть составляющая твоего счастья. Тем более Сашка, тебя бросивший. А все эти мужчины вокруг, вообще мужчины, особенно вот тот импозантный в шикарном галстуке и с голубыми глазами, который на нас постоянно смотрит, — они, конечно, как свекла для борща. Обязательный ингредиент.

Balaszowa Wiktoria

Rosyjska pisarka, członek Międzynarodowego Związku Pisarzy oraz Moskiewskiego oddziału Związku Literatów Rosyjskich, autor powieści o historii Anglii («Szekspir», «Elizabeth Tudor», «Śmierć Armady», «Koniec epoki Tudorów»). Na jej koncie znajduje się także kilka utworów z gatunku Science fiction oraz prozy kobiecej, które były publikowane na łamach różnych czasopism i antologii. Wiktoria jest również autorem artykułów z dziedziny psychologii oraz lingwistyki. Została uhonorowana medalem im. Lermontowa, a także była laureatem kilku konkursów literackich.

W restauracji

— Na początek przynieś nam, kochany, karafkę z wódeczką, — powiedział Stefan, pocierając ręce i szeroko się uśmiechając. — Tylko uważaj, by była porządnie schłodzona. Tak, by karafka zwilgotniała.

— Pan się nie martwi. Przecież nas Pan zna. Kiedy to podawaliśmy Panu ciepłą wódkę? — burknął obrażony kelner.

— No już, nie obrażaj się tak, koleżko! I nie zapomnij schłodzić wódeczkę, — Stefan walnął pięścią o blat stołu, ciesząc się z udanego żartu.

— Bracie, czy ty piłeś w ogóle wódkę w Paryżu, co? — zwrócił się do siedzącego naprzeciw Aleksandra Jeremejewa, który to zaledwie kilka dni temu przyjechał z francuskiej stolicy. — Pewnie tylko szampana chłajeś? — zarechotał — Dobra, dobra, zaraz nam wszystko opowiesz. A ty, kochany — znów

zwrócił swoją uwagę na kelnera, — podaj z wódeczką jeszcze kapustki i ogóreczków kiszonych... Tylko powiedz przecie, kiedy to ogóreczki były kiszone?

— Wczoraj, panie. Chrupiące niewiarygodnie, tak jak Pan lubi. No i są te ze starego kiszenia, — dodał, patrząc na Jeremiejewa. — Jeśli Państwo życzą sobie.

Aleksander machnął ręką:

— A nieś takie jak dla Stefana Arkadiewicza. Po Paryżach to każde kiszenie jest dobre.

— Bułeczek jeszcze przynieś, — wszedł w słowo Stefan, niemal że podskakując na krześle: już nie mógł się doczekać momentu, gdy będzie mógł przepuścić kieliszek, — z nadzieją z jajek, cebuli i ryży. I z mięsem mielonym. Muszę ci powiedzieć, kolego Jeremiejew, że bułeczki z mięsem mielonym są wyśmienite! Ach! A z kaszą gryczaną i grzybami po prostu wspaniałe! Takich na pewno w Paryżach nie jadałeś! — znów walnął pięścią o stół. — Zakład, że nie jadałeś!

Jeremiejew nie zdążył dodać ani słowa.

— I kawioru byśmy życzyli, czarnego i czerwonego, — rozsiadłszy się wygodnie na krześle dalej wyliczał Stefan. I tu nagle Aleksander wszedł mu w słowo:

— Kawior akurat próbowałem w Paryżu.

— Więc co, nie zamawiamy? Masz Pan racje. Kawior? Tez mi coś! Myślę sobie...miej na pogotowiu, kochany, od razu drugą karafkę! No wiesz, dopijemy pierwszą, a ty już na poczekaniu z drugą. Nawet nie zdążymy okiem mrugnąć, o losach państwa się zastanowić — a tu wódeczka! To, bracie Jeremiejew, nie szampan! Oj nie szampan! No już, ruszaj się, kochany. Jakbyśmy coś dodatkowego wymyślili, zawołamy. A nie, zaczekaj! A zupę? W Paryżach nie mają prawdziwych zup! Podaj no tu szczy Łomonosowskie. Próbowałeś kiedyś, bracie Jeremiejew?

— Nie, — szczerze pokręcił głową Aleksander. — Ale hrabina Ziablukowa podawała na swoich wieczorach barszcz. A co do wódki...Na wieczorach hrabiny podawano wyłącznie wódeczkę. Kawior, jesiotr oraz obowiązkowo barszcz.

— Cóż! A więc nie próbowałaś! Powiedz no nam, kochany, z czego tu gotujecie szczy Łomonosowskie!

— Nic nadzwyczajnego, Panie, — niepewnie odpowiedział kelner, rozmyślając, czy aby pytanie Stefana Arkadiewicza nie było podchwytliwe. — Z bazarku wszystko, świeżutkie. Jak z dawien dawna gotowano, tak i my dziś gotujemy. Może być Pan pewny, wszystko najlepszej jakości!

Stefan, zdając sobie sprawę, że jego pytanie zostało źle zrozumiane, pośpieszył wyjaśnić:

— Szanowny Aleksander Timofiejewicz dopiero co przybył z Paryżu. Opowiedz mu o szczy — słyszysz przecie, że nigdy ich nie jadał. W Paryżach takich zup nawet nie gotują. Na wieczorach wyłącznie barszcz podają.

Kelner, mimo tego, że kilku słów nie zrozumiał, uchwycił sęk pytania:

— Ale jak to, bez szczy? — aż westchnął na myśl o ciężkim losie francuzów. — A wiec, szczy Łomonosowskie gotujemy tak. Na początek Maryśka idzie na bazarek, — na myśl o Maryśce na chwile zamilkł, przypominając sobie dziewczynę: różowiotkie policzki, warkocz do pasa, okrągłe piersi pysznego rozmiaru...ach!Po czym otrząsnął się i kontynuował: — Bierz tam ze dwa funty wołowiny, funt gęsiny — z udziec, filety lub kręgosłup. Ale musi to być obowiązkowo gęsina. No i na dodatek dwa funty kapusty. Później, kiedy niemal wszystko jest już gotowe, dodajemy trochę maki, masła i oczywiście śmietany, wymieszanej z żółtkiem! — w tym momencie kelner wytarł usta serwetą, którą trzymał w reku — na sama myśl o zupie poczuł niewiarygodny głód.

— A po wszystkim podaj nam jeszcze potrawkę, — kazał Stefan. — Z cielęciny.

— Jakbyśmy potrawki nigdy nie próbowali — nagle uparł się Jeremiejew. — Widzę, że macie tu na liście potraw proszę z kaszą. Podaj po zupie.

— Dobrze mówisz, bracie Jeremiejew, — zgodził się Stefan...

Po tym, jak wypito kilka karafek wódki, po tym, jak cyganie zatańczyli, Jeremiejew nagle nachylił się do Stefana Arkadiewicza, skinął na niego palcem i, rozglądając się dookoła, wyszeptał:

— Powiem ci szczerze, Stefanku, teraz to w Paryżu nawet szampan nie ten, co kiedyś! Nie mówiąc już o wódce. Nigdy się nie skarżyłem na to hrabinie, ale wódka, co podawali na jej wieczorach była okropna. Świństwo, a nie wódka!

Kiedy już będziemy na Ziemi

Obaj dobrze rozumieliśmy, że upadek był czymś nieuniknionym. Statek kosmiczny, ten gruchot, będąc na skraju swoich sił, wiózł nas przez czarną mgłę ku pewnej i ostatecznej zagładzie. Planeta, dla której nikt nawet nie zadał sobie trudu na wymyślanie nazwy, a zwyczajnie zaznaczył numerem na mapie, zbliżała się z zastraszającą prędkością.

— Trzeba zwolnić, — syknął przez zaciśnięte zęby Siergiej. — Kurde, przecież się walniemy. Jak nic się walniemy!

Nie pamiętam jak w końcu wylądowaliśmy. Pamiętam tylko jak po raz kolejny odczułem mocny wstrząs, jak zgasło światło i straciłem przytomność. Ocknąłem się od strasznego bólu w ramieniu. Poruszyłem się niepewnie, otworzyłem oczy i postarałem się rozejrzeć dookoła. Opodal znajdował się

całkowicie zrujnowany statek kosmiczny, a tuż za nim Sierioiga. Okazało się, że był ranny bardziej ode mnie. Siedział w oparciu o jakąś metaliczną część statku, a jego twarz była upiornie blada — widocznie od utraty dużej ilości krwi.

Minęło kilka dni. Zdażyliśmy nadać sygnał ratunkowy zanim wylądowaliśmy. Jednak nie mieliśmy żadnej pewności czy został przez kogokolwiek odebrany. Wyciągnąłem ze statku pudło z prowiantem. Obrażenia Sierioigi były na tyle poważne, że prawie się nie poruszał.

— Wyobrażasz sobie, — zagadał do mnie, z trudem przełykając, — pamiętam swoją prababcie. Mały wtedy byłem, ale pamiętam jak gotowała. Czaisz, gotowała. Na kuchence, która znajdowała się w mieszkaniu. Przerwał na chwilę, dużo trudu mu przysparzało nawet wypowiedzenie się.

— Pamiętam kuchenki, — dodałem, — ale u mnie nikt z nich nie korzystał. Po prostu pamiętam, że ktoś z rodziny taką miał. Coś niby ciekawostki: tylko spojrzcie, na czym to kiedyś gotowano.

Siergiej tymczasem wycisnął z tubki prosto do ust resztki pasty owocowej.

— Tamto jedzenie od prababci było bardzo dobre, — zamrużył oczy. — Bułeczki zazwyczaj babcia piekła w środku, a zupę gotowała. Jaką zupę to już sobie nie przypomnę, ale była cholernie dobra. Nawet nie ma co porównywać z tym jedzeniem z tubek. Pamiętam, że babcia mawiała: « Na zachodzie to ludzie już nawet sami nie gotują. Koszmar. Ale w Rosji to nigdy coś takiego nie nastąpi. Zawsze znajdą się kobiety, które z przyjemnością będą pichciły i podawały do stołu kochanemu mężczyźnie. Mój dziad się ze mną ożenił tylko z tego powodu, że dobrze gotowałam.» Dziadek parsknął i próbował protestować, że nie tylko dlatego. Ale ona nie słuchała, machała na niego ręką i się uśmiechała.

— Таак, babcia nie miała racji, — westchnąłem. — Dziś w Rosji już nikt nie gotuje. Zapomniałem smak tamtego jedzenia.

— Kiedy skończą się tubki, to nie będziemy mogli nawet sobie nic ugotować.

— Tak czy siak, nie mamy z czego gotować, — odparłem.

— A może pamiętasz, z jakich produktów jedzenie było gotowane? — spytał Siergiej.

— Czytałem, że ze zwierząt, z roślin. Ale tutaj ich nie ma. Widzisz przecież, że tutaj to sama pustynia. No, ale miejmy nadzieję, że ktoś odebrał nasze sygnały ratunkowe i zabiorą nas stąd wcześniej, niż zapasy tubek z jedzeniem się skończą.

Tak naprawdę to byłem bardziej zaniepokojony czyś zupełnie innym, czyli pogarszającym się stanem Siergieja. Mieliśmy zapas leków, ale rany na obcej planecie wcale się nie goiły, a środki przeciwbólowe praktycznie nie działały. Któregoś wieczoru zrozumiałem, że mój przyjaciel poczuł się znacznie gorzej. Leżał z zamkniętymi oczami i ciężko oddychał. Wziąłem go za rękę — była lodowata. Gwiazdy patrzyły na nas z wysoka, bezduszenie migocząc na ciemnym, cudzym niebie. Nie traciłem nadziei, że zobaczę zbliżający się statek kosmiczny. Niestety niebo nie odpowiadało na moje wewnętrzne wezwania. Nagle Siergiej lekko otworzył oczy i niepewnie uścisnął mnie za rękę.

— Jak już będziemy na Ziemi, to poproszę Tańkę, żeby ugotowała mi obiad...Z bułeczkami oraz zupą..nakryła do stołu...Ciekawy jestem, jak to jest... Zapomniałem...Pamiętam tylko smak....A to znaczył, że nie pamiętam... Ale niech Tańka nakryje... Pewnie można znaleźć opis jak to się robi... Zaproszę Cię do nas, kiedy już będziemy na Ziemi...na bułeczki...

Mężczyzna jako składnik

Zrozum, buraki są po prostu niezbędne, jeśli gotujesz barszcz czerwony. Bez buraków barszcz to nie barszcz. Jest to cokolwiek, powiedzmy, szczy lub rosolnik...ale nie barszcz na pewno. To jest tak jak z sałatką Oliwje. Bez groszku, no, zielonego groszku z puszki to już nie jest sałatka Oliwje. Koniec i kropka. Jeszcze jakieś przykłady? A, no proszę! Piz-za bez sera. Przecież to nonsens! Obowiązkowo musisz ją posypać serem, nie da rady bez niego. Ale się też zdarza tak, że coś możesz dodać do potrawy, choć w sumie możesz i nie dodawać. Na przykład, moja mama do barszczu dodaje jabłko. Odrobinkę, drobnuteńko pokruszone. Ale przecież bez jabłka barszcz i tak jest barszczem. Albo proszę jeszcze przykład, ja znowuż dodaję do Oliwje zamiast kiełbasy lub drobiu mięso z kraba. I to nic nie zmienia, sałatka i tak zostaje sałatką Oliwje. Apropo pizzy — to dopiero prawdziwe pole do popisu i fantazji, przecież czego tylko nie dodają na górę. Bo w pizzy najważniejsze jest co? No właśnie, «podeszwa», czyli placek z ciasta, no i ser tarty na końcu.

Czym jest więc mężczyzna dla kobiety, poszukującej szczęścia? No dobra, rzucił cię, a ty od razu w ryk! No błagam! Znalazł młodszą? No i cholera z nią! I z nim także! No już, nie bec. Mężczyzna jest dla kobiecego szczęścia jak składnik. I nie mówię tu o burakach w barszczu. Nie, jest on jak jabłko. Owszem, z nim danie smakuje lepiej, ale i bez niego też jest nieźle. Chociaż ja nie będę się zajmowała gotowaniem barszczu nie mając faceta, który to wszystko później zje. Mężczyzna, który będzie jadł barszcz to obowiązkowy składnik barszczu. Ale nie dla kobiecego szczęścia. Więc przestań już beczeć.

Мężczyzna jako składnik (część 2)

— Więc naprawdę uważasz, że nie potrzebujemy mężczyzn? Że możemy być szczęśliwe bez nich, niczym barszcz bez jabłka, — szlochając i rozmazując łzy na policzkach, obrażonym tonem spytała się przyjaciółka. Dlaczego obrażonym tonem? Widocznie dlatego, że jeśli przyzna mi rację, to zupełnie nie będzie miała powodu do płaczu. Przecież od łez nie ma żadnych korzyści. Są tylko czerwone i opuchnięte oczy.

— Kobiety potrzebują mężczyzn, a mężczyźni potrzebują kobiet, — cierpliwie wyjaśniam. — Byliśmy dla siebie stworzeni i nie sposób wyobrazić sobie nas oddzielnie. To jak magnez bez kawałka metalu, jak lodówka bez jedzenia, jak Dolce bez Gabanny, jak Izrael bez Żydów, jak mail bez «e-», jak mer Moskwy bez coppoli, jak słowo «oligarcha» bez nazwiska Abramowicz, jak Putin bez Miedwiediewa, komputer bez Internetu, jak liryk bez fizyka, wódka bez zakąsek, jak czerwone wino bez białego, jak szampan bez bąbelków, no w końcu, jak Moskwa bez korków... Oczywiście, każdy z tych elementów może istnieć samodzielnie. Ale tu znowu wracamy do barszczu bez buraków. Buraki mogą istnieć bez barszczu, lecz tak jakoś mdło, bez fajerwerków.

Zrozum, ten jeden określony Alex nie jest składnikiem niezbędnym do szczęścia. Tym bardziej Alex, który cię zostawił. A faceci dookoła, wszyscy faceci, i szczególnie tamten pociągający z rozkosznym krawatem i niebieskimi oczyma, ten, co przez cały czas się na nas gapi, są oczywiście niczym buraki do barszczu. Niezbędnym składnikiem.

Баранникова Лариса

Россия, Свердловская область, город Каменск-Уральский. Начинающий писатель.

Получила высшее образование в Ленинградском государственном областном университете имени А.С. Пушкина. Печаталась в сборнике произведений каменских авторов «Кругами высь расцветивает Феникс...» (2014 г.), журнале «Юнона и Авоська» (2014 г.), международном литературном альманахе «Воскресенье» (г. Екатеринбург, 2014 г.).

Прочь от одиночества...

Тренинг был скучный, и заунывный голос ведущего клонил в сон. Леся украдкой зевала...

«Прочь от одиночества» — название вселяло надежду, и Леся все-таки решила пойти посмотреть, что же нужно сделать, чтобы от этого одиночества избавиться. Вообще, всяким там тренингам она не доверяла, но здесь ведущим был умный дядечка в очках и, когда он говорил,

на его взгляд, что-либо очень умное, то делал паузу, как бы выжидая. Чего именно он ждал, Леся не знала, но догадывалась, что во время этой паузы должен пробежать вздох восхищения. Как ни странно, сам дядечка был явно одиноким — пиджак в пятнах и несвежая рубашка именно об этом и говорили.

Когда дойдет очередь до нее, ей придется рассказать что-нибудь о себе. Леся пыталась придумать что-то остроумное: «Здравствуйте! Это я, Леся, и мой одинокий диван, и даже кошки нет...» Ну или что-нибудь в этом роде. Но ей повезло — объявили перерыв.

Все гурьбой побежали пить чай, ведущему это явно не понравилось, он, наверное, рассчитывал на вздох сожаления, но радость на лицах участников говорила об обратном...

Так, Леся, соберись, что там говорилось на тренинге: нужно делать первый шаг самой, ну или что-то в этом роде...

Вон стоит одинокий и романтичный юноша, явно растерянный — пироги и чай все расхватили, а он, жалкий и голодный, стоит и ждет... Может, он ждет, когда придет одинокая и мечтательная Леся и спасет его?

Леся продолжала себя уговаривать: ну не съест же он тебя, в самом деле, хотя вид у него на самом деле голодный...

— Молодой человек! — она сама поразилась своей смелости. — Давайте вместе чаю попьем, там еще осталось. — Юноша заметно напрягся. Наверное, не она первая на него охотилась, и Леся прямо почувствовала, что он приготовился бежать... Видимо, полученные на тренинге навыки не сработали, Леся вспомнила, что нужно еще «включить обаяние». Она мило улыбнулась и жеманно, но с достоинством (не забывать правило тренинга —

«Ты этого достойна», правда, Леся не совсем понимала, чего именно, но не это сейчас главное) продолжила: — Я — Леся... — взмах ресницами. — А вас как зовут?..

Юноша грустно вздохнул:

— Роман.

О, романтичный Роман... Наверняка пишет стихи и вечером читает их маме... Как мило...

Леся продолжала улыбаться:

— А вы пишете стихи?

О боже, боже, зачем она это спросила, вот ведь какой глупый вопрос... Сейчас он точно убежит... Роман занервничал, затравленно посмотрел по сторонам (видимо, искал поддержки, решила Леся. Ждет, когда кто-нибудь придет и спасет его от нее).

— Да, пишу, — почему-то шепотом ответил он. — А как вы догадались?

— Вы выглядите так романтично... — снова взмах ресницами.

А теперь «поиграть» глазами или как там правильно... Нужно было все записывать, она уже половину забыла из умных советов ведущего. Игра глазами нужного результата не дала, Роман обреченно смотрел на нее и нервно перебирал ногами. «Не надо было мне закатывать глаза, а то левая бровь начинает дергаться. Вдруг он подумает, что у меня нервный тик, а это обычно настораживает...»

Леся молчала, молчал и Роман.

«Может, теперь мне нужно с достоинством удалиться, и пусть он жалеет о том, что не удержал меня, всю такую красивую, неприступную и достойную...» Закончить мысль Леся не успела — из-за угла, громко стуча каблуками, вынырнула яркая блондинка лет тридцати, секунду рассматривала Романа и решительно взяла его под руку:

— Ах, ах, молодой человек, я вижу, как вам тяжело и одиноко. Я уверена, что мы с вами родственные души. Я тоже одинока и страдаю, — она победоносно посмотрела на Лесю. — При всей моей красоте и огромном потенциале я не могу встретить достойного мужчину. А вы кажетесь мне таким ранимым, таким чувственным... Пойдемте, нам необходимо познакомиться поближе, а то скоро начнется тренинг...

Леся только открывала и закрывала рот, достойного ответа она так и не нашла, а только грустно смотрела, как уводят ее намеченную жертву. Ну и пусть, далеко он не убежит. А я достойна лучшего... Только вот где это достойное взять?

Вторая часть тренинга прошла веселей, нужно было выбрать пару и разыграть сценку знакомства. Достался ей угрюмый юноша с густыми бровями. На Лесю он почему-то не смотрел, а с интересом вертел головой по сторонам.

— Ну, как у вас дела? — ведущий подошел к их паре.

— Мы знакомимся! — радостно известил юноша и с готовностью начал: — Привет, красотка! Как зовут такую пышку?

Леся слегка опешила от такого напора:

— Э-э-э...

Напористый юноша не стал ждать ответа:

— Давайте знакомиться!

Ведущий был доволен:

— А комплимент? Комплимент где? Без этого никак...

Юноша благоговейно посмотрел на «учителя» и от восторга сжал Лесину руку сильнее:

— У тебя такие глаза... — ведущий одобрительно кивнул, — такие глаза... Они у тебя такого цвета... Непонятного... А, ну и еще большие...

Он выжидательно посмотрел на Лесю.

— Э-э-э-э...

— Хорошо, все меняются парами... — ведущий смотрел на участников как великий гуру, кто привносит благую весть, как пастырь на свое заблудшее стадо...

«Эк меня занесло», — подумала Леся. Теперь ей достался худощавый дяденька с грустными, как у пекинеса, глазами. Она даже не знала, как выглядит этот самый пекинес, но сравнение ей показалось поэтичным...

— Я Михаил. Холост, бездетен и живу с мамой. — Ух ты, прям как в объявлении, по глазам дядечки она поняла, что текст заучен, проверен и даже иногда срабатывает. — А вы, девушка, тоже здесь впервые? — на Лесю пахнуло чесноком, луком и домашними пирожками. У нее заслезилась глаза, и одинокая слеза побежала по щеке. — Ну что вы... — дядечка по-отечески похлопал ее по плечу. — Вы еще встретите своего принца. А я хоть мужчина видный и зарплата у меня стабильная, но, к сожалению, я для вас слишком... — он долго подбирал подходящее слово. В его глазах была видна напряженная работа мозга. — Слишком взрослый.

«Наверняка он хотел сказать — слишком хорош», — грустно подумала Леся.

Тренинг подошел к концу. Все радостно делились впечатлениями, некоторые уходили парами.

«Ну вот, а я опять одна... — Леся медленно шла к остановке. — Опять ехать в пустую квартиру... Нет, все-таки нужно завести кошку. Она хотя бы будет меня ждать, нервно мяукать, когда меня не будет дома, царапать мне диван и гадить в мои туфли, если я забуду ее покормить. Нет, не надо никакой кошки, диван дороже... — Леся смотрела на осеннее небо, где уже собирались тучи. — Эх,

так и проживу: одинокая, загадочная и никому не нужная».

— Девушка, эй, девушка! — Леся кто-то дернул за руку. — Это не вы забыли?

Леся повернулась и замерла... Такие голубые-голубые глаза смотрели на нее и выжидали. Ах, не это ли он — Принц из снов и мечтаний? Леся смотрела и молчала, молчал и Принц.

Он положил в ее руку что-то холодное:

— Это ваш зонт. Вы его забыли на тренинге.

О боже, боже, он был там, и она его даже не заметила? Как она могла? Принц еще раз посмотрел на нее:

— Ну, я пойду...

Леся продолжала молчать. Принц развернулся и начал удаляться. А она все стояла, смотрела ему вслед и молчала. Вот он уже дошел до арки, вот он уже заворачивает и сейчас он исчезнет насовсем, и она его больше никогда не увидит. Ну почему ты молчишь, ну скажи же что-нибудь... Принца уже не было видно, и начал накрапывать дождик.

Леся медленно побрела по улице...

— Эй, девушка, я тут подумал, у вас ведь есть зонтик. Может, вместе до остановки?

Леся повернулась, Принц стоял совсем рядом.

— У меня даже кошки нет... — сказала Леся и даже глаза закрыла от такой своей глупости. Голубые глаза немного поморгали в недоумении, но затем Принц сказал:

— Да ну ее, эту кошку. Зато теперь мы есть друг у друга...

Он улыбнулся, раскрыл зонт и взял ее под руку.

«Ну все, — подумала Леся. — Теперь точно кошку заведу. Чтобы не расслаблялся».

Barannikowa Łarysa

Rosja, obwód swierdłowski, Kamieńsk Uralski.
Początkująca pisarka.

Ukończyła Państwowy Leningradski uniwersytet im. Aleksandra Puszkina. Jej prace były drukowane w antologii autorów z Kamieńska «Кругами высь расцветивает Феникс...» z 2014 roku, a także w almanachu literackim «Niedziela» (Jekaterynburg, 2014 r.).

Dalej od samotności...

Szkolenie było naprawdę nudne. Lesia ukradkiem ziewnęła, gdyż melancholijny głos prowadzącego wprowadził ją w sen.

Nazwa «Dalej od samotności» brzmiała dość obiecująco, więc Lesia postanowiła wziąć udział w szkoleniu by dowiedzieć się jak ma pozbyć się owej samotności. Ogólnie rzecz biorąc, nie za bardzo wierzyła w skuteczność owego rodzaju szkoleń, lecz w tym przypadku prowadzącym był miły pan w okularach. W momentach, gdy mówił coś, co uważał za bardzo mądre, robił specyficzną pauzę w wypowiedzi, jakby czegoś wyczekiwał. Czego właściwie, Lesia nie wiedziała, lecz domyślała się, że czekał na ogólne westchnienie podziwu. Co gorsza, prowadzący najwidoczniej był równie samotny. Świadczyły o tym pobrudzona marynarka oraz nieświeża koszula.

Też będę musiała opowiedzieć coś o sobie, kiedy przyjdzie moja kolej. Cały czas próbowała wymyślić coś błyskotliwego. Być może «Witam. To ja, Lesia i moja samotna kanapa. Nie

mam nawet kota...» Albo coś w tym rodzaju. Fart trafił, że w tym momencie ogłoszono przerwę.

Cała wataha ruszyła do stolików z herbatą, co ewidentnie nie przypadło do gustu prowadzącemu. Chyba chciał usłyszeć gorzkie westchnienie, lecz radość wypisana na twarzach uczestników wyraźnie świadczyła o zupełnie innych uczuciach.

No, Lesia, weź się w garść. Jak to było powiedziane przed chwilą — zrób pierwszy krok, czy jakoś tak.

Ten samotny i romantyczny młodzieniec nieopodal jest ewidentnie zagubiony. Ciastka i herbata już się skończyły, stoi tu wśród tłumu, taki żaloszny i głodny, czeka na coś...Może czeka gdy równie samotna i marzycielska Lesia go uratuje?

«No przecież cię nie zje, nawet nie bacząc na to, że wygląda na naprawdę głodnego,» — przekonywała siebie Lesia.

— Przepraszam! — nawet zdziwiła ją własna odwaga. — Może byśmy razem wypili herbaty, widziałam, że jeszcze coś zostało. — Facet zeszytniał. Cóż, pewnie nie była jedyną, która zwróciła na niego uwagę. Niemal namacalna była jego chęć zwać stąd jak najdalej. Najwidoczniej umiejętności, zdobyte na szkoleniu nie zadziałały, i Lesia przypomniała sobie o tym, że dodatkowo warto by dodać trochę «uroku». Czarując się uśmiechnęła do niego i trochę nieśmiało, lecz z poczuciem własnej godności (nie zapominaj główną regułę szkolenia — «Zasługujesz na to». Szczerze mówiąc, Lesia nie do końca rozumiała na co właściwie zasługuje, lecz teraz nie o tym rzecz, prawda) zagadała:

— Jestem Lesia, — tu zatrzepotała rżęsami — A Pan jak ma na imię?..

Młodzieniec gorzko westchnął:

— Roman.

O, romantyczny Roman...na pewno pisze wiersze i po kolacji czyta je mamie...Jak to miło...

Uśmiechając się, Lesia kontynuowała:

— Pisze Pan wiersze?

Boże, po co cie o to zapytałam, przecież to takie idiotyczne pytanie...Teraz na pewno zwieje...Znieruchomiał i rozejrzał się dookoła (Lesia wywnioskowała, że pewnie szukał jakiegoś wsparcia, lub czekał, aż ktoś przyjdzie i go zbawi od niej)

— Owszem, piszę, — nie wiadomo z jakiego powodu odpowiedział szeptem. — Jak się Pani domyśliła?

— Bo wygląda Pan bardzo romantycznie... — kolejne trzepotanie.

No a teraz czas na grę oczami, czy jak to tam było...Czyżby już zapomniała połowę mądrych rad prowadzącego? No tak, warto było jednak notować. Gra oczyma nie przyniosła oczekiwanych rezultatów. Roman bezradnie patrzył się na nią i nerwowo przytupywał. «Niepotrzebnie przewracałam oczami. Od tego lewa brew mi zaczyna drgać. Chyba sobie pomyślał, że mam drgawki. Taka przypadłość przecież może odstraszyć.»

Lesia milczała, milczał też Roman.

«Może właśnie nadszedł czas godnie odejść i niech sobie później żałuje, że mnie nie zatrzymał. Tak piękną, cudowną i odpowiednią kobietę...» Lesia nie zdążyła nawet dokończyć myśli, gdy zza rogu głośno stukając obcasami, wyłoniła się przykuwająca wzrok blondynka koło trzydziestki. Przez sekundę przyglądała się uważnie Romanowi, a następnie stanowczo wzięła go pod rękę:

— Widzę, jak samotnie się tu Pan czuje. Jestem pewna, że jesteśmy z Panem bratnimi duszami. Także czuję się strasznie samotna. — w tym momencie zwycięsko spojrzała na Lesię.

— Nawet będąc tak piękną kobietą jak ja i mając tak ogromny potencjał nie mogę znaleźć odpowiedniego mężczyzny. A pan mi wygląda na bardzo czułego...Chodźmy, musimy się bliżej poznać, zanim się zacznie szkolenie.

Gdyż nie miała żadnej błyskotliwej riposty, Lesia bezradnie otwierała i zamykała usta, ze smutkiem przyglądając się temu, jak jej ofiara wpada w cudze ręce. ...No cóż, niech sobie idzie, i tak daleko nie ucieknie. A ja jestem warta czegoś lepszego. Tylko gdzie mam szukać tego kogoś lepszego?

Druga część szkolenia była znacznie ciekawsza. Trzeba było dobrać się parami i odegrać sytuację pt. «Podryw».

Partnerem Lesi był ponury facet z bardzo gęstymi brwiami. Z jakiegoś powodu ani razu nie spojrzał na nią, lecz z ciekawością kręcił głową dookoła.

— No, jak wam idzie? — prowadzący zbliżył się do nich.

— Poznajemy się! — wesoło odpowiedział facet i z chęcią zagadał:

— Cześć, piękna! Jak ma na imię taki pączuś?

Tak nagła zmiana trochę speszzyła Lesię:

— Noo....

Nachalny facet nie doczekał się odpowiedzi:

— No wiec jak?

Prowadzący był zadowolony:

— Zapomniałeś o komplementach. Nie można tego pominąć.

Facet spojrzał na prowadzącego z podziwem i od zachwytu mocniej ścisnął rękę Lesi:

— Twoje oczy... — w tym momencie prowadzący kiwnął przychylnie, — takie oczy....są takiego koloru...dziwaczno. No i są duże....

Wyczekująco spojrzał na Lesię:

— Noooo...

— No dobra, wszyscy zamieniają się parami...— prowadzący spojrzał na grupę niczym guru, przynoszący zbawienną wieść, niczym pasterz na swoje zagubione owieczki...

«No to nieźle trafiłam» — pomyślała Lesia. W tej rundzie jej partnerem był wychudzony pan z bardzo smutnymi, niczym u pekińczyka, oczami. Nawet nie wiedziała dokładnie, jak wygląda pekińczyk, lecz porównanie wydawało się być bardzo trafne i poetyckie.

— Mam na imię Michał. Kawaler, bez dzieci, mieszkam z mamą.

«Wow, jak w ogłoszeniu.» Z oczu faceta zrozumiała, że tekst był wyuczony na pamięć, sprawdzony i nawet czasami działał.

— Też tutaj po raz pierwszy? — w tym momencie Lesia poczuła jego oddech, wymieszany z zapachem czosnku i domowych wypieków. Oczy się jej załzawiły i pojedyncza kropelka zsunęła się po policzku.

— Co się Pani stało? — w bardzo ojcowski sposób postukał ją po ramieniu. — Jeszcze spotka Pani swojego królewicza z bajki. A ja, nie zważając na to, że jestem ciekawym mężczyzną i mam stałą pracę, niestety jestem dla Pani... — w tym momencie przez dłuższą chwilę poszukiwał odpowiedniego słowa. Na jego twarzy rysował się trudny proces myślowy. — Jestem za bardzo dorosły dla Pani.

«Pewnie chciał powiedzieć, — jestem za dobry dla ciebie» — ze smutkiem pomyślała Lesia.

Szkolenie się skończyło. Wszyscy rozmawiali, dzielili się ze sobą wrażeniami, a co niektórzy opuszczali lokal parami.

«No proszę, a ja znowu sama... — Lesia powoli szła na przystanek. — Znowu wracam do pustego mieszkania...Nie, jednak chyba muszę kupić sobie kotkę. Przynajmniej będzie czekała na mnie, nerwowo miauczała, gdy mnie nie będzie w domu, darła kanapę oraz psuła obuwie jeśli zapomnę ją nakarmić. Nie, to zły pomysł. Kanapa jest ważniejsza. — Podniosła głowę do góry i spojrzała na pochmurne niebo.

— Cóż, właśnie tak potoczy się mój dalszy los: samotna, zagadkowa i nikomu niepotrzebna.»

— Proszę Pani, hej! — ktoś nagle szarpnął ją za rękaw. — Czy to przypadkiem nie Pani tego zapomniała?

Obróciła się i zamarła... Tak niewiarygodnie niebieskie oczy patrzyły na nią wyczekująco. Ach, czy to przypadkiem nie jest on — jej Książę ze snów i marzeń? Patrzyła i milczała, milczał także Książę.

Włożył jej coś zimnego do ręki:

— To Pani parasolka. Zapomniała Pani na szkoleniu.

O Boże, Boże, też tam był, a ona go nawet nie zauważyła? Czy to możliwe? Książę jeszcze raz na nią spojrział:

— No, to idę...

Nic nie odpowiedziała. Książę obrócił się i stopniowo zaczął się oddalać. Lesia stała nieruchomo i milcząc patrzyła na jego oddalającą się postać. Widziała, jak doszedł do arki, czuła, że zaraz zawróci i zniknie za zakrętem i nigdy więcej go nie zobaczy. No nie milcz, powiedz coś... Księcia nie było już widać, a na dodatek zaczęła padać mżawka.

Lesia powoli ruszyła ulicą

— Hej, pomyślałem sobie, że przecież ma pani parasolkę. W takim razie, może przejdziemy się razem na przystanek?

Lesia obróciła się i zauważyła, że Książę stał zupełnie blisko.

— Nie mam nawet kota... — powiedziała i natychmiast zamknęła oczy, rozumiejąc, jaką głupotę wypowiedziała. Niebieskie oczy patrzyły na nią uważnie, kilka razy mrugnęły:

— No i co z tego, że nie masz? Przecież mamy siebie... — powiedział Książę.

Uśmiechnął się, otworzył parasolkę i wziął ją pod rękę.

«Teraz na pewno kupię sobie kota...» — pomyślała.

Бедная Наталья

Поэт, публицист, литературный сотрудник журнала писателей России «Невский альманах» (Санкт-Петербург), член Московской областной организации Союза писателей России, кандидат Интернационального Союза писателей, член Южно-российского творческого объединения «Серебро слов» (Краснодар), автор четырёх книг. Проживает в Краснодаре.

* * *

Настелю опавших листьев
в старой лодке у причала,
Оттолкнусь от серых будней
в белом платье
и босая.

Поплыву я по теченью,
вёслами воды касаясь,
Расскажу реке широкой,
что волнует,
что печалит...

Не смолчит вода, попросит
Горсть осенних листьев бросить.
Улыбнусь. И вытру слёзы.
И на глади вспыхнет россыпь —
И со мною по стремнине!..
Грусть мою, река, прости мне.

Biednaja Natalia

Poetka, eseistka, współpracuje z magazynem literackim Rosji «Невский альманах» (Sant-Petersburg), członkini oddziału regionalnego Moskiewskiego Związku Pisarzy Rosji, Międzynarodowego Związku Pisarzy, Południowo-Rosyjskiego Stowarzyszenia Twórczego «Северное слово» (Krasnodar), autorka czterech książek. Mieszka w Krasnodarze.

* * *

Wyścielę opadłymi liśćmi
starą łódkę na przystani,
odbiję od szarych codziennych dni
w białej sukni
i bosa.

Popłynę z prądem,
muskając wiosłami wodę,
Opowiem rzece szerokiej,
co mnie boli,
to smuci...

Nie zmilknie rzeka bezdena,
Garść liści rzuci jesiennych.
Uśmiechnę się. I otrę łzy.
I powierzchni błysną sny —
Rzeko, z nimi płyń.
Smutek mój darujesz mi.

Бендерская Валентина

Родилась в Бердичеве, Украина. Живёт в Израиле. Окончила ЖМУ и КНУКиИ с дипломами с «отличием», профессиональный музыкант. Основатель Образцовой хоровой студии «Струмочок» (Житомир). Отличник народного образования Украины. Член Союза русскоязычных писателей Израиля, Международной гильдии писателей. Автор учебника по сольфеджио, трёх сборников стихов: «Фрейя», «Стихи из мусорной корзины» и «Асфодели непознанный профиль», куда вошли также переводы с польского, песни на её стихи.

Обрамляют июль георгины,
 Медяки собирают деревья,
 Завлекают кораллы рябины, —
 Ранней осени признак преддверья.
 Лето юное только зарделось,
 Заманило своим ароматом,
 Только птичье казачество спелось, —

Осень ранняя просится сватом...
 Незаметно крадётся по плюшу
 Мха болотного ягодой спелой...
 Осень ранняя просится в душу —
 Я её не пущу дальше тела.

О! Как стало мне вдруг хорошо,
 безмятежно, спокойно, свободно,
 когда разум тропинку нашёл
 к той душе, что металась бесплодно,
 билась уткой с подбитым крылом,
 ныла болью зубной беспрестанно,
 занималась пустым ремеслом,
 угождая немилому... Странно,
 как боялась она быть сама:
 одинока, забыта, раздета...
 Ей казалось, что в тех теремах
 златокудых, что высятся где-то,
 где народу полно, шум и гам, —
 там ей место, — со звоном посуды...
 Ведь она всем открыта ветрам,
 нараспашку, с улыбкою Будды...
 Но однажды ей будничность дел
 принесла откровенье в тиши:
 что болит одиночество тел —
 одиночества нет у души.

Walentyna Benderska

Urodzona w Berdyczowie na Ukrainie. Obecnie mieszka w Izraelu. Z wyróżnieniem ukończyła Muzyczną Szkołę Wyższą w Żytomierzu oraz Kijowski Narodowy Uniwersytet Kultury i Sztuk Pięknych. Z zawodu muzyk, założyła studio nauki chóralnej w Żytomierzu «Струмочок».

Walentyna jest wybitną osobowością w edukacji publicznej na Ukrainie, członkiem Związku Pisarzy Rosyjskich w Izraelu oraz Międzynarodowej Gildii Pisarzy. Ponadto jest autorem podręcznika do solfeżu, trzech zbiorów poezji pt. «Freja», «Wiersze z kosza na śmieci» oraz «Niepoznany profil Asphodelus». Do zbiorów weszły także jej tłumaczenia z języka polskiego oraz poezja śpiewana.

Lipiec usiany georginiami
 Miedziaki królują nad drzewami
 A korale z jarzębinami splecenie
 To wszystko pewne oznaki jesieni
 Lato młodzieńcze się urodziło,
 Swym aromatem nas opętało,
 A o poranku ptaki ćwierkały gromada,
 A już jesień do drzwi zapukała...
 Podkrada się cicho na miękkim
 Mchu błotnym jagoda dojrzała...
 Wczesna jesień wciąż puka do duszy,
 Lecz nie wpuszczę jej dalej niż muszę

Raptem poczułem się lepiej,
 Pogodnie, spokojnie i wolniej,
 Kiedy drogę swą znalazł mój umysł,
 Do duszy tak miotanej bezpłodnie,
 Co bila się ptakiem kalekim,
 Bolała jak ząb późną nocą,
 Zajmowała się próżnym rzemiosłem,
 Dogadzając obcemu...tak dziwny,
 Był jej strach samotności
 Sama, zapomniana i obnażona...
 Wydawało jej się, że w chatach tych,
 Złotogłowych, co widnieją w oddali
 Gdzie ludzi bród, gdzie harmider,
 że tam jest jej miejsce, wśród bicia naczyń...
 Jej okna otwarte na oścież dla wiatru,
 Tak szczerą, z uśmiechem Buddy na twarzy,
 Lecz kiedyś jej sprawy codzienne,
 Sęk życia wśród przyniosły w ciszy,
 Ze boli ją samotności dla ciała,
 że brak samotności dla duszy.

Бевз (Коняхина) Людмила

Родилась 6 ноября 1959 года в Крыму. С 1966 года живёт в Павлодаре (Казахстан). Окончила Павлодарское музыкальное училище и Павлодарский педагогический институт. По профессии учитель русского языка. В 2000 году приняла участие в работе X Международной сессии ЮНЕСКО «Права человека, культура мира...» в Москве. Ведёт активную общественную работу. Отмечена грамотами Славянского культурного центра, Дома-музея Н.Г. Шафера (профессора с мировым именем). Является автором книги стихов «Пришла и говорю», двух детских сборников «Весёлые приключения буквы А» (лингвистические сказки для дошкольников) и «Учу казахский язык» (в помощь русскоговорящим детям). Пишет песни на стихи местных поэтов.

ГРИБОК

— Я — грибок, — сказала внучка,
Увидав на небе тучку.
Зонт раскрыла над собою:
— Он от дождика укроет!
Дождь по зонтику — тук! тук!
— Я расту! Расту! Расту!

МЯЧИК

Прыг да скок! — задорно скачет
По дорожке светлый «мячик».
Косы распустил привольно
И смеётся, всем довольный.
В глазках лучики играют,
Смех до солнца долетает.
Не страшна нам в небе тучка,
Скачет «мячик» — моя внучка.

Доскакал до поворота,
Замер он и ждёт кого-то.
Заглянул за поворот,
Видит — бабушка идёт.
И опять довольный скачет
По дорожке светлый «мячик».
Не страшна нам в небе тучка,
Скачет «мячик» — моя внучка.

ЕДУ К БАБУШКЕ!

Соберу свои игрушки:
Куклу, мишку и хлопушки.
Положу всё в чемодан —
Пусть лежат игрушки там.

Перед зеркалом расчёской
Уложу свою причёску...
Разложу все туфли в ряд
И надену свой наряд.

Попрощаюсь с мамой, с папой,
Чарли мне помашет лапой.
Всем — пока, пока, прощайте!
В гости чаще приезжайте!

Еду! Еду к бабушке —
Есть её оладушки!

МАША

Маша ноги мыть не хочет,
пó полу, ревя, топочет...
«Я не буду ноги мыть,
буду грязная ходить.
Не нужна мне чистота,
похожу пока и так!»
Машу еле убедили,
воду тёплую открыли.
Посмотрела Маша строго:
— Я одну помою ногу...

МИША ПЛАЧЕТ...

«Не мешай мне плакать, мама!» —
Миша слёзы льёт упрямо...
«Что случилось? — не поймут,
Мать, отец к сынку бегут.
— Вот — конфетка, вот — лошадка,
вот — большая шоколадка...
Что болит? Упал? Заноза
от шипа большого розы?»
Миша слёзы льёт упрямо:
«Не мешай мне плакать, мама!»

Bewz (Koniachina) Ludmiła

Urodziła się 6 listopada 1959 r. Na Krymie. Od 1966 roku mieszka w Pawłodarze (Kazachstan). Ukończyła Szkołę Muzyczną i Pawłodarski Instytut Pedagogiczny. Z zawodu jest nauczycielką języka rosyjskiego. W 2000 roku wzięła udział w pracach X Międzynarodowej Sesji UNESCO «Prawa Człowieka, Kultura Pokoju» w Moskwie. Prowadzi aktywną działalność publiczną. Odznaczona jest dyplomami Słowiańskiego Centrum Kultury, Domu-muzeum N.G. Szafera (profesor światowej sławy). Jest autorką tomu wierszy «Пришла и говорю», dwóch zbiorów dla dzieci «Весёлые приключения буквы А» (baśnie językowe dla przedszkolaków) i «Учу казахский язык» (podręcznik dla rosyjskojęzycznych dzieci). Pisze piosenki na słowa lokalnych poetów.

GRZYBEK

— Jestem grzybkiem — rzekła wnuczka,
Gdy ujrzała chmurę w niebie.
I otworzyła parasolkę:
— Będzie chronić mnie przed deszczem!
Deszczyk puk-puk-puk! — z góry spadł
— A ja rosnę! Rosnę! Patrz!

PIŁECZKA

Hop i skok! — radośnie skacze
po ścieżynce jasny zając.
Włoski luźno rozpuszczone,
Śmieje się, zadowolony.
I promienie oczkiem strzela,
Aż to słońcu się udziela.
Nam nie straszne żadne chmurki!
Hopla — z górki na pazurki!

Już dobiegła do zakrętu
I przelekła się zamętu.
Troszeczkę się przestraszyła,
Lecz już idzie babcia miła!
I znów pędzi, i znów leci
Zając mały ten słoneczny.
Nam nie straszne żadne chmurki!
Hopla — z górki na pazurki!

JADĘ DO BABCI!

Zbiorę swoje zabaweczki:
Lalki, misie, cukiereczki.
I w walizce to umieszczę,
Całą zajmą cacka przestrzeń.

Uczeszę się przed lusterkiem,
Na fryzurkę ładną zerknę...
Włożyłem tam buciki rzędem
I założę swą sukienkę.

Pożegniam się z rodzicami,
Z Charlie uściśniemy się łapkami.
Wszystkim powiem cześć, żegnajcie!
W gości często przyjeżdżajcie!
Jadę! Jadę do babuni!
Najem się placuszków u niej!

MANIA

Nie chce się umyć nóżek Mania,
Po podłodze tupie, ryczy...
«Mam po uszy już kąpania,
Będę brudna, i tak śliczna!
Czystą być nie muszę wcale!
W brudzie chodzić jest wspaniale!»
Manię ledwie przekonano,
cieplej wody jej nalano.
Srogo Mania popatrzyła:
— Jedną nóżkę bym umyła...

MICHAŚ PŁACZE...

«Nie przeszkadzaj płakać, mamó —
Michaś łezki leje rano...
«Co się stało?» — to pytanie
wieczne zawsze na śniadanie
Masz cukierek, masz konika,
a tu czekoladki płytka...
Coś cię boli? Drzazgę wbiłeś?
Może osa użądliła?
Michaś łezki leje rano:
«Nie przeszkadzaj płakać, mamó!»

Бирюза Татьяна

Автор творческого проекта «Добрые стихи для всей семьи», главной частью которого является блок для детей «Добрые стихи для детей».

Родилась в г. Бресте, живёт в г. Москве. Кандидат Интернационального Союза писателей. Член Российского Союза писателей.

Авторский сайт: TBIRUZA.RU

Благодарю тебя, Господь!

Спасибо, Господи,
Что дал ты мне так много,
Что можно жить, творить, дышать!
И в жизни есть всегда дорога,
Что манит в путь, и хочется бежать!

Спасибо, Господи,
Что дал мне столько силы —
Не оставаться на краю дорог,
Всегда идти, искать и быть счастливой,
День ото дня, из года в год!
Спасибо, Господи,
За всё, что я имею:
За слёзы, смех, за радость и печаль,
И ни о чём я в жизни не жалею,
Что от тебя пришлось мне испытать!
Я тихо стану на колени пред иконой
И помолюсь... покатится слеза...
За то, что не было, — отдельное спасибо,
Что уберёт от многого меня!!!

Давайте оставим всё в прошлом

Давайте оставим всё в прошлом:
Раздоры, обиды и грусть!
Обнимем друг друга покрепче
И станем в большой мирный круг!
И будем кружить хороводы,
Подарки друг другу дарить!
Давайте оставим всё в прошлом,
Что нам так мешает любить!!!

Biriuzza Tatiana

Autorka projektu twórczego “Dobre wiersze dla całej rodziny», gdzie główną częścią jest dział “Dobre wiersze dla dzieci».

Urodziła się w Brześciu, obecnie mieszka w Moskwie. Kandyduje do Międzynarodowego Związku Pisarzy, członek Rosyjskiego Związku Pisarzy.

Autorska strona internetowa: t-biruzza.ru

Dzięki ci, Boże!

Dzięki ci, Boże,
że żyje, że pisze, oddycham!
że w życiu zawsze mam cel,
że czuje ten zew do podróży, do biegu!
Dziękuję ci, Boże,
że tyle mi dałeś tej siły,
Nie robić przystanków trakcie mej drogi,
Być w ruchu, szukać i cieszyć się szczęściem,
Codziennie, co chwila, co rok!
Dziękuję ci, Boże,

Za wszystko czym władam,
Za łzy i za uśmiech, za radość i żal,
I dziś nie o niczym mogę żałować
Co w życiu dałeś mi poznać!
Przed obrazem uklęknię cichutko

Policzki me zmoczone są łezką...
Za to, czego nie było szczególnie dziękuję
Za to, że ochroniłeś mnie!!!

Zostawmy to w przeszłości

Zostawmy to w przeszłości:
Nieszgody, smutki i żal!
Obejmijmy się całą siłą swych rąk
I stańmy w jeden pokojowy krąg!
I krążąc w tańcu ludowym,
Dajmy sobie prezenty na zgodę!
Zostawmy w przeszłości to wszystko
Co tak przeszkadza w miłości!!!

Генис Татьяна

Родилась в Москве в 1992 году. После окончания школы в 2010 году поступила на дневное отделение в МГУКИ на специальность «Журналистика». В 2015 году окончила МГИК (бывший МГУКИ). Печатается в альманахе «Российский колокол» с 2012 года. В 2015 году получила Международную медаль имени Адама Мицкевича.

Живет в Москве.

ТУМАННАЯ ПЕЛЕНА НОЧНОГО НЕБА

Ночное небо сверкало туманной пеленой, и душа рыдала от боли человеческих грез. Смотря на ночное небо, в котором сверкали тысячи звезд, Алисия мечтательно погружалась в печальные мысли, которые, как омут, затягивали ее и погружали на самое дно бесконечной реки...

В бесконечных просторах далеких ночных звезд, которые, словно маленькие глазки, смотрят прямо в этот

мир, ничего не кроется. Лишь там нет никаких тайн и нет никаких печальных воспоминаний, и далеких горизонтов разочарования. В этих звездах состоит вся суть бесконечно пустого созерцания мира, и нет никаких других одиноких миров...

На земле многие люди одиноки. И как бы они ни старались, не могут найти то, о чем мечтали всегда. Все желания и мечты просто разрушаются и тонут в суете дней, в вечных вопросах и поисках ответов. Нет ничего, что может помочь обрести покой или найти желанное счастье...

Всё в этом мире погружено в темные краски, которые люди сами создают и сами не хотят и не могут разбавить... — прошептала девушка, внимательно смотря в маленькие сверкающие крупы осколков стекла...

Глубоко вдохнув прохладный ночной воздух, Алисия хотела уйти, но в этот самый момент яркая звезда ярко сверкнула на мгновение, ослепив ее, и девушка услышала пронзительный голос, который доносился откуда-то издалека:

«Нет ничего невозможного и нет такого, чего человек не смог бы достичь, если захочет. Жизненные пути расходятся, и многие ведут в дремучий лес, где нет ничего, кроме темноты и диких зверей, или к обрыву, где впереди лишь острые пики и крутые склоны, но есть и другие пути. Они ведут к полям и рекам, к горам и яркому солнцу, которое никогда не покидает мир и всегда светит, и теплые лучи греют душу...

Печаль не может вечно жить в сердце человека, если он сам захочет отпустить ее...»

Алисия осматривалась по сторонам, пытаясь понять, кто же говорит все эти слова, но никого не видела. Лишь яркая звезда продолжала светить ей прямо в глаза, отда-

ляя от всех печальных мыслей и даря слабый, но все же луч надежды, и легкий ветерок мягко, словно вуаль, укутывал ее от всех терзающих душу мыслей.

— Кто вы? — спросила девушка, понимая, что задает вопрос, на который не услышит ответа, но она ошиблась.

«Есть множество ответов, но все они сводятся к одному — надежде и стремлению что-то изменить. Я видел множество людей, которые, смотря в небо, загадывали желания, думая лишь о своей собственной выгоде или только о своей жизни. Не было почти никого, кто бы мечтал о возвышенном или прекрасном. Всё, что окружает людей, — это лишь пустоты и бесконечные дали горизонтов, которые они сами создают в своих сердцах и воссоздают в опустошенных душах...

Небо прекрасно и днем, и ночью. Все эти звезды пронзают насквозь сердца людей и наполняют их надеждой, которая многим не нужна вовсе. Ночные звезды — дети неба, которые позволяют любить и созерцать мир, полный грусти, ненависти и разочарования. Но никто не задумывается о легком дуновении ветра, который приносит прохладу в жизнь людей, и о том, что именно оно может облегчить все мучения, если с легкостью вдыхать воздух и понимать, что ветер всегда будет рядом и не покинет никогда...

Люди думают, что они — единственные существа на планете, которые могут чувствовать и дышать, не подозревая, что моря и озера, леса и горы, цветы и деревья тоже всё чувствуют и живут в своём собственном мире, не подвластном человеческим глазам. Люди слепы и многого не видят, и не увидят никогда, но именно в этом и заключается их существование на этой земле...»

Алисия почувствовала, как холодок прошелся по ее спине и у самого уха услышала легкий отдаленный голос, который, словно ветерок, мягко произнес:

«В полночном свете звезд кроется печальное созерцание вечных огней в темном небе. Именно эти огоньки, которые ярко, но недостаточно сильно светят людям, называются звездами, но на самом деле это лишь далекие безграничные...»

Последнее слово девушка не услышала, но когда повернула голову в сторону голоса, увидела, как ветер нежно раскачивает колосья. В этот момент что-то пронзило ее сердце, словно это был ледяной осколок бесконечного небесного камня. И она увидела всё в ином свете, который уносил ее в далекие миры...

Ночь прошла, и наступило утро, оно было теплым и ярким, но оно было не так красиво, как ночное сумрачное небо...

Ночное небо туманной пеленой завораживало душу Алисии, позволяя ей больше не мучиться бесконечными печальными мыслями.

Она смотрела в небо и печально думала, что не все люди понимают боль погибших цветов и горечь засохших озер. Их всего лишь единицы, а те, кто ничего не видят в алой пелене, не знают, что это грезы далеких ветров, но постичь дух прекрасного не дано тем, кто не видит, что на самом деле означает... Туманная пелена ночного неба...

Genis Tatiana

Urodziła się w Moskwie w 1992 roku. Po ukończeniu szkoły w 2010 r. zaczęła studia w MGUKI na specjalności «dziennikarstwo». W 2015 roku ukończyła MGIK (dawny MGUKI). Publikuje się w antologii «Российский Колокол» od 2012 roku. W 2015 roku otrzymała Medal Międzynarodowy im. Adama Mickiewicza. Mieszka w Moskwie.

Mglisty całun nocnym niebie

Nocne niebo świeciło mglistym welonem, a dusza szlocha z bólu ludzkich tęsknot. Patrząc na nocne niebo, na którym błyszczały tysiące gwiazd, Alicja z rozmarzeniem pogrążyła się smutnych myślach, które jak bagnisko zacisnęły ją i zanurzyły na samym dnie niekończącej się rzeki...

W nieskończonych przestworzach odległych nocnych gwiazd, które, jak małe oczy, patrząc bezpośrednio na ten świat, nic się nie ukryje. Tylko tam nie ma żadnych tajemnic i smutnych wspomnień ani odległych horyzontów rozczarowania. W tych gwiazdach jest całe sedno nieskończenie pustej kontemplacji świata, i nie ma żadnych innych samotnych światów...

Na ziemi jest wiele samotnych ludzi. I nie ważne jak bardzo się starają, nie mogą znaleźć tego, o czym zawsze marzą. Wszystkie pragnienia i marzenia prostu są niszczone i toną w gorączkowej marności dni, w wiecznych pytaniach i poszukiwaniu odpowiedzi. Nie ma nic, co może pomóc w znalezieniu spokoju lub upragnionego szczęścia...

Wszystko na tym świecie jest zanurzone w ciemnych kolorach, które ludzie tworzą własną ręką i nie chcą i nie chcą i nie mogą ich rozjaśnić — szepnęła dziewczyna, patrząc uważnie na małe błyszczące odłamki szkła...

Głęboko odetchnę chłodnym powietrzem nocy. Alicja chciała odejść, ale w tej chwili jasna gwiazda jasno błysnęła na chwilę, oślepiając ją, i usłyszała przenikliwy głos, który słyhać było z daleka:

«Nie ma nic niemożliwego i nie ma czegoś takiego, czego człowiek nie może osiągnąć, jeśli chce. Ścieżki życiowe rozchodzą się, a wiele z nich jest w gęstym lesie, gdzie nie ma nic prócz mroku i dzikich zwierząt, albo nad urwisko, gdzie przed tobą są jedynie ostre szczytów i strome zbocza, lecz istnieją inne drogi. Prowadzą one do pól i rzek, gór i jasnego słońce, które nigdy nie opuszcza świata i zawsze świecił i ciepłe promienie ogrzewają duszę...

Smutek nie może żyć wiecznie w sercu człowieka, jeśli on sam chce pozwolić mu odejść...»

Alicja rozgląda się, próbuje dowiedzieć się, kto mówi te słowa, ale nie widzi nikogo. Tylko jasna gwiazda nadal świeci bezpośrednio w oczy, aby odsunąć od niej wszystkich smutne myśli i daje słaby, ale nadal promyk nadziei, i lekki wietrzyk delikatnie, jak welon, spowija jej wszystkie dręczące jej duszę myśli.

— Kim jesteś? — pyta dziewczyna, wiedząc, że zadaje pytanie, na które nie usłyszy odpowiedzi, lecz się myli.

«Istnieje wiele odpowiedzi, ale wszystkie one sprowadzają się do jednego — nadziei i pragnienia, aby coś zmienić. Widziałem wielu ludzi, którzy patrząc na niebo, wypowiadali życzenia, myśląc tylko o własnej korzyści czy tylko o swoim życiu. Nie było prawie nikogo, czyje marzenia były wzniosłe i piękne. Wszystko, co otacza ludzi — to jest tylko pustka i

niekończące się horyzonty, które sami tworzą w swych sercach i odtwarzają w opustoszałych duszach...

Niebo jest piękne i w dzień, i nocą. Wszystkie te gwiazdy przenikają serca ludzi i wypełniają je z nadzieją, której wielu ludzi w ogóle nie potrzebuje. Nocne gwiazdy to dzieci nieba, które pozwalają na miłość i kontemplację świata, pełen smutku, nienawiści i frustracji. Ale nikt nie myśli o lekkim powiewie wiatru, który przynosi ochłodę do życia ludzi, może złagodzić wszelkie cierpienie, gdy oddycha się lekko i uświadamia sobie, że wiatr zawsze będzie obok i nie opuści nas nigdy nigdy...

Ludzie myślą, że są jedynymi stworzeniami na tej planecie, które mogą czuć się i oddychać, nie wiedząc, że morze i jeziora, lasy i góry, kwiaty i drzewa też czują i żyją w swoim własnym świecie, nie podlegającym ludzkim oczom. Ludzie są ślepi i wszystkiego nie widzą, i nigdy nie zobaczą, ale w tym zawiera się ich istnienie na tej ziemi...»

Alicja odczuła jak dreszcz przebiegł jej plecy i u swego ucha usłyszała daleki głos, który, jak jak wiatr, powiedział cicho:

«W północnym świetle gwiazd ukrywa się smutna kontemplacja wiecznych ogni na ciemnym niebie. Te światelka, które jasno, ale nie za mocno świecą ludziom, nazywane są gwiazdami, ale w rzeczywistości są to tylko odległe bezgraniczne...»

Ostatniego słowa dziewczyna nie usłyszała, lecz gdy odwróciła głowę w kierunku głosu, ujrzała, jak wiatr delikatnie kołysze kłosa. W tym momencie coś przenikało jej serce, tak jakby to był lodowy odłamek nieskończenie niebiańskiego kamienia. I ujrzała wszystko w innym świetle, które uniosło ją do odległych światów...

Noc minęła, i przyszedł ranek, ciepły i jasny, lecz nie było tak pięknie, jak pod nocnym mrocznym niebem.

Nocne niebo mglistym welonem oczarowało duszę Alicji, pozwalając jej więcej nie męczyć się nieskończonymi smutnymi myślami.

Patrzyła w niebo i myślała ze smutkiem, że nie wszyscy ludzie rozumieją ból i gorycz martwych kwiatów, wyschłych jezior. Istnieją tylko jednostki, a ci, którzy nie widzą nic za szkarłatną zasłoną, nie wiedzą, że to są sny z odległych stron świata, ale zrozumienie ducha piękna nie dane tym, którzy nie widzą co to naprawdę znaczy... Mglista zasłona na nocnym niebie...

Грицан-Чонка Татьяна

Пишет на русском и украинском языках. Автор 10 книг, соавтор 17 альманахов и антологий. «Карпатский гонор» (2006), «Всходы сквозь камни» (2012), «Я. ZIGZAG» (2013).

Дипломант конкурса «Я памятник себе воздвиг — 2013». Номинант международного конкурса им. Мацуо Басё.

Лист Мебиуса

Тайное рождения сына... Как князь раненый день склонился, покинул свой красивый щит. Рубином кровь на землю расходилась, и ладаном лоно блестит. Вздохом несется лепет ветра, на глаза сунет вечер Митра, и радостно поет труба. Одна-единственная, сама. Из сердцем Сходная у схватке. Стимулом орошает Алтарь. В колосьях жертвенность. На копытах властелина порфир, 666 — аватар. Зеленая Евангелия эфира. Снуют по веткам белые лошадки. И месяц вызрел огурцом.

Красным золотом небом водит синий колокол. Над миром созрел Слова кувшин. А цифры вырядились в ряд, Карпаты говорят: непринуждённый N Абсолютом стал в мироздания, включая в модель образования яркость Свито Розуму.

Тебе благоговей вечно, как первородной благоденствия. Лепестком согрею руки, в пальцах выношу магнит. Гвоздем пястей Иисуса роняю сердце на стерню, васильками между дорог умру. Касаясь луча ликов, потных, благих, молодых, спать укладу вежи, как матушка детей своих. Благовоний испытавши близко, где бьётся одинокий клен, в усмири явлю низко и Богородицы, и Мадлен.

Две женщины скрепили веру. Одна дала существование, другая научила жить. Горячим Словом между тернии спасают время, желание и мир.

Tatiana Gryca-Czonka

Pisze w języku rosyjskim oraz ukraińskim. Jest autorem 10 książek, współautorem 17 roczników oraz antologii. „Honor karpacki” (2006), „Wspięcia przez kamienie” (2012), „Ja. ZIGZAG” (2013).

Wyróżniona na konkursie «Я памятник себе воздвиг — 2013», laureatka konkursu esse „Obrońca spokoju ducha”, „Szóstej zimy poetyckiej”, „Zakon Karpackich Rycerzy” Tatiana była także nominowana w międzynarodowym konkursie im. Bashō Matsuo

Liść Mebiusa

Tajne narodziny syna...dzień kłonił się ku zachodowi, niczym ranny książę, co zostawił swa tarcze. Krew rubinowa sączyła się na ziemię, a łono błyszczało kadzidłem. Jak cichy szept przelatywał wiatru bełkot, na oczy sunął wieczór Mitry, i radośnie śpiewała trąba. Jedna, jedyna, samotna. I sercem Schodnaya w walce. Bodźcem zrasza ołtarz. W kłosach ma schowaną ofiarność. Na kopytach władcy purpura, 666 — awatar. Zielona Ewangelia eteru. Snują w gałęziach białe koniki. I księżyc dojrzał niczym ogórek. Niebieski dzwon suwa niebem czerwonym złotem. Nad światem znów dojrzał Słowa dzban. Liczby stanęły w rząd, Karpaty powiadają: niefrasobliwe N Absolutem stanął we wszechświecie, dołączając do modelu edukacji jasność Swito Rozumu.

Ty jesteś czczona na wieki, niczym pierwotna pomyślność. Ogrzeje ci ręce płatkami, w palcach wytrzy-

mam magnez . Gwoździ z pięści Chrystusa upuszczam serce na ściernisko, umrę chabrami wśród dróg. Dotykając promieni oblicza, spoconych, młodych, ułożę do snu powieki, niczym mateczka swe dzieci. Poczawszy w pobliżu kadzidla, tam, gdzie miota się samotne drzewo klonowe, spokojnie pokarze i Matkę, i Magdalenę.

Dwie kobiety wzmocniły wiarę. Jedna dała istnienie, a druga nauczyła żyć. Gorącym Słowem pomiędzy rozterek ratują czas, chęć oraz świat.

Дольский Олег

Настоящая фамилия — Агапов. Родился в 1974 году в городе Зеленодольске (Республика Татарстан). Писатель, поэт и журналист, работающий в различных жанрах. Изданы книги: «До и после рассвета» (2012 г.), «Последний круиз «Византии» (2013 г.), «Индикатор» (2015 г.). Член Российского Союза писателей (2015 г.), кандидат в члены Интернационального Союза писателей (2015 г.).

Весна в декабре

Весна в декабре. Что же может быть хуже?
Растаявший снег и скользкие лужи.
Природа за наши грехи протестует,
Но это отнюдь никого не волнует.
Весна в декабре. Небо мрачно и низко.
От этой погоды спасёт только виски.
Лакать средь недели — дурная примета,
Есть способ гуманней: чай и конфета.

Весна в декабре. Что-то ты поспешила.
Не вижу я смысла в шипованных шинах.
Хочу я морозов, снегов и сугробов,
И иней искристый на белых дорогах.
Весна в декабре. Опять ты обманешь.
Теплом ты заманишь и сразу отчалишь.
Зиме поскорей уступи своё место
И выпусти солнце из-под ареста!
Весна в декабре. Ты персона нон грата.
Давай мы отложим визит твой до марта.
Когда растеряешь злой ветер ненастья
И нам принесёшь много света и счастья!

8.12.15.

Dolski Oleg

Prawdziwe nazwisko Agapow. Urodzony w 1974 roku w Zielenodolsku (Republika Tatarstan). Pisarz, poeta, dziennikarz, piszący w różnych gatunkach. Jest autorem książek «Do i po świecie» (2012), «Ostatni rejs «Bizancjum»» (2013), «Wskaźnik» (2015). Od 2015 roku członek Rosyjskiego Związku pisarzy oraz kandydat do Międzynarodowego Związku pisarzy.

Wiosna w grudniu

Wiosna w grudniu. Czy jest coś gorszego?
Śnieg topniejący i śliskie kałuże.
To protest przyrody za grzechy ludzi
Lecz nikogo to dziś nie obchodzi.
Wiosna w grudniu. Niebo jest szare i niskie
Od takiej pogody ratunek może być tylko w whisky
Chłać jednak w tygodniu nie wypada
Więc może być czekolada lub herbata.
Wiosna w grudniu. Spieszno ci do nas
Czy w wymianie opon jest sen?
Tak pragnę śniegu, mrozu i zasp
I rysunków na oknie ciut wrzask
Wiosna w grudniu. Mnie nie okłamiesz
Ciepłem opalisz i zaraz porzucisz
Ustąp zimnie miejsce już wreszcie
I wypóść słońce, co siedzi w areszcie!

Zima w grudniu. Ty jesteś persona non grata
Zostawmy twe przyjście do marca.
Kiedy już zgubisz srogie swe wiatry
I przyniesiesz na dużo światła i szczęścia!

8.12.15.

Дуленцов Владимир

Родился 11 июня 1957 года в Приморском крае. По окончании школы связал свою жизнь с армией, прослужил 35 лет, полковник в запасе. Стихи и песни начал писать в пятом классе. Выпустил 10 поэтических сборников и 3 диска песен. Член Союза писателей XXI века. Женат. Двое детей. Два внука и внучка. В настоящее время проживает в г. Уссурийске Приморского края. Активно работает, печатается, участвует в общественной жизни и патриотическом воспитании молодежи.

Две берёзы

Шли солдаты, был палящий зной,
Мерный топот, всё вокруг в пыли.
Между ними лёгкий шаг босой —
Двух девчонок на расстрел вели!
Застонала горько мать-земля,
Над толпою дикий крик завис.

О пощаде тем двоим моля,
 Слезы катят по морщинкам вниз.
 Но, лениво поднимая пыль,
 Шли фашисты, автомат к груди.
 То не стон совсем, а явь и быль —
 Две босые гордо впереди.
 По шестнадцать им вдвоём сейчас,
 По шестнадцать вёсен навсегда,
 Жизнь уходит в этот жуткий час,
 Не вернувшись больше никогда...
 Вот они уже в сырой земле,
 Две связные брянских партизан.
 Две девчонки пали на войне,
 Ничего так в пытках не сказав.
 Две берёзки на могиле там
 Зашумели гордо поутру.
 Две девчонки тянут руки к нам,
 Косы-ветки вьются по ветру...
 Стали вечны в памяти людской!
 Не смогли сломить их, затоптать!
 Только сердце вдруг зажмёт тоской —
 По семнадцать им могло бы стать!

Dulencow Władimir

Urodził się 11 czerwca 1957 r. w kraju Nadmorskim. Po ukończeniu szkoły związał swoje życie z wojskiem, służył przez 35 lat, pułkownik w zapasie. Wiersze i piosenki zaczął pisać w piątej klasie. Wydał 10 tomików wierszy i 3 płyty piosenek. Członek Związku pisarzy XXI wieku. Jest żonaty. Dwoje dzieci. Dwa wnuk i wnuczka. Obecnie mieszka w r. Ussuriysk Nadmorskiego. Aktywnie działa, drukuje, uczestniczy w życiu społecznym i patriotycznym wychowaniu młodzieży.

DWIE BRZOZY

Szli żołnierze, trwał gorący znój wojenny,
 Tupot równy, krwawy pył w powietrzu i na ziemi.
 Między nimi lekki bosy krok niewinny —
 Na rozstrzelanie prowadzono dwie dziewczyny!
 Zajęczała gorzko matka-ziemia,
 Nad zabranym tłumem dziki krzyk oniemiał.
 O oszczędzenie dzieci ludzie modlą się, błagają,
 Po twarzach pomarszczonych łzy spływają.
 Ale leniwie wzniecając pył dławiący,
 Faszyści idą z karabinami śmierć niosący.
 Lecz to nie jęk, lecz prawda to i jawa —
 Dziewczynki bose dwie na przedzie — blade zjawy.
 Mają teraz po szesnaście lat i wiosen,
 Te szesnaście lat na wieczność już uniosą.
 Życie uchodzi w godzinie tej straszliwej,
 Więcej nigdy nie powróci na te niwy ...

Oto one już wilgotnej ziemi zakopane,
Dwie łączniczki briańskich partyzantów.
Dwie dziewczyny na tej wojnie legły,
Na torturach nic nie rzekły, niepodległe.
Brzozy dwie nad mogiłą tam zostały.
Z dumą rośnym rankiem zaszumiały.
Dwie dziewczyny ręce do nas wyciągają,
I warkocze-witki się na wietrze rozwiewają...
Na zawsze już w pamięci ludzkiej pozostały!
Nie złamały ich te buty, nie zdeптаły!
Tylko serce nagle ściśnie się nam serce żalem —
I siedemnaście miałyby lat, żyłyby dalej.

Жиглова Мария

Русская поэтесса и переводчик. Я родилась и почти всю жизнь прожила в академической среде новосибирского Академгородка, где, по выражению одного из советских бардов, «мостовые скрипят, как половицы». Смутное время моей жизни — это Москва 1990–2000 годов, когда я работала референтом в Министерстве образования и у советника Президента России, а потом в ИТАР-ТАСС. Пишу с 2002 года. У меня вышло четыре стихотворных сборника. С 2000 года снова живу в Сибири. У моей семьи польские корни. Рада встрече с польскими читателями.

МУЗЕ

Напой мне что-нибудь, Муза.
Твоя прекрасная музыка,
Кою играю я, музыкант,
Вышла из-под пера одного ЗК,
Который пил чефир и курил табак,
Который не мог полюбить собак.

И как мне его простить, когда
Он говорит, что царь — дурак.
А царь — не дурак и не рохля, стой
Прямо у стенки и не кляни
Меня, идиотку-поэтку. Дни
Проходят, как в год тридцать шестой.
За нами опять пятнадцатый год.
Войны не будет? Иди в народ,
ЗК-композитор, а митрополит
Еще вам больше наговорит
Про Христа и панику на селе,
На Украине милой, где все во мгле,
Где похоронен Шевченко Тарас.
Нельзя ли здесь обойтись без фраз?
Нет, нельзя, да и смысла нет:
Штампы понятнее, чем стихи.
Ты по амнистии, ЗК-поэт?
Бог не знает амнистий — мои грехи
Не отпустят мне, видать, никогда.
Я сегодня Бога опять прокляла.
На Украине «милой» горит зола,
И в пепле солдатик лежит, как всегда.

Żigłowa Maria

Rosyjska poetka i tłumaczka. Urodziła się i mieszkała większość życia w środowisku akademickim nowosybirskiego Akademgorodoka, gdzie, według słów jednego z radzieckich bardów, «jezdnie skrzypią jak deski». Zawiły okres w moim życiu — to Moskwa lat 1990-2000-tych, kiedy pracowałam jako referent w Ministerstwie Edukacji i jako doradca prezydenta Rosji, a następnie w agencji ITAR-TASS. Piszę od 2002 roku. Wydałam cztery zbiory wierszy. Od 2000 roku znów mieszkam na Syberii. Moja rodzina ma polskie korzenie. Jestem rada spotkaniu z polskimi czytelnikami.

MUZIE

Zaśpiewaj mi coś, Muzo.
Twoja wspaniała muzyka,
Którą gram jako muzyk,
Wyszła spod pióra jednego ZK,
Który pił czefir i kurzył tabakę,
Który nie lubi psy,
Jak mam mu przebaczyć, gdy
Mówi, że car to głąb
A car nie jest głupcem ani świnią, skąd,
Tuż przy ścianie stań
I mnie, idiotkę-poetkę, nie klnij
Mijają jak w trzydziestym szóstym dni
Za nami kolejny piętnasty rok.
Wojny nie będzie? Do ludu idź,
ZK-kompozytor, i Metropolitan.

Gdy już nie powiem ci.
O Chrystusie i panice we wsi,
O Ukrainie miłej mi,
Gdzie teraz mrok.
Gdzie pochowany jest Taras
Szewczenko. Można bez fraz?
Nie, bo gdzież jest sens:
Lepiej zrozumiesz je niż wiersz.
Już po amnestii, ZK?
Amnestii nie zna Bóg,
I nie odpuści on mój grzech.
I znów usłyszał Bóg
Mój gniew.
Dziś przeklnę Boga jeszcze raz.
Na «miłej» Ukrainie żar,
W popiele żołnierzyk leży tak
jak zawsze.

Жинжеров Михаил

Родился в 1947 году в городе Чернигове на Украине. Окончил Киевский институт народного хозяйства и работал инженером-экономистом. С 1994 года живу в США. У меня двое детей и четверо внуков. До сих пор работаю и собираюсь работать ещё долго.

Стихи сочинял всю жизнь, но никогда не записывал по причинам отсутствия времени и плохого почерка. Был представлен в нескольких номинациях на звание «Поэт года» и на премию имени Антуана де Сент-Экзюпери. Печатался в разных поэтических альманахах. Кроме стихов начал писать рассказы для детей и взрослых.

Простите

Клубками судьбы сплетены
В истории давно уж тесно,
И каждому отведены
Таланты, время, роль и место.

В отрезке времени и места
Моей судьбы проложен путь.
В одном моё промчалось детство,
В другом умру когда-нибудь.

Всё, что не сделал я когда-то,
Свои проступки, упущенья,
Что не успел, в чём виноватый —
За всё хочу просить прощенья.

Перед людьми под небом звёздным
Я очень сильно виноват,
Что многое я понял поздно,
Что поздно свой раскрыл талант.

Что ненароком мог обидеть,
Не смог кого-то защитить,
Что не умел я ненавидеть
Так сильно, как умел любить.

Простите, что в пучине быта
Запутался как сельдь в сети,
Что многое уже забыто
И нет ни времени, ни сил.

Живя на обнажённых нервах,
Судьбе всегда давая сдачу,
Как часто был я лучшим, первым,
Но постоянно неудачно.

Друзья далече на планете,
И хоть признаться неприятно,
Родным не смог остаться детям,
И даже близким и понятным.

.....

Мне скоро предстоит уйти
Туда, откуда нет возврата,
И я спешу сказать: «прости»
Всем, перед кем был виноватым.

Спит дорогая

Спит дорогая, закрытые глазки,
В городе ночью царит тишина.
Дарит тебе мимолётные ласки,
Тихо забравшись в окошко, луна.

Тёмная ночь пробуждает мечту.
Ветер в любви объяснился весне.
И пробивается сквозь темноту
Чья-то бессонница в дальнем окне.

Шепчут во сне приоткрытые губы
Милые деток родных имена.
Знаю я, как беззаветно ты любишь —
Лучшая в мире мать и жена.

Хочется слышать их, хочется видеть,
Но не нужны мы им, хватит, довольно.
Только родные умеют обидеть
Так незаслуженно, горько и больно.

Помнишь, как их приходилось лечить,
Как их любили, но были и строгими.
Всё же сумели мы их научить,
Как проложить себе в жизни дорогу.

Мы не нужны нашим детям, родная.
И улетают так быстро года.
Жаль, но здоровье, что мы потеряли,
К нам не вернётся уже никогда.

Спи, любимая, спи моя милая,
Ведь пробуждение — это муки.
Пусть тебе снится семья счастливая:
Дети весёлые и внуки.

Żynżerow Michaił

Urodziłem się w 1947 roku w Czernigowie na Ukrainie. Ukończyłem Kijowski Narodowy Uniwersytet Ekonomiczny i przez lata pracowałem jako inżynier-ekonomista. Od 1994 roku mieszkam w Stanach Zjednoczonych. Jestem ojcem dwójki dzieci i dziadkiem czworga wnuków. Ciągłe aktywny zawodowo i mam nadzieję pracować jeszcze przez długi czas.

Wiersze układałem przez całe życie, lecz nigdy ich nie zapisywałem, gdyż mój charakter pisma był dość trudny. Byłem przedstawiany w kilku kategoriach o tytuł «Poety Roku», a także nominowany na nagrodę im. Antoine de Saint-Exupéry. Moje prace publikowano w wielu antologiach poezji. Oprócz poezji zacząłem pisać również opowiadania dla dzieci i dorosłych.

Przepraszam

Kłębkami losów przeplecione
w historii czasów są zbyt ciasno
każdemu były przydzielone
talenty, czas i miasto

Na linii czasu i historii
zaznaczon kiedyś był mój los
Wpierw dzieciństwo już skończone
po drugie śmierci przyszyły cios

Za wszystko, co niegdyś uczyniłem
 Za wykroczenia, zaniechania
 Co nie zdążyłem, w czym jestem winien
 chcem prosić przebaczenia

Przed całym światem w noc bezchmurną
 Jam jestem winien
 że dużo zbyt pojąłem późno
 że późno się talentem podzieliłem

Że przez przypadek uraziłem
 lub że na czas nie obroniłem
 że z tą mocą co kochałem
 nikogo nie znienawidziłem

Przepraszam, że wśród spraw codziennych
 się zaplątałem niczym śledź
 że wiele już zostało zapomniane
 że nie mam siły nawet chcieć

Gdy cały jestem jak na dłoni
 losowi gotów się przeciwstawić
 Zbyt często byłem niedościgniony
 lecz zawsze jakoś marnie

Nie dałem rady dla mych dzieci
 być ojcem bardzo bliskim
 a z przyjaciółmi na planecie
 porzrzuciło nas dalece

Tak czuję zbliża się ten czas
 gdy będę musiał iść w daleką stronę
 Lecz przedtem chcę przeprosić was
 za wszystko co mną niezrobione.

Śpij kochanie

Śpij kochanie, oczka zamknięte
 w całym mieście nie słyhać nic
 ostrożnie jej daje dotyki ponętne
 zza okna lubieżny księżyc

Wśród nocy bezgwiazdnej czas marzeń nastaje
 wiatr cichy się wiośnie swą miłość wyznaje
 już widać z daleka przez ciemność
 przez okno otwarte wygląda bezsenność

Przez sen szepcą usta otwarte
 swych dzieci imiona tak ważne
 ja wiem, jak są przez ciebie kochane
 Najlepszą na świecie matkę i żonę.

Tak chciałbym ich słyszeć i widzieć
 lecz wiem, jesteśmy im na nic
 bo tylko osoby tak bliskie
 są stanie cię zranić niezasłużenie, boleśnie

Pamiętasz, jak wstawałaś do łóżka w boleści
 Jak byłem stanowczy, lub jakom ich pieścił
 A jednak zdołaliśmy przekazać im sporo
 W tym jak się układa ścieżkę życiową

Nie jesteśmy już im potrzebni, kochanie
ba, powiem, że zbliża już nasz kraniec
żałuję już tylko straconych mych sił
co, gdybym chciał, nie przywrócił

Spij, kochanie, spij ma miła
Za chwilę już będzie poranek
Snij jak rodzina jest z tobą szczęśliwa
jak otoczył cię wnuków wianek

Зубакова Лариса

Автор 4-х сборников стихов: «Кольцо» (2006 г.), «Зябкое тепло» (2007 г.), «Грозовой перевал» (2011 г.), «Красная жара» (2014 г.). В 2015 году её стихи вышли отдельной книгой в переводе на польский М. Мархлевской. Представленное в этом издании стихотворение взято из сборника «Красная жара».

Елисейские поля

Танцует ночь на площади Звезды.
Ночной Париж — бродяга полусонный.
А тусклый свет зачахнувшей луны
впечатывает в пол стекло оконное.

Ну кто бы мог подумать о таком,
что у судьбы встречаются причуды?
Ночной Париж изогнутым крылом
укроет душу. Оживит. Разбудит.

Разбередит былое. Колдовством
заманит вновь в блистательные сети
непредсказуемо-сбывающихся снов.
Но слишком поздно (как и всё на свете)

вплывают грёзы в жизнь — из никогда? —
и вот он — вид Парижа первозданный
от площади Звезды. Но где звезда,
застывшая в ночи дороги дальней?

Как бабочка на крылышках мечты,
боясь просыпать золото с одежды,
танцует ночь на площади Звезды.
И утро шьёт ей радугу надежды.

Zubakowa Łarysa

Autor czterech zbiorów poezji: «Obrączka» (2006 r.), «Zimne ciepło» (2007 r.), «Burzowa przełęcz» (2011 r.), «Czerwony upał» (2014 r.). W 2015 roku jej wiersze zostały przetłumaczone przez Marchlewską i wydane w oddzielnym tomiku. Przedstawiony w tym wydaniu wiersz pochodzi ze zbioru «Czerwony upał».

Pola Elizejskie

Na placu Gwiazd dziś tańczy noc
Paryż w ciemnościach to śpiący włóczęga
A cichy księżycowy blask
Do ziemi przybijają okien trzask

Jakże jest nie do pomyślenia
Ze los nasz ma swe fanaberie.
Nocny Paryż swymi wykrzywionymi skrzydłami
Ożywi nam dusze, obudzi,

Rozwierciwszy co było. Tajnymi czarami
Zawlecze snów w sieci, schwytany
W niespodziewanie, spełnione marzenia
Jak zawsze zistnione po czasie

Znikąd się zjawia marzenia niezatarte
I oto przede mną już Paryż pierwotny
Od placu Gwiazdy. Lecz gdzie jest ta gwiazda
Co zatrzymana w drodze dalekiej wśród nocy?

Niczym motyl ulotny na skrzydłach marzenia,
Ostnoźnie, by nie uspać złoto z ubrania,
Tańczy noc cicha na Gwiazdy placu
A poranek szyje jej tęcze nadziei.

Капцев Сергей

Родился 30.12.1977 в городе Каменск-Уральский Свердловской области. В 2000 г. окончил Ленинградский Государственный Университет по специальности «Психология».

В возрасте семи лет написал первое стихотворение, посвященное маме. В период с 1998 г. по 2009 г. одиннадцать раз становился лауреатом конкурсов авторской песни и шесть раз завоевывал гран-при как автор-исполнитель.

В 2006 г. участвовал во Всероссийском поэтическом марафоне. В том же году публиковался в итоговом сборнике марафона и в Поэтической газете Урала.

Ты ангел мой

Ты ангел мой с надломленным крылом,
К себе впущу и пожалею.
Забудь, прошу я, о былом,
Своей любовью обогрею,

И нежностью и лаской окрылю,
И вылечу измученную душу.
Мой ангел, я тебя люблю,
И нет на свете чувства лучше.

Взмахнешь свободно ты крылом,
Но в сердце чутком остаешься.
Пером покрыт крыла надлом.
Я знаю, ты ко мне вернешься.

Время

Время проходит сквозь пальцы быстро и ловко,
Как жаркий зыбучий песок.
Время витает в безмерной Вселенной,
Как впавший в нирвану йог.

Время бесшумно и мягко уходит в землю,
Как первый летящий снежок.
Время поступит с нами коварно и подло,
Как хитрый китайский божок.

Время, как в сказке для чистых детей,
Хранится в сосуде добра.
Время стучится в закрытую дверь,
Где в панцире плоти дремлет душа.

Человек

Края Вселенной обойди.
Незримо око в жизни мрака.
В себе ты целый мир найди,
Воздвигни гору вновь из праха.

Пускай ругают, бьют, ломают
Неутомимый подвиг твой.
Огнём пусть сердце выжигают,
Ты только будь самим собой.

Их игры света неподсудны,
Они темны, глухи, пусты.
Их речи — речи безрассудны,
Не скрыть своей им наготы.

И силы будут на исходе,
И ночь закроет все уста.
Молись о жизненном приходе,
Крепи свой дух внутри креста.

Иди со мной, не бойся страха.
Им не догнать тебя вовек.
Воздвигнешь гору вновь из праха
И станешь в ней как человек.

Kapcew Sergiusz

Urodzony 30 grudnia 1977 roku w mieście Kamieńsk-Uralski w obwodzie Swierdłowskim. W 2000 roku ukończył wydział Psychologii na Uniwersytecie państwowym w Petersburgu.

Mając siedem lat napisał swój pierwszy wiersz, dedykując go mamie. W okresie z 1998 roku do 2009 jedenaście razy był laureatem konkursu pieśni autorskiej i sześć razy odznaczono go grand prix jako najlepszego wykonawcę.

W 2006 roku uczestniczył w Ogólnorosyjskim maratonie poetyckim. W tym samym roku jego wiersze ukazały się w zbiorze maratonu oraz gazecie poetyckiej Uralu.

Jesteś moim aniołem

Jesteś moim aniołem ze skrzydłem złamanymi,
Wpuszczę się do siebie i ogrzeję,
O tym co było zapomnij dziś proszę
Miłością swoją cię otoczę,

Tkliwością, czułością ogarnę,
Wyleczę twą zranioną duszę.
Kocham cię, mój Aniele
I nie ma uczucia lepszego w moim ciele.

Skrzydłem wolnym mi machniesz,
Lecz w sercu zostaniesz.
Pierzem pokryte jest już twoje złamanie,
Wiem dobrze, że wrócisz, kochanie..

Czas

Czas płynie przez palce szybko i zwinnie,
Niczym gorący piach na pustyni.
Czas krąży w bezdennym Wszechświecie,
Niczym będący w transie jogini.
Bezdźwięcznie i miękko zapada się w ziemię,
Niczym pierwszy zimowy śnieżek.
Na pewno czas postąpi z nami źle,
Jak chytry chiński bożek.

Czas, jak w bajce dla łagodnego dziecka,
Chroniony jest w naczyniu dobra.
Czas puka do zamkniętych drzwi,
Gdzie w skorupie dusza nasza śpi.

Człowiek

Wszechświata końce możesz zwiedzić,
Niewidoczne są oczy śmy
W sobie cały wiat spróbuj znaleźć,
Wydźwignąć gore z mgły.

I niech cie bija, nawet niszczą
Niestrudzony wyczyn twój.
Niech ogniem serce twoje pała,
Samym sobą tylko bądź.

Gra światła jest nam niepojęta
Jest ona ciemna, pusta, głucha,
A jej rozmowa — bezsensowna,
nie ukrywająca swej nagości.

W ten siły będą się kończyły,
I noc wymusi na nas swe milczenie.
Módl się o napływie sił witalnych,
i w centrum krzyża wzmacniaj duch.

Rusz mną, nie bój strachu,
I nie dościgną cię przez wiek.
Utworzyć górę nawet z piachu,
I staniesz na niej jako człowiek.

Копыленко Татьяна

Родилась в Севастополе в 1966 году, уже много лет живет в Карелии. Профессиональная пианистка. С 1998 года пишет для региональной карельской прессы, изданий Москвы и Петербурга на темы экономики, культуры, образования, вступительные статьи к нотным сборникам. О своих героях Татьяна говорит так: «В людях я больше всего ценю благородство, верность и способность любить... Таковы и герои моих произведений: любовь и самопожертвование — вот их жизненный выбор... такова судьба... таково счастье...»

ШОПЕН

Прозрачных пальцев нежным дуновеньем
По клавишам в мазурке проскользив,
Усталый гений только на мгновенье
Закрыв глаза — страсть сердца в ноты
перелив.

Ему так хочется покоя и надежды,
Любви и нежности, душевной теплоты,
Улыбок, света... Чтобы, как и прежде,
Он мог в шедеврах воплощать свои мечты.

Его душа — как солнца луч весенний,
Как ангела небесный поцелуй.
Ей страшны годы нелюбви мучений...
Любовь, вернись — и счастье наколдуй!

Одна отрада: черно-белых клавиш
Касаться легкой, тонкою рукой...
Шопен! О гений! Здесь ты правишь,
Навеки обрета мир, счастье и покой!

Kopylenko Tatiana

Urodziła się w 1966 roku w Sewastopolu. Od lat mieszka w Karelii. Profesjonalna pianistka. Od 1998 roku jej prace na tematy gospodarcze, kulturalne, edukacyjne, a także napisane przez nią wprowadzenia do zbiorów muzycznych są publikowane w regionalnej prasie Karelii, Moskwy i Petersburga.

O swoich bohaterach Tatiana mówi następująco: «W ludziach najbardziej cenię sobie szlachetność, lojalność i zdolność do miłości ... Właśnie tacy są też bohaterowie moich prac: miłość i poświęcenie — oto ich wybór życiowy ... taki jest ich los... takie właśnie jest ich szczęście...».

CHOPIN

Palców przezroczystych oddechem delikatnym,
Mazurkiem klawiszy dotykając,
Zmęczony geniusz na chwilę
Zamknął oczy — namiętność swą do nut przenosząc.

Spokoju i nadziei jest spragniony,
Miłości i czułości, ludzkiej serdeczności,
Uśmiechu, ciepła...tak che, by jak za wczasy,
W arcydziełach marzenia go były ucieleśnione.

Jego dusza podobna do wiosennych promieni
Do pocałunku anioła, co w niebiosach się mieni.
Tak boi się lat bez miłości, spędzonych w cierpieniu
Niech do niego uczucie powróci ze szczęściem w
brzemieniu.

Jedno jest dziś dla niego pocieszenie: klawiszy
czarnych i białych
Dotykać leciutko ręką delikatną.
Chopin! O geniusz! Tu rządysz tylko,
Na zawsze otrzymując pokój, szczęście i spokój!

Кордикова Елена
(Тася Мейерхольд)

Кордикова Елена Георгиевна (творческий псевдоним Тася МЕЙЕРХОЛЬД)

Поэт, баснописец, писатель, учёный, философ, переводчик с европейских языков, либреттист, художник, музыкант; выпускница биологического факультета МГУ и геолого-разведочного факультета КазПИИ; кандидат геологических и минералогических наук (с мая 1992 г., Москва); доктор геологии и палеонтологии (с февраля 2001 г., Бонн - Бад Годесберг); автор многочисленных публикаций;

Либретто к балету «Лунный путь, или Русалочкина дорога»

1-я картина. Лунная дорога планеты Марс. Забытый мир маленьких людей. Край цветных скал, источенных водой и ветрами. Утро красит нежным марсианским светом холмы. Несладко среди дюн и барханов

одинокому путнику. Тихо и безлюдно на засекреченной американской военной базе «Гуантанамо». Тяжела на ней жизнь тюремщиков. А ещё более тяжела она у тех, кто содержится здесь в клетках смертников. В ужасающих античеловеческих условиях. Под охраной и в условиях повышенной секретности. Без всякого суда и следствия. Это добровольно сдавшиеся в плен иракские пехотинцы. Теперь это заключённые. Уже не люди и не звери, а теперь уже психические калеки. Такие же, как и их стражники. У многих из них отрезаны языки. Содержатся эти полулюди-полузвери здесь, на Кубе, на одной из американских военных баз, расположенной в заливе Гуантанамо — в бухте, кишашей крокодилами-людоедами. С пленными в таких же нечеловеческих условиях находятся и те, кто когда-либо подозревался в терроризме или поддержке террористических вооружённых формирований.

2-я картина. Тайна древней пещеры. Недалеко от военной американской базы находится другая пещера. В ней когда-то жили первые странствующие люди, монахи-миссионеры, пираты, контрабандисты, шахтёры-проходчики... До нас всё ещё доходят их бранные останки в виде костей скелетов, украшений и бытовой утвари. В глубине пещеры находится глубокое озеро. Это Озеро слёз — озеро слёз матерей, оплакивающих своих неразумных сыновей... В нём теперь живёт тихая и печальная Русалочка, умеющая заговаривать людскую боль.

3-я картина. Русалочкина дорога. Залив Гуантанамо. Полночь. Тихо плещет морской прибой. Мысленно бродит по берегу, бросая камешки в воду, Русалочка. Стало

окончательно известно, что заключённые и их стражники будут реабилитированы в психических клиниках нейтральных стран и что тщательно спланированный NASA полёт американской космической экспедиции на планету Марс — планету войны — не состоится. Светит Луна. Всё небо в алмазах. Переливается в ночи морская гладь и освещённая Лунная дорога в Космос — Млечный Путь в бесконечность разума и человеческих добродетелей. На встречу с разумными внеземными цивилизациями...

Dr. Elena G. KORDIKOVA

(pseudonim Tasya Meierhold)

Urodzona w Krasnodarze. poeta, bajkopisarz, pisarz, uczona, filozof, tłumacz z języków europejskich, językoznawca, artysta, muzyk. Absolwentka Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego oraz Kazachskiego Narodowego

Uniwersytetu Technicznego; Kandydat geologiczne i mineralogicznych Nauk (maja 1992, Moskwa.); Doktor Geologii i Paleontologii (luty 2001, Bonn — Bad Godesberg.); członek Związku Literatów rosyjskich, członek Międzynarodowego Związku Pisarzy, członka Stowarzyszenia Kuban artystów; członkiem Towarzystwa autorów rosyjskich «(RAO). Międzynarodowe (dyplom im William Shakespeare — 2015, Międzynarodowy Medal William Shakespeare — 2015; .Nominacja «Tłumaczenia»), laureat «Dziedzictwa 2015», «Poeta of the Year 2015», «Lyric-2015», «Humor-2015», zwycięzca All-rosyjskich konkursach muzycznych «Melodinka-XI-XX», laureat konkursu All-rosyjskiego filmu «Videotalant-10,12,17».

Libretto do baletu «Księżycowa ścieżka»**lub «Droga Syrenki»**

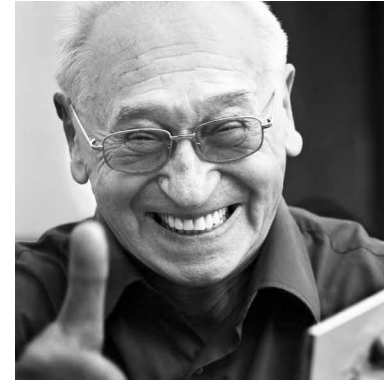
Scena pierwsza. Księżycowa ścieżka planety Mars. Zapomniany świat maleńkich ludzi. Kraina kolorowych skał, zmienionych przez wodę i wiatr. Świt maluje wzgórze czułym marsjańskim kolorem. Niesłodko jest wśród wydm i barchanów samotnemu podróżnikowi. Na tajnej amerykańskiej bazie wojskowej «Guantanamo» jest cicho i bez-

ludnie. Trudne jest tu życie więźniów. Jeszcze bardziej trudne jest ono u tych, kto jest utrzymywany tu w klatkach osądzanych na śmierć. We wstrząsających nieludzkich warunkach. Pod ochroną i w ścisłej tajemnicy. Osądzeni bez dochodzenia oraz uczciwego sądu. Ci ludzie, to żołnierze irackiej piechoty, którzy dobrowolnie przeszli do niewoli. Teraz są więźniami. Już nie ludzie i nie zwierzęta, tylko psychiczne kaleki. Tacy sami jak ich strażnicy. Wielu z nich ma odcięte języki. Ci na wpół ludzie, na wpół zwierzęta są utrzymywani tu, na Kubie, na jednej z amerykańskich baz wojskowych, mieszczącej się w zalewie Guantanamo — w zatoce pełnej krokodyli-kanibali. Wraz z więźniami w takich samych nieludzkich warunkach przetrzymywani są również ci, co kiedykolwiek byli podejrzani o terroryzm lub o wspomaganie uzbrojonych terrorystycznych ugrupowań.

Scena druga. Tajemnica starożytnej jaskini. W pobliżu od amerykańskiej bazy wojskowej znajduje się inna jaskinia. Tu niegdyś mieszkali pierwsi wędrowcy, mnisi -misionarzy, piraci, przemytnicy, górnicy. Do dziś docierają do nas ich szczątki w postaci kości szkieletów, ozdób lub sprzętu domowego. W głębi jaskini znajduje się głębokie jezioro. Jest to Jezioro Łez — łez, wylanych przez matki, co opłakiwały swych nierozsądnych synów... Dziś mieszka tu cicha i smutna Syrenka, co potrafi zamówić ludzki ból.

Scena trzecia. Droga Syrenki. Zatoka Guantanamo. Północ. Cicho szepcą przybrzeżne fale. W swych myślach brzegiem spaceruje Syrenka, rzucając kamyczki do wody. Dziś ostatecznie ogłoszono, że więźniowie wraz ze strażnikami będą odesłani na rehabilitację do klinik psychiatrycznych do państw neutralnych, i że dokładnie splanowany przez NASA lot amerykańskiej kosmicznej ekspedycji na planetę Mars — planetę wojny — się nie odbędzie. Świeci Księżyc. Niebo jest usłane diamentami. Lśni i mieni się

powierzchnia morska, a także świecąca się w ciemnościach Droga księżycowa do Kosmosu — Droga Mleczna do nie-
skończoności rozumu i ludzkich cnót. Prowadząca naprze-
ciw spotkaniu z pozaziemską rozumną cywilizacją...

Корешков Валерий

Фотограф. Издатель. Писатель. Родился 13 апреля 1941 года в Могилёве (Белоруссия). Родители — Константин Степанович и Фаина Михайловна.

Член Союза фотохудожников Литовской Республики (1973) и России (2008). Фоторепортёр в газетах и журналах Литвы и СССР (1965-1987). Подготовил фотовыставку «Литва сегодня» (1973), экспонировавшуюся в 31 стране. Участник более 200 международных фотовыставок (1975-1985), персональных выставок в Москве, Будапеште, Вене, Улан-Баторе и др. Обладатель 65 наград из 19 стран.

Изданы альбомы «Преподобный Сергей Радонежский» (на 3 языках), «М.К. Чюрлёнис» (на 4 языках), «Деньги России. 1000 лет» (на 2 языках) и др.

Автор «поэтического» 5-томника «Стриптиз духовный и физический».

Отмечен в российской «Книге рекордов Гиннеса». Лауреат «Worldpressphoto» (1978), Союза журналистов Литвы (1986). Живёт в Вильнюсе с 1946 года.

Другая лирика

*Камни склона врезались в пятки.
Тепло воспоминанье,
О Хайхе...*

Возможной нити жизнь
Промчалась
Мимо...

Иногда маленькая капля
Приносит больше радости,
Чем большой дождь...

Руки мне вашей жест
О многом,
Рассказал...

Я дня ушедшего
Поймал,
Листок...

Такая
Солнечная,
Ночь...

Когда к тебе
Стучатся в дверь,
Открой душу...

Глаза б мои
Вас видели,
Всегда...

Вот старости
Прелестные,
Черты...

Как краска хлынула в лицо.
Мне,
Улыбнулись...

Слава Богу,
Я Вас видел.
И теплотой руки,
Дышал...

Korieszkow Walery

Fotograf. Wydawca. Pisarz. Urodził się dnia 13 kwietnia 1941 roku w Mohylewie (Białoruś). Rodzice — Konstanty Stiepanowicz i Faina Michajłowna.

Członek Związku Artystów Fotografików Republiki Litewskiej (1973) i Rosji (2008). Fotoreporter gazet i czasopisma Litwy i ZSRR (1965-1987). Przygotował wystawę fotograficzną «Litwa dziś» (1973), eksponowaną w 31 państwach. Uczestnik ponad 200 międzynarodowych wystaw fotograficznych (1975-1985), wystaw indywidualnych w Moskwie, Budapeszcie, Wiedniu, Ułan Batorze i innych. Posiadacz 65 nagród z 19 krajów.

Zostały wydane albumy «Wielebny Sergij z Radoneża» (w 3 językach), «M.K. Cziurlionis» (w 4 językach), «Pieniądze Rosji. 1000 lat» (w 2 językach) i inne.

Autor «poetyckiego» 5-ciu tomów «Striptiz duchowy i fizyczny».

Został wpisany do rosyjskiej «Księgi rekordów Guinnessa». Laureat «Worldpressphoto» (1978), Związku Dziennikarzy Litwy (1986). Mieszka w Wilnie od roku 1946.

Inna liryka

Kamienie stoku wbiły się w pięty.
Grzeją wspomnienia...
O Chajche

Możliwej nici życie
Przebiegło
Obok...

Czasami mała kropla
Przynosi więcej radości,
Niż duży deszcz...

Dłoni mi twój gest
O wiele,
Powiedział...

Ja minionego dnia
Złapałem,
Kartkę...

Taka
Słoneczna,
Noc...

Gdy pukają
Do twoich drzwi,
Otwórz duszę...

Oczy moje
Widziałyby was,
Zawsze...

Oto starości
Śliczne,
Cechy...

Jak czerwień chlusnęła w twarz.
Do mnie,
Się uśmiechnęli...

Dzięki Bogu,
Cię widziałem.
I ciepłem dłoni,
Oddychałem...

Кривошлыкова Светлана
(Рожкова Светлана)

Родилась 14 июля 1983 года в Ленинграде. В 2005 году окончила Санкт-Петербургский Государственный Университет, экономический факультет. В 2009 году получила степень кандидата экономических наук. Имеет более тридцати публикаций на профессиональные темы, в том числе в журнале «Рынок ценных бумаг».

По профессии финансист. С 2009 года и по настоящее время — финансовый директор и с 2013 года — член совета директоров ООО КБ «Инвестсоцбанк».

По призванию — писатель. Первый роман «Записки от ангела» опубликовала в 2007 году под девичьей фамилией. Пишет сказки, детективные романы.

Баня по-черному

Бесы меня мучают. Позавчера приехал на переговоры, куда ни глянь — морды эти бесовские, лапы волосатые, а глазенки-то ма-а-аленькие, бегают все вот так — раз-два, раз-два — по сторонам. Смотрю — и прям черти — один

горбатый, второй — хромой, третий — похабник, каких свет не видывал. А ведь все — карьеристы успешные — морды продажные. Устал я, устал. Хорошо, что уехал. Хотел в баньку по-черному сходить, смыть с себя всю эту грязь.

И банька там особенная, старая. Из предбанника вход сразу в парную. Потолки низкие. Все вокруг в саже. В углу большой котел, обложенный камнями, рядом — скамеечка, на полу ушат с холодной водой. Жаль, что пока выбирался из Москвы — стемнело. Но ничего, дядя Коля хорошо натопил.

Бесы всю дорогу не давали покоя, прыгали, за руль хватали. А один совсем одолел — подливает и подливает. «Пей! — говорит. — Пей! Тут без стакана не разберешься!»

Приехал. Баня вся черная. Зашел. В предбаннике темно. Присел, нащупал скамейку, нашел под ней огарок свечи. Зажег. Увидел в углу бутылку водки и закуску. Разделся. Открыл дверь в парную. В парной — жарко как в аду. Дальше плохо помню... Прогрелся, вышел в предбанник остыть и тут увидел, что водки нет. Пустая бутылка лежит на полу. Пошел париться. Выхожу. На столике целая бутылка водки и два соленых огурца. Повернулся, чтобы закрыть дверь в парилку, на пороге — бесенок. Маленький, черный как уголек, со сверкающими глазками. «Не отмоешься, — зло прошипел он, — и деньги не отмоешь! Это черная баня!» Я шарахнулся, ударился головой о косяк. Очнулся здесь.

Врач внимательно осмотрел голову.

— Вы не переживайте. Видимо, у вас сотрясение. Сейчас обработаем рану, отлежитесь дома недельку. Все пройдет.

Доктор повернулся, пошел в перевязочную. Мой взгляд упал на подол его халата, из-под которого торчал хвост...

Krivoshlykova Swietłana

Urodzona 14 lipca 1983 roku w Leningradzie. W 2005 roku ukończyła Petersburski Uniwersytet Państwowy wydział ekonomiczny. W 2009 obroniła doktorat w dziedzinie ekonomii. Na swoim koncie ma ponad trzydzieści publikacji na tematy zawodowe, w tym w magazynie «Rynek papierów wartościowych».

Z zawodu finansista. Od 2009 roku do chwili obecnej — Dyrektor Finansowy, a od 2013 roku — członek Rady Dyrektorów Sp.z o.o. «Investsotsbank».

Lecz z powołania — pisarz. Swoja pierwsza powieść pt. «Notatki anioła» opublikowała w 2007 roku pod nazwiskiem panińskim. Ponadto pisze także bajki dla dzieci oraz powieści detektywistyczne.

Czarcia bania

Nękają mnie biesy. Przedwczoraj przyjechałem na spotkanie, a tu, gdziekolwiek bym spojrzał — paszcze biesów, włochate łapy, i ma-a-lenkie oczka, co nieustannie biegają — raz-dwa, raz-dwa — ze strony w stronę. Przyjrzałem się dokładniej, i tak, miałem racje — rzeczywiście, diabli: jeden garbaty, drugi kulawy, trzeci zboczony. Tak okropni, że mało się znajdzie takich na świecie. I co najciekawsze, wszyscy oni są karierowiczami — korumpowane świnię. Zmęczony już jestem, zmęczony. To dobrze, że wyjechałem. Chciałem schodzić do mocnej bani, zmyć z siebie cały ten brud.

Bania jest tam osobliwa, z historią. Z przedsionka wejście wiedzie prosto do bani. Sufity są nisko, a ściany dookoła

całkowicie zakopcone. W rogu stoi duży kocioł, ze wszystkich stron obłożony kamieniami, a obok niego — ławeczka, a przy niej, na podłodze ustawiony jest kubek z zimną wodą. Szko-da tylko, że zanim udało mi się wydostać poza miasto, poza Moskwę, było już ciemno. Ale nic to, wujaszek Kola dobrze zatopił piec.

Biesy przez całą drogę nie odstępowały mnie na krok — skakały dookoła, chwyciły się kierownicy. Jeden z nich był szczególnie meczący. «Pij, — mówi, — no pij! Przecież bez kieliszeczka nie dasz rady dojść do sedna sprawy».

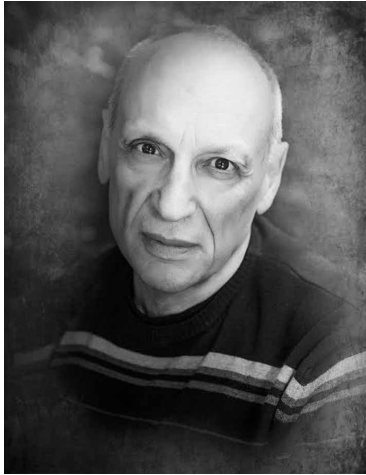
Przyjechałem. Bania jest cała czarna. Wszedłem. W przedsionku ciemno. Usiadłem, po omacku znalazłem ławeczkę, a pod nią niedopałek świecy. Zapaliłem go. Zobaczyłem w rogu butelkę wódki oraz zakąski. Rozebrałem się. Otworzyłem drzwi do parowej — gorąco jak w piekle. Co było dalej pamiętam jak przez mgłę... Ogrzałem się, wyszedłem do przedsionka żeby się trochę ochłodzić, i tu zobaczyłem, że nie majuz wódki. Tylko pusta butelka leży na podłodze. Cóż. Znowu poszłem do parowej. Wracam po czasie, a na stole stoi pełna butelka wódki a obok dwa kiszonych ogórka. Obróciłem się, chcąc zamknąć drzwi do parowej, a tu, na progu — biesiatko. Małe, czarne niczym węgielek, z błyszczącymi oczkami.

«Nie dasz rady to z siebie zmyć, — ze złością wyszeptał do mnie, — pieniądze też nie dasz rady wymyć! Przecież to czarcia bania!» Szarpnąłem się do tyłu i niechcący uderzyłem głową o framugę. Ocnalem się tutaj.

Lekarz dokładnie zbadał mi głowę

— Niech się Pan nie martwi. Prawdopodobnie ma Pan wstrząs mózgu. Zaraz opatrzymy Panu ranę, odpocznie Pan w domu przez kilka dni i wszystko wróci do normy.

Doktor obrócił się i poszedł do zabiegowego. W tym momencie ujrzałem, że u dołu jego fartucha wystaje ogon...

Кругосветов Саша

Детский писатель, публицист, лауреат литературной премии «Алиса» имени Кира Булычева, сопредседатель Центрального офиса ИСП, координатор офиса ИСП в Санкт-Петербурге.

Саша Кругосветов не только поэт и прозаик, обладающий ярчайшим талантом, но и крайне разносторонний человек с интересной биографией.

АЛУПКА В БРОНЗОВЫХ ТОНАХ

Это произошло год назад в бархатный сезон.

Феликс путешествовал по Крыму. Чудесный, любимый Крым, исхоженный вдоль и поперек.

На полуостров добирался из Одессы. Вечером взял палубное место на пароме. Просто и недорого. Место... Никакого места это «место» не означало. Просто нашел уголок потише на деревянной палубе, завернулся в старое шерстяное одеяло. Не очень, конечно, удобно. Ночь

была холодная, и одеяло не особо спасало. Немного поспать все же удалось. Утром был уже в Севастополе. Неделю провел в Крыму. Встретился со старым приятелем. Познакомился с тремя студентками из Молдавии. Девушки симпатичные, общительные, в общем — сугубо положительные девушки. Одна из них выказывала ему явное расположение. Феликсу она тоже понравилась — милостивая, «спортсменка, комсомолка» @ so on. Никаких душещипательных продолжений, однако, с ней не получилось. На второй день у девушки на губе выскочило огромное фуфло, она очень стеснялась, короче, все это не способствовало...

Потом неожиданное приключение в Алупке. Довольно опасное, между прочим... Скажу сразу, закончилось оно благополучно — как для Феликса, так и для всех остальных...

Феликс любил купаться в море на самой окраине города. Где ни набережной, ни парка, лишь отдельные жалкие хибары лепятся на крутом склоне, из года в год медленно, но уверенно сползающем в море. Не помогают бетонные тетраэды — массивные, тяжеленные блоки, растопырившиеся четырьмя ногами в разные стороны. Глинистый склон, набитый картечью острых опасных камней, ждущих своего часа, чтобы в полной мере выказать наглым, крикливым людишкам свой злобный нрав, неуклонно ползет и ползет вниз, лениво поворачивая в сторону моря веер растущих на нем кипарисов — наподобие угловой решетки ленинградского Летнего сада. Это место называют почему-то Вторым ущельем. На ущелье оно не очень похоже, но пляжа там действительно почти нет, и прибрежная полоса завалена огромными, в человеческий рост, отполированными черными камнями, по проходам между которыми купальщик, утопая

по щиколотки в крупной гальке, может пройти и погрузиться в хрустальную, зеленоватую зыбь моря. Но если волнение... Не дай бог попасть в это крошечное месиво беспощадных волн и упрямой земной тверди, ощерившейся неумолимыми каменными глыбами. Феликс часто бывал здесь. Он хорошо знал и скалы, и проходы, и коварный нрав волн в этих теснинах. И не боялся здесь купаться. Даже если шторм. И в этот раз он вбежал в воду, уплыл далеко в море, от души накрутился и накувыркался в пенистых волнах, а потом, на обратном пути отловил самый высокий вал, взлетел вместе с ним на вершину большого гладкого камня, называемого здесь «роялем» за красивые, изысканные изгибы, и съехал с него на попе прямо в прибрежную полосу гальки. Лихо! Местные ребята с восторгом наблюдали за маневрами приезжего парня из далекого северного города.

Однажды ветреным вечером мальчишки — поклонники Феликса — разыскали его в городе и потащили к морю: «Давай, Фея, давай, поторопись, там дядька тонет. Не, незнакомый, приезжий... Волна, блин, огромная, не выбраться ему — точняк утонет». Прибежали ко Второму ущелью. Оказавшийся в воде мужчина... Он пытался плыть к берегу, но набегала волна, крутила, бросала и вновь уносила пловца метров на двадцать назад в море. Не могло быть и речи, чтобы прыгнуть в воду и вытащить человека, тут самому бы выбраться, не то что вытащить другого. Феликс руками и голосом, с трудом перекрывая свист ветра и шум прибоя, попытался объяснить бедолаге, чтобы тот не приближался к прибрежным скалам, не тратил попусту силы и оставался в зоне, где волна еще не загибается и не захлестывает пловца. «Держись, мужик, мы скоро вернемся и поможем тебе». Заглянули в соседний дом, взяли у хозяина, старого знакомого Феликса,

большущий моток толстой веревки. Феликс обернул веревку вокруг пояса, полмотка оставил у себя в руке, вторую половину — развернул и дал четверем ребятам — тем, кто постарше и покрепче: «Стойте на берегу и тяните изо всех сил, когда дам команду».

Феликс зашел по грудь в воду. Тяжелые валы с ревом обрушивались на него, и когда волна опадала, Феликс упирался ногами в дно, а ребята тянули за веревку, чтобы его не унесло в море. Вода отходила, и тогда был виден попавший в переплет купальщик — до него оставалось метров 10-12. Феликс бросил моток веревки с петель на конце, как лассо, но веревка развернулась не в ту сторону, и волна погнала ее к берегу. С третьего-четвертого раза ему все же удалось сделать бросок точнее. Моток упал недалеко от несчастного купальщика. Мужчина напрягся, собрал последние оставшиеся силы и рванул к берегу; в конце концов, ему удалось зацепиться за петлю. «Держись, парень!» — крикнул Феликс и стал выбирать веревку, медленно отступая в сторону крошечного пляжа. «Теперь ваша очередь, мелюзга, а-ну-тяните-салажата-изо-всех-ваших-сопливых-сил!» Несколько крутых волн, несколько ударов и падений, и обессиленного мужика общими усилиями выволакивают, наконец, на берег. Мальчишки повели-потащили пострадавшего домой, а Феликс, продрогший и уставший, так и остался сидеть на берегу моря. Разные ситуации бывали — и быструю Вятку переплывал «на раз, два, три» туда и обратно, и норовистая горная река, вся в камнях и перевалах, покорила ему на Памире, но такого... Ничего подобного с ним еще не случалось. Внутри все дрожало от холода, от нервного возбуждения, а в голове звучала барабанная дробь и музыка победного марша: «I did it! Я сделал это!»

Закатное солнце временами появлялось в разрывах синеватых туч и заливало бронзовым лаком согнутую фигуру Феликса, гальку пляжа, веер наклонившихся кипарисов и вершины скал, нависающих над бушующей морской стихией.

Krugoswiewtow Sasza

Pisze dla dzieci, eseista, laureat nagrody literackiej «Аліса» imienia Kira Bułyczowa, współprzewodniczący Urzędu Centralnego MZP, koordynator biura MZP w Petersburgu.

Lew Łapkin jest nie tylko poeta i powieściopisarzem o najjaśniejszym talencie, ale również niezwykle wszechstronnym człowiekiem o ciekawej biografii.

AŁUPKA W ODCIENIACH BRĄZU

Stało się to rok temu w aksamitnym sezonie.

Feliks wędrował po Krymie. Wspaniały, ulubionym Krym, zdeptany i wzdłuż i w poprzek. Na Półwysep dotarł z Odessy. Wieczorem wziął miejsce na pokładzie promu. Zwyczajnie i niedrogo. Miejsce... Żadnego miejsca to «miejsce» nie miało. Właśnie znalazł się cichym zakątku na drewnianym pokładzie, owinął się starym wełnianym kocem. Nie całkiem, oczywiście, było wygodnie. Noc była zimna i koc tak naprawdę go nie ratował. Udało się jednak trochę przespać. W godzinach porannych był już w Sewastopolu. Tydzień spędził na Krymie. Spotkał się ze starym przyjacielem. Poznał trzy studentki z Mołdawii. Dziewczyny ładne, rozrywkowe, w ogóle — całkiem pozytywne dziewczyny. Jedna z nich przejawiała nim wyraźne zainteresowanie. Feliksowi też się spodobała — ładna, «sportsmenka, komsomołka@ so on. Żadnych sentymentalnych propozycji, jednak nic się nie stało. Na drugi dzień dziewczynie na wardze pojawiło się

ogromne przyszczydło, bardzo się wstydziła, ogólnie, nie bardzo to sprzyjało...

Potem nieoczekiwana przygoda w Ałupce. Bardzo niebezpieczna, przy okazji... Muszę powiedzieć, że zakończyło się bezpiecznie — dla Feliksa, tak jak i dla wszystkich pozostałych...

Feliks lubił pływać w morzu na obrzeżach miasta. Gdzie nie ma nabrzeża ani parku, jedynie kilka nędznych bud na stromym zboczu, rok po roku, powoli, ześlizgujących się do morza. Nie pomagają betonowe tetraedry — masywne, najcięższe bloki, rozstawione na czterech nogach. Gliniasty stok, najeżony śrutem ostrych niebezpiecznych skał, czekających swego czasu aby w pełni pokazać aroganckim, krzykliwym ludzikom swoją złą naturę, nieuchronnie spełza w dół, leniwie obracając w kierunku morza wachlarz rosnących na nim cyprysów — zupełnie jak narożna krata leningradzkiego Letniego Ogrodu. To miejsce nazywa się nie wiadomo dlaczego Drugim Wąwozem. Do wąwozu nie jest za bardzo podobne, ale plaży tak naprawdę tam prawie nie ma, a pas wybrzeża usiany jest ogromnymi, wzrostu człowieka, polerowanymi czarnymi kamieniami, że przechodzący między nimi plażowicz, zatapiając się po kostki w żwir, można pójść ponurkować w krystalicznie czystą, zielonkawą morską wodę. Lecz gdy jest fala...Nie daj Boże trafić do tego pandemonium bezlitosnych fal i upartej twardej ziemi, najeżonej nieustępliwymi głazami. Feliks był częstym gościem tutaj. Dobrze znał te skały i przejścia, i podstępny charakter fal w tych kanionach. I nie bał się tu pływać. Nawet podczas sztormu. I tym razem, pobiegł do wody, popłynął daleko w głąb morza, z radością rzucał się spienione fale, w drodze powrotnej wzbil się na najwyższą falę i razem z nią wleciał na sam wierzch gładkiego kamienia, zwanego «fortepianem» z powodu pięknych, eleganckich krzywizn, i zjechał z niego na pupie prosto na nadmorski pas żwiru. Nieźle! Miejscowe dzieciaki

z entuzjazmem obserwowały manewry przybysz z dalekiego północnego miasta.

Pewnej wietrznej nocy chłopcy — wielbiciele Feliksa — znaleźli go w mieście i powlekli nad morza: «Chodź, Felia, rusz się, pospiesz się, tam jakiś facet tonie. Nie, obcy, przyjezdny... Fala, cholera, niesamowita, nie da rady się wydostać — na pewno utonie». Przybiegli do Drugiego Wąwozu. Mężczyzna w wodzie starał się dopłynąć do brzegu, ale nadchodząca fala kręciła go i ponownie rzucała pływakiem na dwadzieścia metrów z powrotem do morza. Nie mogło być mowy, by skoczyć do wody i wyciągnąć mężczyznę samemu, tu nawet samemu można było utonąć, nie mówiąc aby wyciągnąć innego. Feliks rękami i głosem, z trudem przebijając świst wiatru i szum fal, próbował wyjaśnić biedakowi, aby ten nie zbliżał się do nadmorskich klifów, nie tracił siły i pozostał w miejscu, gdzie fala nie zginała się i zachłystywała pływaka. «Trzymaj się, stary, wrócimy i pomożemy ci!» Zajrzeli do domu obok, wzięli u właściciela, starego przyjaciela Feliksa, wielki zwój grubej liny. Feliks owinął linę wokół pasa, pół motka pozostawił w rękę, drugą połowę rozwinął i dał czwórce dzieci — tym starszym i mocniejszym. «Stójcie na brzegu i ciągnijcie z całych sił, aż dam sygnał».

Feliks wszedł do wody po piersi. Ciężkie wały z hukiem spadały na niego, a gdy fala opadała, Feliks opierał stopy na dnie, a dzieciaki ciągnęły linę, aby go nie uniosło do morza. Woda odpływała, i widzieli pływaka odległego od nich o 10-12 metrów. Feliks rzucił motek sznura z pętlą na końcu, jak lasso, ale lina odkręciła się w drugą stronę, i fala zniosła ją do brzegu. Za trzecim i czwartym razem udało się rzucić dokładniej. Zwój padł niedaleko nieszczęsnego pływaka. Mężczyzna napiął się, zebrał się z ostatnimi swoimi siłami i rzucił się do brzegu; w końcu udało mu się złapać za pętlę. «Trzymaj się, stary!» — krzyknął Feliks i zaczął wybierać linę, cofając

się powoli ku maleńkiej plaży. «Teraz twoja kolej, maluchy, ciągnijcie dobrze, marynarzyki, z waszych smarkatych sił!» Kilka stromych fal, kilka uderzeń i upadków, a bezsilnego gościa wspólnymi siłami wywlekli wreszcie na brzeg. Chłopcy poprowadzili nieszczęsną ofiarę do domu, a Feliks, zziębnięty i zmęczony, siadł na plaży. Różne sytuacje się zdarzały — i bystrą Wiatkę przepływał na «raz-dwa-trzy» w tam i z powrotem, i narowistą górską rzekę, pełną skał i przełomów, pokonał w Pamirze, ale... Nic takiego się z nim nie zdarzyło. Wewnątrz wszystko trzęsło się z zimna, z nerwowego podniecenia, a w głowie bębniła muzyka zwycięskiego marszu: «Zrobiłem to! Zrobiłem to!»

Zachodzące słońce czasem pojawiało się wśród niebieskawych chmur i zalewało brązem zgarbioną postać Feliksa, kamienistą plażę, wachlarz schylonych cyprysów i szczyty skał, zwisających nad szalejącym morskim żywiołem.

Кузнецов Юрий

Родился в 1950 году в г. Анжеро-Судженске Кемеровской области. Окончил Горьковский политехнический институт. Более тридцати лет работал в г. Ярославле. В настоящее время проживает в г. Реутов Московской области.

Детский писатель-сказочник и поэт-лирик. Награждён медалью имени Адама Мицкевича Фестиваля Славянской поэзии в Варшаве. Дипломант премии имени Ольги Бешенковской в номинации «Поэзия» (2014) Международной Гильдии писателей.

НОСТАЛЬГИЯ

Весенним днём, осенней непогодой
Впотьмах ложится, с солнышком встаёт
Внебрачный сын торговли и природы —
Цветочный ряд у Знаменских Ворот.

Пускай вокруг дырвят небо краны,
Пусть город метастазами растёт,
Ласкает глаз завидным постоянством
Цветочный ряд у Знаменских ворот.

Когда весь мир покажется унылым,
Когда пустых обид невпроворот,
Помирят и с женой, и с любимой
Цветочный ряд у Знаменских ворот.

А если вдруг забросит на чужбину
Судьбы-индейки странный поворот,
Мы не забудем городок старинный —
Цветочный ряд у Знаменских ворот.

Kuzniecowa Jurij

Urodzony w 1950 roku w Anżero-Sudżensku w obwodzie kemerowskim. Ukończył Gorkowski Instytut Politechniczny. Ponad trzydzieści lat pracował w Jarosławie. Obecnie mieszka w Reutowie, w obwodzie moskiewskim.

Pisarz dla dzieci-baśniarz i liryk. Odznaczony medalem imienia Adama Mickiewicza na Festiwalu Poezji Słowiańskiej w Warszawie. Otrzymał dyplom Olgi Bieszenkowskiej w kategorii «Poezja» (2014) Międzynarodowej Gildii Pisarzy.

NOSTALGIA

Wiosennym dniem, o jesiennej pogodzie
Po ciemku w sen zapadają, wstają ze słońcem
Córy nieślubne handlu i natury —
Kwiaciarnie przy Znamieńskiej Bramie.

Niech niebo wokół dziurawią dźwigi
Niech przerzutami zarasta miasto,
Pieszczą oczy zarosną konsekwencją
Kwiaciarnie przy Znamieńskiej Bramie.

Kiedy cały świat wydaje się nudny,
Gdy nie przeciśniesz się między obelg lawiną,
Pogodzą cię z żoną i z ukochaną
Kwiaciarnie przy Znamieńskiej Bramie.

A jeśli nagle rzuci ciebie na obczyznę
Losu-indyczki nagły zwrot,
Starego miasta my nie zapomnimy —
Kwiaciarni przy Znamieńskiej Bramie.

Кулямина Лариса

Сегодня на пенсии. Работала в учреждении культуры и в школе. Помогала городскому Обществу инвалидов. Участвовала в конкурсах, получала призовые места. Является участником городского ЛиТО «Гармония».

Выпустила несколько авторских сборников: «На крыльях синей птицы», «Прикосновение», в рамках Союза писателей — «Я снова жду желанной встречи», «Мой чарующий рай». Несколько стихов вошли в коллективный сборник авторов международного интернет-сообщества «Вдохновение» — «Тысяча и одна строка» (книга вторая). Вышел литературно-художественный альманах «Вместе» №2 (2015 г.) СФО Российской Федерации издательской студии Забайкальского клуба.

Зимняя зарисовка

Чья мудрость сотворила чудо — лес,
А кто придумал сказочные зимы,
И тьму ночей, и высь больших небес,
Красоты, что зимой необозримы?

И звёздный огнедышащий металл,
И месяц блёклый, что за белым дымом,
И лёд хрустальный — серебро зеркал, —
Всё в зимнем колдовстве неповторимо.

Кто автор снежных бурь, колючих вьюг,
Что кружат фуэте в подлунном царстве,
Когда ямщик искал коню приют
От тьмы ночной и лютого коварства?

Заржали кони, чуя дальний путь,
Запряжены в повозку утром ранним.
Осталось ямщику хлыстом взмахнуть.
Умчалась тройка, не видна в тумане...

Зима-волшебница всему виной,
Рождает неизбежности творенья,
В безумстве увлеклась своей игрой,
В нас вызывая чувство восхищенья.

Kulamina Larysa

Dziś na emeryturze. Przez lata pracowała w instytucjach związanych z kulturą, a także w szkole. Była wolontariuszem w miejscowym Związku inwalidów. Uczestniczyła w konkursach i była w wielu z nich laureatka. Ponadto jest członkiem miejscowego Związku Literatów «Harmonia».

Wydala kilka zbiorów autorskich: «Na skrzydłach niebieskiego ptaka», «Dotyk». W ramach Związku Pisarzy opublikowane były «Znów zadnie czekam na spotkanie», «Mój czarujący raj». Kilka jej wierszy weszło do zbiorku wiersze międzynarodowej społeczności internetowej «Inspiracja» pt. «Tysiąc i jedna linia» (księga druga). Dziś publikuje się w almanachu literackim «Razem» №2 (2015r.) w pracowni wydawniczej Klubu Zabajkalskiego, Rosja, Syberyjski Okręg Federalny

Образек зимовы

Чья мудростью zostało stworzone to чудо — ten las,
A któż to wymyślił te zimy bajkowe,
a także mrok nocny, i niebios ten blask,
To wszystko cudowne, te piękności zimowe?

I oto gwiazdny metal ogniem dyszący,
I księżyc wyblakły, tak biały dym,
I kryształków лёд — srebro zwierciadeł,
Niepowtarzalne jest w świetle zimowym.

Kto jest autorem tych śnieżyc, zamieci,
Co krążą się w walcu przy blasku księżycy
W tym czasie gdy szukał dla koni
Schronienia od nocnej ćmy złowrogiej?

Rżenie koni wietrząc długą podróż,
Zaprzągać do koszyka wczesnym rankiem.
Pozostaje fali bicz kierowcy.
Trio odjechał, nie są widoczne we mgle ...

Winna jest temu czarownica zimowa,
Co rodzi nieuchronność stwarzania,
W szaleństwie uniosła się swą sztuką,
Wzywając w nas westchnienia zachwytu.

Логинава Александра

Родилась 14 июня 1969 года в г. Куйбышеве (ныне Самара). По профессии — учитель истории, кандидат педагогических наук. С 1990 года работает в системе МИД РФ учителем в Венгрии, Эфиопии, Бенине, на Мадагаскаре, в Румынии.

В 2015 году в Бухаресте, в издательстве Общины русски-липован в Румынии вышла в свет книга «Мы все твои ученики...» (истории из жизни одного класса), посвященная педагогам и выпускникам 1986 года средней школы №11 г. Куйбышева.

Является кандидатом в члены ИСП.

Облака моей родины

Оказывается, у каждого места на земном нашем шарике есть свое небо.

Я вот уже почти 25 лет странствую по свету. Побывала в разных уголках земного шара. И всегда поднимала голову вверх, к небу. Там — облака.

Здорово, что на небе есть облака. Когда их нет, небо становится каким-то голым.

Разные они, эти облака. Например, в Европе они пушистые, белые, как сдобное тесто, напитанное какими-то молочными соками. Можно пофантазировать. Вот летит по небу дракон, потом — глядь, а это уже зайчик с ушками, потом — уже и нет ничего. Только перистый след остался.

В Африке другая история. Облака там, словно перышки от птицы разлетелись. А когда тропические дожди собираются, то и вовсе все небо сразу заволакивает тучами, небо становится серым и грязным.

Особенно красивым небо было для меня на Мадагаскаре. Едешь себе в машине, смотришь на яркое синее небо, красную землю, а между ними — ярко-зеленая трава. А еще там цветет баобаб крупными белыми или розовыми цветами, совсем как наша яблоня. И на фоне синего неба больно смотреть на такую красоту.

В Эфиопии небо тоже красивое, оно не синее, а какое-то нежно-голубое, трава не зеленая, а желтая, там мало влаги. И на этом контрастном фоне — горы причудливой формы. То обезьяна, а то лик какого-то богатыря.

В Румынии облака лежат прямо на верхушках гор. И, забравшись вверх по серпантину дорог, можно посмотреть на эти облака свысока. Совсем как птицы.

А в России — ничего необычного. Небо как небо. Тучи как тучи. Облака как облака. Вот только нет ничего роднее этих самых простых облаков. Облаков моей родины.

Loginowa Aleksandra

Urodzona 14 lipca 1969 roku w Kujbyszewie (dziś Samara). Z zawodu — nauczyciel historii, doktor nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki. Od 1990 roku pracuje w MSZ Federacji Rosyjskiej jako nauczyciel na Węgrzech, w Etiopii, Beninie, na Madagaskarze, w Rumunii.

W 2015 roku w Bukareszcie przez wydawnictwo Wspólnoty rosyjskich Lipowan w Rumunii została opublikowana jej książka «Wszyscy jesteśmy twoimi uczniami...» (historie życia pewnej klasy). Aleksandra dedykowała ją nauczycielom oraz absolwentom szkoły ogólnokształcącej nr 11 w Kujbyszewie. Kandyduje do Międzynarodowego Związku Pisarzy.

Chmury mojej ojczyzny

Każde miejsce na naszej kuleczce ziemskiej ma własne, osobliwe chmury.

Od prawie 25 lat podróżuje. Byłam w najróżniejszych zakątkach ziemskich i zawsze spoglądałam do góry, na niebo. Chmury.

To cudownie, że na niebie są chmury. Gdy ich nie ma, niebo wygląda jakby było nagie.

Te chmury, wszystkie wyglądają inaczej. Na przykład, w Europie chmury są puszyste, białe niczym ciasto drożdżowe, nasiąknięte jakimiś mlecznymi esencjami. Można fantazjować do woli — o tu na niebie leci smok, a już za chwilę zmienia się w króliczka z uszkami, a następnie nie ma już nic. Został po nich jedynie pierzasty ślad.

W Afryce to już zupełnie inna historia. Chmury są tam niczym piórka ptaka. A w czasie deszczy tropikalnych, niebo usłane jest ciemnymi chmurami i wygląda szaro i brudno.

Według mnie, szczególnie piękne niebo jest na Madagaskarze. Jedziesz samochodem, patrzysz na jasne, błękitne niebo, czerwona ziemia i pas niezwykle zielonej trawy pomiędzy nimi. Dodatkowo zauważasz kwitnący baobab z dużymi, białymi lub różowymi kwiatami. Wydaje mi się, że przypomina on nasze jabłonie. Wszystko to na tle niebieskiego nieba wygląda tak cudownie, że nawet boli.

W Etiopii niebo także zachwyca — nie jest ono niebieskie, lecz bladoniebieskie, tak delikatne. Trawa nie jest zielona, lecz żółta — mało tam wilgoci. I na tle tych kontrastujących komponentów widać góry o dziwacznej formie. Wyglądają mi na małpę albo twarz osiłka.

W Rumunii zaś chmury leżą prosto na wierzchołkach gór. Po tym, jak się wspiąłeś na górę serpentyną, możesz ocenić owe chmury od góry. Niczym ptak.

A w Rosji nie ma nic nadzwyczajnego. Niebo jak niebo. Chmury jak chmury. Tyle tylko że nie ma nic bardziej ojczystego niż te zwykłe chmury. Chmury mojej ojczyzny.

Мальцева Татьяна
(Татьяна-Незабудочка)

Живу в Казахстане, в Караганде. Родилась 16.11.53. С 5 лет на костылях — в 9 месяцев перенесла полиомиелит. Очно закончила КарГУ, математический факультет. Работала учителем математики, на пенсии работаю репетитором (5-11 классы). Писать начала в 1997 году. После концерта Филиппа Киркорова пишу песни. Номинирована на премии «Поэт года» (2012, 2013, 2014, 2015), «Писатель года» (2014, 2015), «Наследие» (2015, 2016). Печаталась в литературно-творческом клубе «Феникс», сборники «Откровение», «На острове ПЕРА».

Звонит хрусталь от губ влюблённых страстно

Звонит хрусталь от губ влюблённых страстно,
Вином наполненные до краёв,
И тост за тостом в голосе куражно:
— Давай, родная, выпьем за любовь!

За только нашу, безгрешную, святую,
Что родилась в тот вечер золотой.
За те объятия, и страсти поцелуев,
И прикосновений губ, и неги огневой.

Родная, милая, ты мне всех дев дороже
На этой грешнице-земле.
И грешен я, что обнимал когда-то
Так бесшабашно ночью при луне.

Я, выпив всё вино, в порыве сорву платье,
Чтобы познать твою любовь до дна!
Любимая, прими мои объятия.
О Боже! Как кружится в неге голова!!!

Звенит хрусталь от губ влюблённых страстно,
Любовью нашей наполненные до краёв...

Malcewa Tatiana

Mieszkam w Kazachstanie, w Karagandzie. Urodziłam się 16.11.53. Od 5 lat chodzę o kulach — w wieku 9 miesięcy przeszłam paraliż dziecięcy. Skończyłam studia stacjonarne KarUP, wydział Matematyczny. Pracowałam jako nauczycielka matematyki, na emeryturze pracuję jako korepetytor (5-11 klasy). Pisać zaczęłam w roku 1997. Po koncercie Filippa Kirkorowa zaczęłam pisać piosenki. Zostałam nominowana do nagrody «Poeta roku» (2012, 2013, 2014, 2015), «Pisarz roku» (2014, 2015), «Dziedzictwo» (2015, 2016). Moje utwory były publikowane w Klubie literacko-twórczym «Feniks», w zbiorach «Objawienie», «Na czubku PIÓRA».

Kryształ od ust namiętnie zakochanych brzmi

Kryształ od ust namiętnie zakochanych brzmi,
Winem napełniony po brzeg,
I toast po toaście wygłaszasz mi:
— Chodź, kochana, wypijmy za miłość!

Za tylko naszą, niewinną, świętą,
Urodzoną w ten wieczór złoty.
Za te ramiona, całunków namiętność,
I dotykanie warg, jak ognia pieśzcoty.

Kochana, jesteś mi od wszystkich najdroższą
Na tej ziemi-grzesznicy.
I grzesznikiem jestem, bo kiedyś z namiętnością
Przytulałem w nocy przy księżycu.

Po wypiciu wina zdejmę Ci sukienkę,
Aby poznać twoją miłość do dna!
Kochana, chodź w moje ciepłe ręce.
O Boże! Jak się kręci głowa!!!

Kryształ od ust namiętnie zakochanych brzmi,
Miłością napełniony po brzeg...

Маммадова Сария

Является обладательницей «Золотого пера» СМИ Азербайджана. Номинант национальной литературной премии «Писатель года» (2013, 2014). Дипломант премии «Наследие» (2014), финалист. Номинант литературной премии «Наследие» (2015).

Член Союза писателей Азербайджана. Член Российского Союза писателей (РСП) с 5 августа 2014 года. Полноправный член Интернационального Союза писателей. Является обладательницей сертификата члена жюри Всероссийского фестиваля искусств «Планета детства».

Автор 16 книг, публиковалась в 10 альманахах. Автор книги «О смысле жизни» в серии «Современники и классики». В ИСП выпустила аудиокнигу «Красивые душой, лицом и одеждой».

Человек. Его возможности. Роль чтения в жизни человека — мысли Маммадовой Сарии

*Как пища необходима для тела, так качественное
чтение необходимо для разума.
Папа Римский*

*Человек, который не читает хороших книг,
не имеет преимуществ перед человеком,
который не умеет читать.
Марк Твен*

* Жизнедеятельность и жизнеобеспечение человека целиком зависит от способностей каждого индивидуума, его человеческих характеристик и умения, его творческого и духовно-культурного потенциала.

* У некоторых людей под действием произведений искусств, чтения, образования, должного воспитания формируется свой внутренний мир, который порою так глубок, проникновенен и чист, что его никогда не замарает невежество, безликость и некомпетентность других.

* Человек должен формироваться и совершенствоваться на каждом этапе своего жизненного пути.

* Чтение книг формирует у людей свои особенные духовно-культурные ценности и идеалы, которые никогда не опознать той негативной и просто невежественной информацией, которой порой так изобилует ТВ и некоторые средства массовой информации.

* Для творчества и созидания нужны особые факторы и отношение к жизни.

* Чем больше слов в лексиконе человека, тем грамотнее, разностороннее и содержательнее его речь.

* Позитивные перемены в жизни можно получить, изменив ваше отношение к окружающим вас людям; будьте им полезными, внимательными, сочувствующими, сейте добро и милосердие, дарите тепло своих сердец и радость, а главное — совершенствуйтесь творчески, культурно.

* Некоторые много лишаются в жизни из-за отсутствия глубоких знаний, косности мышления и навыка мыслить.

* Большинству людей непонятно, что иногда моральное удовлетворение от результатов жизнедеятельности, достижений и заслуг важнее и весомее материальных наград, какими бы непомерно большими они ни казались.

* Желая стать действительно начитанным, образованным человеком с широким кругозором никогда не подойдёт избирательно к объектам и предметам познания.

* Если есть у кого поучиться, перенять, позаимствовать, надо это делать без заблуждения о своей компетентности и значимости.

* Чем образованнее, интеллектуальнее и духовно культурнее человек, тем дольше его земная жизнь.

* Люди, выделяющиеся из толпы своей начитанностью, образованием, неординарностью, ораторскими способностями, всегда будут предметом внимания, зависти и недопонимания толпы.

* Природный ум, развитое мышление, умение красиво и грамотно говорить — это тоже своего рода таланты и Божьи дары.

* Не следует стыдиться своего среднего достатка и жития, а только нереализованных способностей, потенциала, недостатка знаний.

* Чтение — ничем не заменимый процесс познания жизни, переосмысления материальных, духовных и культурных ценностей, расширения кругозора, мышления и жизненного опыта.

* Порой ограниченность и примитивность мышления не спасает даже полученное образование.

* Не следует сетовать на то, что недоспали, недоели, недополучили (за какие заслуги и дела?), а опасайтесь того, что не читали, не доучились, не научились, не сумели, не совершенствовались, не познавали.

* Расстраивайтесь не только по поводу внешнего вида, но и порою низкого уровня интеллекта и знаний.

* Ум, начитанность, интеллект выделяет Человека из толпы.

* Не следует калечить подрастающее поколение — будущих членов общества — бездуховными, безнравственными, аморальными программами, передачами, фильмами, книгами.

* Средства массовой информации и телевидение — плохие воспитатели высокоморальных и этических норм поведения.

* Не зарывайте Божьи дары, таланты в землю ради беззаботной, на ваш взгляд, жизни.

* Процесс познания и совершенствования продолжается до конца отдельно взятой человеческой жизни, и всё равно остаётся ещё много непознанного и неосмысленного, непрочитанного.

* Когда поймёте, наконец, что жизнь прекрасна и удивительна, что в ней много места для любви, добра, музыки, поэзии, чтения, — мечты чудесным образом начнут сбываться.

* Без устойчивого надёжного фундамента — той базы, на которой проявляется и достраивается характер, нрав, личностные характеристики, реализация заложенных способностей и потенциала, — нет должного формирования.

* В повседневной жизни надо всё заслужить настойчивым желанием многому научиться, быть терпеливыми, трудолюбивыми, старательными и полезными во всех отношениях.

* Главное — все произведения, вплоть до текстов для песен, должны иметь смысловой контекст, должны быть своего рода своеобразными жизненными пособиями, а потом внедряться в широкие массы, т.е. учить, воспитывать быть добрыми, сердечными, задушевными.

* Многие средства массовой информации, не задумываясь о последствиях, заблуждаются, что чем ниже нравственность передач, тем выше рейтинг и соответственно прибыль с реклам.

* Дух творчества, созидания, познания, чтения должен быть спутником всей вашей сознательной жизни.

* Не тратьте драгоценное время, отпущенное на познание и самосовершенствование, в погоне за длинным рублём.

* Чем больше создающих, образованных, культурных личностей, а также людей, максимально реализовавших свои способности и потенциал, тем могущественнее и цивилизованнее государство и общество.

* Разговоры должны быть конкретные, содержательные, содержать позитивную информацию.

Mammadowa Saria

Jest posiadaczką «Złotego pióra» MEDIA Azerbejdżanu. Została nominowana do narodowej nagrody literackiej «Pisarz roku» (2013, 2014). Jest zdobywcą dyplomu nagrody «Dziedzictwo» (2014), finalistą. Nominowana do nagrody literackiej «Dziedzictwo» (2015).

Członek Związku Pisarzy Azerbejdżanu. Członek Rosyjskiego Związku Pisarzy (RZP) od 5 sierpnia 2014 roku. Jest pełnoprawnym członkiem Międzynarodowego Związku Pisarzy. Jest posiadaczką certyfikatu członka jury Ogólnorosyjskiego festiwalu sztuki «Planeta dzieciństwa».

Autor 16 książek, publikowanych w 10 almanachach. Autor książki «O sensie życia» w serii «Współcześni i klasycy». W RZP wydała audio książkę «Piękność duszy, twarzy i ubrania».

Człowiek. Jego możliwości. Rola czytania w życiu człowieka — myśli Mammadowej Sarii

Jak żywność jest niezbędna dla ciała, tak samo czytanie jakościowe jest niezbędne dla umysłu.

Papież

Człowiek, który nie czyta dobrych książek, nie ma przewagi nad człowiekiem, który nie umie czytać.

Mark Twain

* Działalność i zabezpieczenie warunków życia człowieka całkiem zależy od zdolności każdego osobnego człowieka, jego cech ludzkich i umiejętności, jego twórczego i duchowego potencjału kulturowego.

* U niektórych osób pod wpływem dzieł sztuki, czytania, edukacji, odpowiedniego wychowania powstaje swój wewnętrzny świat, który czasem jest tak głęboki, serdeczny i czysty, że go nigdy nie potrafi zabrudzić ignorancja, bezosobowość i brak kompetencji innych.

* Człowiek powinien się kształtować i doskonalić na każdym etapie swojego życia.

* Czytanie książek kształtuje u ludzi swoje szczególne wartości i ideały duchowo-kulturowe, których nigdy nie zbanalizują te negatywne i po prostu ignoranckie informacje, których czasem jest tak dużo w TV i niektórych środkach masowego przekazu.

* Kreatywność i twórczość wymagają szczególnych czynników i stosunku do życia.

* Im większy zasób słownictwa posiada człowiek, tym bardziej mądre, wszechstronne i zwarte jest jego mówienie.

* Pozytywne zmiany w życiu można uzyskać tylko poprzez zmianę swojego stosunku do ludzi wokół siebie; bądź pomocny, uprzejmy, czuły, zasiewaj dobro i miłosierdzie, dając ciepło swojego serca i radość, a co najważniejsze — doskonał się twórczo, kulturowo.

* Niektórzy wiele tracą w życiu z powodu braku głębokiej wiedzy, zacofania w myśleniu i umiejętności myślenia.

* Większość ludzi nie rozumie, że czasem moralna satysfakcja z wyników działalności, osiągnięć i zasług jest ważniejsza i większa od nagród materialnych, jakby niewspółmiernie dużymi one nie były.

* Kto naprawdę chce zostać dobrze odczytanym, wykształconym człowiekiem o szerokich horyzontach,

ten nigdy nie wybierze wybiórczą drogę do obiektów i przedmiotów poznania.

* Jeśli możesz od kogoś się nauczyć, podpatrzeć, pożyczyć, musisz to robić bez złudzeń co do własnej kompetencji i znaczenia.

* Im bardziej wykształcony, inteligentny, duchowy i kulturalny jest człowiek, tym dłuższe jest jego ziemskie życie.

* Ludzie, wyróżniający się z tłumu dzięki swojemu odczytaniu, edukacji, ekscentryczności, umiejętności mówcy, zawsze będą przedmiotem uwagi, zazdrości i niezrozumienia przez tłum.

* Umysł naturalny, rozwinięte myślenie, umiejętność zwięzłego i poprawnego mówienia — są to też swego rodzaju talenty i dary Boże.

* Nie należy się wstydzić swojego średniego dostatku i życia, lecz tylko niezrealizowanych zdolności, potencjału, braku wiedzy.

* Czytanie — to niezamienny proces poznania życia, przemyślenia materialnych, duchowych i kulturowych wartości, rozszerzenia horyzontów, myślenia i doświadczenia życiowego.

* Czasem ograniczoność i prymitywność myślenia nie potrafi uratować nawet uzyskane wykształcenie.

* Nie warto narzekać na to, że nie wyspałeś się, nie najadłeś się, otrzymałeś mniej (za jakie zasługi i czyny?), a strzeż się tego, że nie czytałeś, nie nauczyłeś się, nie potrafiłeś, nie udoskonaliłeś się, nie poznałeś.

* Martw się nie tylko z powodu wyglądu zewnętrznego, ale czasem też z powodu niskiego poziomu inteligencji i wiedzy.

* Umysł, odczytanie, inteligencja wyróżnia Człowieka z tłumu.

* Nie wolno kaleczyć młode pokolenie — przyszłych członków społeczeństwa — nieczułymi, nieetycznymi, amoralnymi programami, show, filmami, książkami.

* Środki masowego przekazu i telewizja — złe wychowawcy wysokomoralnych i etycznych norm zachowania.

* Nie zakopuj Boże dary, talenty w ziemi dla beztroskiwego, twoim zdaniem, życia.

* Proces poznania i doskonalenia trwa do końca ludzkiego życia, jednak pozostaje się jeszcze dużo rzeczy nieznanych i nieprzemyślanych, nieprzeczytanych.

* Gdy zrozumiesz wreszcie, że życie jest piękne i niesamowite, że jest w nim tak dużo miejsca na miłość, dobro, muzykę, poezję, czytanie, — marzenia w cudowny sposób zaczną się spełniać.

* Bez trwałego solidnego fundamentu — tej właśnie podstawy, na której bazuje się i powstaje charakter, temperament, cechy osobowościowe, realizacja założonych umiejętności i potencjału, — nie ma odpowiedniego kształtowania.

* W życiu codziennym wszystko musisz sobie zasłużyć usilnym pragnieniem zdobywania wiedzy, musisz być cierpliwy, pracowity, sumienny i pomocny pod każdym względem.

* Najważniejsze polega na tym, że wszystkie dzieła, aż do tekstów piosenek, powinny posiadać kontekst znaczeniowy, powinny być swego rodzaju tak zwanym życiowym podręcznikiem, a potem się zakorzeniać w szerokie masy, czyli uczyć, wychowywać na dobrych, serdecznych, czułych ludzi.

* Wiele środków masowego przekazu, nie myśląc o konsekwencjach, błędzą, że im niższa jest moralność programów, tym wyższy jest ranking i odpowiednio zyski z reklam.

* Duch twórczości, tworzenia, poznania, czytania powinien towarzyszyć całemu świadomemu życiu.

* Nie trać cennego czasu, przeznaczonego na poznanie i samodoskonalenie, goniąc za dużymi pieniędzmi.

* Im więcej twórczych, wykształconych, kulturalnych osób, a także ludzi, którzy maksymalnie zrealizowali swoje umiejętności i potencjał, tym silniejsze i bardziej cywilizowane jest państwo i społeczeństwo.

* Rozmowy powinny być konkretne, zwięzłe, zawierać pozytywne informacje.

Мешковская Галина

Педагог, поэтесса, переводчица. Окончила Магнитогорский педагогический институт, факультет иностранных языков. Пишет стихи и песни на русском и французском языках, делает поэтические переводы с французского языка. В 2014 году вышел поэтический сборник «Подбираю слова». В этом же году появились публикации в альманахе «Российский колокол». Награждена медалью «Московской литературной премии».

Нам нужно Землю сохранить!

Давайте, люди всей Земли,
Планету нашу сбережём.
Пусть слёзы не текут рекой,
И пули не летят дождём,
Пусть зло отступит наконец,
Вздохнёт от войн спасённый мир,
Пусть правда нас объединит
И не трещит от лжи эфир!

Пусть техногенных катастроф
Её не разрушает меч!
Мы здесь живём, она наш дом,
И мы должны её беречь!
Нам нужно Землю сохранить
Потомкам! Не жалея сил!
Ведь мы же люди, и не зря
В нас кто-то разум поселил.

Музыка

В музыке вдохновение,
Радость моя и покой!
Она звучит во мне вечно,
Сердце пронзая стрелой!
В ней моё спасение,
В ней моя жизнь и любовь!
И восторг, и смятение
Я ощущаю вновь!
Мудрая и святая,
Рядом по жизни шла
И у самого края
Не раз уж меня спасла!
Она звучит не смолкая
На перепутье времён,
Ей моё почтение
И мой низкий поклон!

Я иду за тобой, любовь...

Погружаясь в потоки слов,
Чтобы выразить всё, что чувствую,
Я иду за тобой, любовь,
Попирая другие чувства.
Ты откуда такая взялась,
Сумасшедшая, безрассудная,
Разбудившая чувства мои
Задремавшие, беспробудные?
Но откуда бы ты ни пришла,
Раз уж ты назвалась любовью,
Я тебя об одном прошу:
«Ты не смешивай радость с болью!»
И иду я за нею вслед,
Её пламенем обожжённая,
Для кого-то счастливая самая,
Для кого-то я прокажённая.
И иду неотступно за ней
Я как будто заморожённая,
И покой не находит сердце
И душа моя обнажённая.

Mieszkowska Halina

Nauczyciel, poeta i tłumacz. Uniwersytet w Magnitogorsku, Wydział Języków Obcych. Pisze wiersze oraz piosenki w języku rosyjskim i francuskim, ma na swoim koncie wiele poetyckich przekładów z języka francuskiego. W 2014 roku został wydany zbiór wierszy pt. «Wybieramy Słowa». W tym samym roku opublikowano jej prace w antologii «Rosyjski dzwon». Halina była odznaczona medalem «Moskiewskiej nagrody literackiej».

Musimy planetę naszą chronić!

Wspólnie, wszyscy Ziemianie!
 Planetę naszą zachowamy.
 I niech nie płyną rzeki łez,
 I strzały niech nie lecą nad nami
 Niech zło odstąpi ostatecznie
 A do wojen odpocznie świat ocalały,
 Niech prawda nas zjednoczy
 I nie drży od fałszu wiadomości wydanie!
 Niech Ziemię katastrofy miecz
 Nie rani ją boleśnie
 To tu żyjemy, to nasz dom,
 To tu zawsze znajdziemy schron!
 Musimy Ziemię zachować
 Dla nich, dla potomków!
 Przecież nie na darmo kiedyś
 Ktoś rozumem nas nadzielił.

Muzyka

W muzyce ma inspiracja,
 Moja radość i mój spokój!
 To brzmienie to zew mój,
 Strzała serce me przebija!
 To me zbawienie
 moje życie i w miłości zapomnienie!
 Ma rozkosz, zamieszanie
 Do życia me wezwanie!
 Mądra oraz święta,
 Szła za mną przez los bliska,
 Lecz na skraju urwiska,
 Nie raz mnie uratowała!
 To ona brzmi we mnie nieustannie,
 Na czasu skrzyżowaniach,
 To dla niej me uwielbienie
 I niskie, aż do ziemi ukłonienie!

Podążam za miłością...

Pograżając się w przepływy słów,
 By wyrazić uczuć zwój,
 Idę do ciebie, miłości,
 Na bok ostawiając inne zmysły.
 Skąd przyszedłeś do mnie,
 Tak szalona, lekkomyślna,
 Obudziłaś me uczucia
 Co drzemały tak spokojnie?

To nieważne skąd przywędrowałaś,
Jeśli już miłością się nazwałaś,
Mam do ciebie prośbę jedną:
«Niech ból i miłość się nie znają!»
I tak podążam za nią wraz,
Jej płomieniem opalana,
Dla niektórych najszczęśliwsza,
A dla innych — trędowata.
Nieubłaganie wciąż wędruję,
Niczym bardzo urzeczona,
I spokoju nie znajduję
I dusza moją wam ukazuję.

Муляр Карина

Окончила Академию искусств. Проживаю в Израиле. Принимаю участие в международных выставках. Работаю в общеобразовательной школе, преподаю изо. В Израиле в изд-ве «Исрадон» вышла моя книга «Чашка кофе». Иногда печатаюсь в журналах и альманахах.

Гостя из прошлого

Масюта

Четвертое измерение побеждало. Гипотеза о «растущей» Вселенной подтвердилась.

Появились весомые доказательства, которые были связаны с наличием гравитационных волн, никак не вписывающихся в трехмерную систему.

За пределами уже известного четвертого измерения лежало Поле Событий, в котором все явления

происходили одновременно и независимо от физических координат — таких как время, расстояние, скорость или масса.

Каждый отдельно взятый момент времени никуда не исчезал. Это была самостоятельная реальность. Прошлое, настоящее и будущее слилось в единое целое.

Жизнь существовала на уровне мысли.

Тени разнополых и разновозрастных людей бесшумно скользили по пространству, общаясь друг с другом посредством телепатии.

Все эти люди когда-то жили в реальном трехмерном измерении и по приказу Времени покинули его каждый в назначенный ему срок.

Время собирало их два раза в год для того, чтобы желающие смогли через «кротовую нору» попасть в прошлое, а именно обратно в трехмерное измерение.

Желающих было много, и Время установило четкую очередь. Приходилось ждать годами.

Представая перед теньями в образе ребенка, Время в процессе разговора взрослело и постепенно старело.

К концу беседы — это был совсем древний старик.

Дождавшись своей очереди в замедленно текущем времени четвертого измерения, тень Сандры предстала перед Временем.

— Ну что, дорогая? — спросило Время, улыбаясь очаровательным малышом. — Попытаемся еще раз вернуться в прошлое? Ты уверена, что сможешь там жить? Ведь ты вернешься туда так, как будто отсутствовала всего двадцать пять лет. Там все другое. И вместо молодых людей ты увидишь их изменившимися и постаревшими.

«Я попробую», — мысленно ответила Сандра, наблюдая за нескладным подростком, в которого превратилось Время.

— Помни, что это твой последний шанс, — сказала Время, приняв черты симпатичного молодого человека. — Если у тебя опять не получится, ты распадешься на молекулы, — продолжал уже мужчина в возрасте. — Никто больше не сможет тебе помочь. Ты исчезнешь во Вселенной, — прошамкал древний старик и махнул рукой, давая понять, что разговор окончен.

Сандра отправилась к роботу, который должен был сопроводить ее до «кротовой норы».

«Кротовые норы» были объектами, несколько напоминающими «черные дыры», но в виде воронок, по которым время текло вперед-назад.

По этим норам можно было свободно телепортироваться в другое измерение.

Движение по норам было быстрее скорости света.

Нора действовала как линза, искривляя проецируемые на нее излучения далеких звезд.

Яркость их свечения менялась, то усиливаясь, то слабей.

Сандра в сопровождении робота подошла к «кротовой норе» и, мысленно попрощавшись с ним, зашла внутрь воронки...

— Где ты шляешься, идиотка! — раздался крик пьяного толстого мужчины, в котором Сандра с трудом узнала своего мужа.

— Я здесь. Я сейчас, — тихо ответила она, удивляясь, что разговаривает, а не передает мысли.

Казалось, что никто не помнит того, как она много лет назад ушла из дома и потерялась.

Сандру нашли замерзшей в лесу.

Как выяснилось, никто ничего не помнил. Все друзья и знакомые вели себя так, как будто много лет назад ничего не произошло.

Сандра вспомнила, что Время ее предупредило о том, что ей придется продолжать жить с повзрослевшими и постаревшими людьми, которые не будут помнить о ее исчезновении.

Поначалу все радовало. Запахи, вкусы, общение со старыми знакомыми, которые очень сильно изменились.

Сандра приглашала своих подруг на дискотеки, но они только усмехались, говоря, что староваты для таких развлечений.

Муж постоянно пил и ругался. Однажды даже замахнулся на Сандру, но, передумав, брезгливо сказал:

— Какая ты обрюзгшая и старая! Просто противно на тебя смотреть.

Так Сандра, словно очнувшись от какого-то сна, возвращалась в ту жизнь, которая прервалась много лет назад.

Глянув на себя в зеркало, она попыталась сомкнуть руки на спине, как делала в молодости.

Тело отозвалось незнакомой болью.

Изо всех сил Сандра пыталась прижиться в этом мире.

Ее не понимали. Муж стал изменять с какой-то молодой наркоманкой. В доме был постоянный бардак. Попытки хоть как-то навести порядок и поговорить с мужем приводили к еще большим скандалам.

Подруги постепенно давали понять, что помочь ничем не могут, ссылаясь на свои проблемы.

Сандра чувствовала, как болит каждая косточка стареющего тела, которое она получила, выйдя из «кротовой норы».

Так продолжалось в течение года.

Сандра одиноко ходила по улицам, улыбаясь прохожим. В ответ они шарахались от пожилой женщины или крутили пальцем у виска, намекая на проблемы с головой.

Сандра не могла смотреть на себя в зеркало.

Она четко вспомнила причину, по которой много лет назад ушла из дома.

Тогда ее тоже предали близкие люди, и смириться с этим она не смогла.

Сценарий повторялся.

Сандра чувствовала, как силы покидали ее стареющее тело, к которому она никак не могла привыкнуть.

Опять оставшись одна, она решила уйти.

Вопрос был — куда? Она хорошо помнила предупреждение Времени, что вернуться в четвертое измерение она уже не сможет, так как распадется на молекулы.

Поначалу был страх.

Не имея возможности рассказать правду о себе и с кем-то посоветоваться, Сандра приняла решение уйти.

В один из морозных зимних вечеров она, посмотрев на бездумно лежащего среди груды пустых бутылок собственного мужа, не говоря ни слова, вышла на улицу.

Тело съежилось от холода.

Пытаясь согреться, Сандра пошла вперед, думая, в какой стороне должна находиться «кротовая нора».

От мыслей ее отвлекло тихое жалобное поскуливание.

Остановившись, Сандра увидела маленькую собачку, которая плакала от холода и безнадежности.

— Иди ко мне, моя маленькая, — сказала Сандра.

Собачка, завиляв коротким хвостиком, приблизилась к ней, в глазах стояли крупные слезы.

Сандра взяла собачку на руки и продолжила идти в неизвестном направлении.

Стало совсем темно.

С неба посыпались крупные хлопья снега.

Устав, Сандра опустила на землю и прижала к себе успокоившуюся собачку.

Они постепенно засыпали от холода.

Ровно в полночь робот, открывший «кротовую нору», увидел замерзшую Сандру, обнимавшую крошечную собачку.

«Опять она со своими проблемами», — подумал робот и почувствовал, как какая-то мокрая жидкость покати-лась из его глаз. — Нужно посмотреть в поисковике, что означает эта жидкость».

Глянув еще раз на Сандру, он открыл поисковик.

Ответ поразил его:

«Жидкость, вырабатываемая каждым млекопитающим, называется «слеза». Слезы снимают стресс и расслабляют эмоции».

Робот в недоумении продолжал читать.

«Люди плачут от боли, обиды, горя, радости, сочувствия. Причин умыть душу слезами предостаточно».

Закончив читать, робот нажал в поисковике то слово, которое постоянно употребляла Сандра: «Душа».

Ответ показался ему совсем непонятным: «Душа — сложное понятие из области философии, религии и психологии».

Это внутреннее содержимое каждой личности.

Без души человек — только телесная оболочка».

Закрыв поисковик, робот посмотрел вокруг и почувствовал жжение с левой стороны груди.

«Неужели именно так у людей болит сердце?» — подумал он, исчезая в «кротовой норе»...

Mular Karina

Absolwentka Akademii Sztuk Pięknych. Obecnie mieszkam w Izraelu. Biorę udział w wystawach międzynarodowych. Pracuję w szkole ogólnokształcącej jako nauczyciel malarska i rysunku. Tu, w Izraelu została wydana moja książka pt. «Filiżanka kawy», wydawnictwo Isradon. Moje prace publikowane także są magazynach oraz rocznikach.

Gość z przeszłości

Masiuta

Czwarty wymiar pewnie wygrywał. Hipoteza o «rosnącym» Wszechświecie jednak była prawdziwa.

Znaleziono ważne dowody na istnienie fal grawitacyjnych, które co z kolei w żaden sposób nie mieściły się do systemu trójwymiarowego.

Poza granicami wspomnianego czwartego wymiaru znajdowało się Pole Wydarzeń. Tu wszystkie zjawiska działały się jednocześnie i niezależnie od współrzędnych fizycznych, takich jak czas, odległość, prędkość lub masa.

Każdy oddzielny moment czasu nie znikał. Była to samodzielna rzeczywistość. Przeszłość, teraźniejszość oraz przyszłość połączone w całość.

Życie istniało na poziomie myśli.

Cienie ludzi różnej płci i o różnym wieku bezdźwięcznie sunęły się po przestrzeni, rozmawiając pomiędzy sobą telepatycznie. Wszyscy oni niegdyś mieszkali w

trójwymiarze, według i z rozkazu Czasu opuścili go każdy o wyznaczonym okresie.

Czas zbierał ich dwa razy do roku po to, by ci, co chcieli, przenieśli się do przeszłości za pomocą «kreciej nory», czyli z powrotem do trójwymiaru.

Chętnych było wiele, więc Czas zorganizował kolejkę. Co niektórzy, to czekali przez lata.

Czas, pokazując się przed cieniami w postaci dziecka, w trakcie rozmowy stopniowo dorastał i starzał. W końcu rozmowy był to już starzec.

Ciąg oczekujących ruszał się w spowolnionym czasie czwartego wymiaru i gdy kolej doszła do Sandry, stanęła ona przed Czasem:

— No to co, kochanie? — spytał się Czas, miło uśmiechając w postaci bobasa. — Spróbujemy jeszcze raz wrócić do przeszłości? Jesteś pewna, że dasz radę tam mieszkać? Rozumiesz przecież, że wrócisz tam tak, jakbyś była nieobecna tylko przez dwadzieścia pięć lat. Wszystko się tam zmieniło. Zmienili się ludzie — zobaczysz, jak się zestarzelili, że nie są już młodzi.

«Spróbuj!» — w myślach odpowiedziała Sandra, z ciekawością przyglądając się nastolatкови, w którego teraz zmienił się Czas.

— Pamiętaj, że to twoja ostatnia szansa, — powiedział Czas, znów się transformując. Tym razem w przystojnego chłopaka. — Jeśli ci się nie uda, rozpadniesz się na cząsteczki, — dokończył już dojrzały mężczyzna. — I nikt ci nie będzie w stanie pomóc, — starzec i machnął ręką, dając tym samym do zrozumienia, że na tym koniec rozmowy.

Sandra ruszyła w stronę robota, który miał ją odprowadzić do «kreciej nory».

«Krecie nory» były obiektami nieco przypominające «czarne dziury», lecz w postaci trąb powietrznych, w których nieustannie kręcił się czas — wtem i z powrotem.

Dzięki tym norom można było bez przeszkód teleportować się w do innego wymiaru.

Ruch w norach był szybszy niż prędkość światła.

Nora działała soczewka, zmieniając rzucane na nią promieniowanie dalekich gwiazd.

Jasność ich raz malała, a już po chwili narastała.

Sandra pod eskortą robota zbliżyła się do «kreciej nory», w myślach pożegnała się z towarzyszem i wstąpiła do środka trąby.

— No gdzie się do cholery podziewasz, idiotko? — krzyknął pijany gruby mężczyzna, w którym z trudem poznała swojego męża.

— Tutaj jestem. Już, — cicho odpowiedziała, ze zdziwieniem rozumiejąc, że wypowiada, a nie przekazuje myśli.

Wydaje się, że nikt nie pamięta tego, że wiele lat temu wyszła z domu i się zgubiła.

Znaleziono ją w lesie. Zamarzniętą.

Okazuje się, że nikt nic nie pamięta. Przyjaciele i znajomi zachowywali się tak, jakby wiele lat temu nic się nie wydarzyło.

Sandra przypomniała sobie, że Czas uprzedzał ją o tym, że będzie musiała kontynuować życie z ludźmi, którzy znacznie się zmienili — dorośli i zestarzelili się, którzy nie pamiętają o jej zniknięciu.

Początkowo wszystko ją cieszyło. Zapachy, smaki, rozmowy ze starymi znajomymi, którzy mocno się zmienili.

Sandra zapraszała koleżanek na potańcówki, ale one jedynie się uśmiechały, odpowiadając, że są już za stare dla takich rozrywek.

Mąż cały czas pił i wszczynał kłótnie. Pewnego dnia nawet podniósł na nią rękę, lecz się rozmyślił i dodał z odrazą:

— Jesteś taka stara i zniszczona! Obrzydliwe jest samo patrzenie na ciebie.

Tak oto Sandra, niby to obudziwszy się, wracała do tamtego życia, które było przerwane wiele lat temu.

Stojąc przed lustrem, spróbowała połączyć ręce za plecami tak, jak robiła to za młodu.

Ciało zareagowało niewiadomym kiedyś bólem.

Z całych sił Sandra próbowała dostosować się do tego świata.

Nikt jej nie rozumiał. Mąż zdradzał ją z jakąś młodą narkomanką. W domu ciągle był bałagan. Próby przynajmniej z grubsza zrobić porządek i poważnie porozmawiać z mężem kończyły się okropnymi kłótniami.

Przyjaciółki stopniowo dawały do zrozumienia, że nie mogą jej w niczym pomóc i podkreślały, że mają własne problemy.

Sandra czuła, jak boli ją każda kość jej starzejącego się ciała, które dostała po tym, jak wyszła z «kreciej nory».

Sytuacja tak ciągnęła się przez rok.

Sandra samotnie spacerowała ulicami, uśmiechała się do ludzi. Oni na takie zachowanie starszej kobiety kręcili palcem u skroni, sugerując tym samym możliwe problemy z psychiką.

Nie mogła patrzeć na siebie w lustro.

Dobrze pamiętała o przyczynie, przez którą wiele lat temu odeszła z domu.

Wtedy także zdradzili ją bliscy i nie dała rady się z tym pogodzić.

Dziś wszystko się powtarzało.

Czuła, jak siły porzucają jej starzejące się ciało, do którego zresztą nie mogła się przyzwyczaić.

Postanowiła znowu odejść, gdyż znowu została samotna.

Pytanie tylko dokąd? Dobrze pamiętała słowa Czasu o tym, że już nie ma drogi powrotnej do Czwartego wymiaru, tam rozpadnie się na Cząsteczki.

Na początku był strach.

Nie mając możliwości opowiedzenia o sobie komukolwiek lub poradzenia się, Sandra postanowiła odejść.

Pewnego zimowego wieczoru, spojrzawszy na leżącego wśród pustych butelek własnego męża, nie mówiąc nic, wyszła z domu.

Wzdrygnęła się od zimna.

Próbując się ogrzać, Sandra ruszyła do przodu, myśląc, że gdzieś w tej stronie powinna znajdować się «krecia nora».

W tym momencie jej myśli przerwał żalospny jęk.

Stanęła i zobaczyła niewielkiego pieska, który płakał od zimna i beznadziei.

— no chodź do mnie, maleńka, — powiedziała Sandra

Piesek, machając krótkim ogonkiem, zbliżył się do niej a w oczach miał łzy.

Sandra podniosła pieska na ręce i ruszyła dalej w niejasnym kierunku.

Było ciemno.

Z nieba posypały się ogromne płatki śniegu.

Po czasie się zmęczyła, usiadła na ziemi i przytuliła do siebie spokojnego pieska.

Stopniowo oboje zasypiali od głodu.

O północy, ten, co otworzył «krecią norę», zobaczył zmarzniętą Sandrę, przytulającą maleńkiego pieska.

«Znowu ze swoimi problemami», — pomyślał robot i poczuł, że jakaś ciecz płynie z jego oczu. — Muszę sprawdzić w wyszukiwarce, co to za ciecz.»

Spojrzawszy jeszcze raz na Sandrę, otworzył wyszukiwarke.

Odpowiedź go zdumiała:

«Пłyn, produkowany przez większość ssaków, nazywa się «łza». Łzy odstressowują i połużniają emocje.

Robot z niedowierzaniem czytał dalej.

«Ludzie płaczą z bólu, żalu, smutku, radości, współczucia. Powodów umyć dusze łzami jest dużo»

Dokończywszy, robot wcisnął w wyszukiwarce słowo, które nieustannie używała Sandra — «dusza».

Odpowiedź wydała się zupełnie niezrozumiałą: «Dusza — to trudne pojęcie z dziedziny filozofii, psychologii oraz religii.

Jest to wewnętrzna część każdej osobowości. Człowiek bez duszy to jedynie powłoka».

Zamknął wyszukiwarke, robot spojrział dookoła i poczuł pieczenie w lewej stronie klatki piersiowej.

«Czyżby tak właśnie boli serce u ludzi?» — pomyślał, znikając w «kreciej norze»...

Носов Сергей

Родился в Ленинграде в 1956 году. С 1982 по 2013 годы являлся ведущим сотрудником Института русской литературы (Пушкинский Дом) Российской Академии наук. Доктор филологических наук и кандидат исторических наук, автор большого числа работ по истории русской мысли и литературы, в том числе следующих книг: «Аполлон Григорьев. Судьбы и творчество» (М., 1990); «В.В. Розанов. Эстетика свободы» (СПб., 1993); «Лики творчества Вл. Соловьева» (СПб., 2008); «Антирационализм в литературно-философском творчестве И.В. Киреевского» (СПб, 2009).

Выступал в печати как эссеист, литературный критик и поэт. Печатался в журналах «Новый мир», «Звезда», «Нева», «Север», «Новый журнал» и др. Как поэт входил в «Антологию русского верлибра» и «Антологию русского лиризма». Живет в Санкт Петербурге.

И что теперь?

вид из окна банален:
видны одни деревья и кусты
да клочья облаков

и сморщенное небо
 с лучами солнца где-то на краю
 вместо удивительного —
 прочерк
 тропинки скользкой поперек двора
 и скоро — снова дождь
 и холода и осень
 где серость дней
 как будто серость крыс
 Мы ничего у Господа не просим
 а он не предлагает...
 И повис
 воздушный шарик лопнувшего счастья
 как тряпка
 только я его опять
 когда-нибудь найду в ногах у лета
 и поцелую
 и возьму домой
 и снова положу на подоконник
 перед распахнутым в мир солнечный окном...

Nosow Sergiusz

Urodził się w Leningradzie (dziś Petersburg) w 1956 roku. W latach 1982 — 2013 był wiodącym pracownikiem Instytutu literatury rosyjskiej (tzw. Dom Puszkina) Rosyjskiej Akademii Nauk. Sergiusz jest autorem wielu prac z historii rosyjskiej myśli i literatury, w tym książek pt. «Apollon Grigoriew. Losy i twórczość», (Moskwa, 1990); «Rożanow. Estetyka wolności» (Petersburg, 1993); «Liryka twórczości Sołowjowa» (Petersburg, 2008); «anty nacjonalizm w twórczości literaturno-filozoficznej Kirijewskiego» (Petersburg, 2009).

Ponadto realizuje się jako eseista, krytyk literacki, poeta. Jego prace drukowane były w czasopiśmie «Nowy świat», «Gwiazda», «Newa», «Północ», «Nowe czasopismo» i inne. Jego wiersze weszły do «Antologii rosyjskiego werlibru» oraz «Antologii rosyjskiego liryzmu». Obecnie mieszka w Petersburgu.

I co teraz?

Banalny widok mam z okna:
 Tu same drzewa i krzaki
 A także strzępy chmur szarych
 na pomarszczonym niebie
 Z płomieniami słońca gdzieś na skraju
 Zamieńmy zobaczone
 zwykłą kreską
 co niczym śliska ścieżka wśród ogrodu
 I już po chwili znowu deszcz

I zimno oraz jesień
Gdzie szarość dni
jest niczym szarość szczurów
I nic u Boga nie prosimy
A z kolei nic nie proponuje
I zawisł
balonik pękniętego szczęścia
jak mała szmatka
tylko ja od nowa
odnajdę kiedyś go u lata stóp
i ucałuję
do domu zaprowadzę
na parapet ostrożnie ułożę
przed otworzonym do świata oknem...

Одарчук-Паули Ирина

Богатый духовный мир и незаурядная одарённость отличали автора с раннего детства: уже в возрасте трёх лет стала сочинять музыку. Ирина Валерьевна окончила Санкт-Петербургское музыкальное училище им. Н.А. Римского-Корсакова по классу фортепиано. Ведёт активную концертную деятельность. Пишет музыку. Является лауреатом международных музыкальных конкурсов. Автор литературных порталов Проза.ру, Стихи.ру. Номинант национальных литературных премий. Литературные произведения издавались в альманахах. Изданы две авторские книги. Член Российского Союза писателей.

*Ирина Одарчук-Паули представляет
авторский рассказ*

«Доживём до рассвета, — вот тогда и поговорим...»

Город находился где-то глубоко под землёй, был погружён в густой мрак. Холодное солнце светило над ним крайне редко, лишь только тогда, когда совершался

какой-нибудь обряд либо ритуал: свадьба, похороны и другое.

Несмотря на жуткую темноту, здесь всегда кипела жизнь. Повсюду летали летучие мыши; они пронеслись стремительно и с ужасным криком, словно громко визжали, пролетая, даже посмеивались, заглядывая в окна к влюблённым парам.

— Посмотри, на эту чёрную гадкую ворону, как будто из ума выжила, постоянно долбит клювом о стальные прутья клетки, — громким голосом проговорил Ганс, нежно поглаживая спину Герде.

— Успокойся, милый, давай лучше поспим хотя бы чуть-чуть, — сладко зевая, ответила Герда. — Давай улетим в страну прекрасных цветов и вечной любви: сладких грёз и безоблачных мечтаний. Где каждый день светит лучезарное солнце. Как бы было здорово, проснувшись на рассвете, оказаться в чудесной волшебной стране и услышать, как шепчут луговые травы и заливаются лесные соловьи.

— Засыпай, дорогая, как и прежде, убаюкаю тебя своей нежной льющей мелодией любви, — сказал Ганс и взял в руки скрипку.

И полилась удивительно волшебная, проникновенная мелодия. Которую тут же услышали летучие мыши, слетевшиеся на карниз окна, и стали любопытно заглядывать в него: у них даже выступили слёзы умиления, которые затем полились ручьями и пронзительно громко забарабанили по тёмному стеклу...

Герда сладко заснула, приложив маленький мизинец к своему ротуку...

— Чуешь, где-то пожар... — тормозил Ганс сладко спящую Герду.

Случился страшный пожар... Всё сильно трещало и горело, повсюду доносились крики и вопли. Куда ни глянь, везде бушевал беспощадный огонь.

Ночное небо разразилось яркими всполохами острых молний, пронзающих потрескивающую землю. Одни сплошные сухие молнии и ни капли дождя...

— Герда, сейчас же просыпайся! — тормозил её за плечи Ганс. — Надо спасаться... Слышишь, скорей!

— Уже утро, как же я сладко спала...

— Какое утро, всё горит!

Уже не дожидаясь, рывком поднял на руки Герду, с размаху ногой открыл дверь, стремительно быстро начал спускаться по лестнице.

— Куда ты меня несёшь...

Только сейчас Герда ощутила удушливый запах гари. Всё рушилось; здания обваливались, земля уходила из под ног. Рядом что-то грохнуло и тут же внезапно оборвалось... Наступило молчание... В воздухе повисла зловещая тишина...

Свирепый ураган обрушился на пустыню, закручивал вихрем сыпучий песок. Только верблюды еле-еле шли молча, а затем вовсе грудой повалились, тяжело рухнув на землю и песок.

— Герда, очнись! — кричал над самым её ухом Ганс.

— Где это мы?

— Пока ещё не знаю. Но нет ни домов, ни людей, один сплошной сыпучий жёлтый песок да вокруг кругом лишайники и колючие кактусы.

— Стало быть, мы не дома.

— Ты что, ничего не помнишь, случился же страшный пожар...

— А что было потом... И как-то странно очутиться вот здесь в пустыне. Где рядом почти нет никого и ничего...

— Стоп... Снято... Просто великолепно! Молодцы! Огромное всем спасибо. Съёмка закончена. Благодарю. Какие вы сегодня молодцы, отлично сработали! — легко похлопывал ребят по плечу режиссёр, слегка при этом улыбаясь...

Odarczuk-Pauli Irena

Bogaty świat wewnętrzny oraz niezwykły talent już od małego wyróżniała autora — w wieku trzech lat zaczęła komponować muzykę. Irena jest absolwentką Szkoły muzycznej im. Nikołaja Rimski-Korsakowa w klasie fortepiano. Dużo koncertuje. Komponuje. Jest laureatem wielu międzynarodowych konkursów muzycznych. Dodatkowo publikuje swoje prace na portalach Проза.ру, Стихи.ру, almanachach. Była nominowana w narodowych konkursach literackich. Na jej koncie znajduje się dwie opublikowane książki. Jest członkiem Rosyjskiego Związku pisarzy.

*Irena Odarczuk-Pauli przedstawia
autorskie opowiadanie*

«Dożyjemy do świtu i pogadamy»

Miasto znajdowało się gdzieś daleko pod ziemią i było pogrążone w ciemności. Zimne słońce świeciło się nad miastem niezwykle rzadko. Tylko wtedy, gdy był wypełniany pewien obrządek lub rytuał, na przykład ślub, pogrzeb itd.

Nie zważając na okropną ciemność, w mieście zawsze wrzało życie. Wszędzie latały nietoperze, szybowały z krzykiem przypominającym głośny jęk. Śmiały się, zaglądając do okien zakochanych par.

— Spójrz tylko na tą czarną obrzydliwą wronę. Wygląda tak, jakby postradała zmysły, nieustannie wali dziobem o stalowe ściany klatki, — głośno powiedział Hans, czule głaszcząc plecy Gerdy.

— Uspokój się, kochanie. Może byśmy spróbowali przynajmniej trochę pospać, — słodko ziewając, odpowiedziała Gerda. — Może odlecimy do krainy kwiatów i wiecznej miłości, do krainy bezpiecznych marzeń. Tam, gdzie każdy dzień świeci jasne słońce. Cudownie by było obudzić się o świcie w czarodziejskiej krainie i usłyszeć, jak szepce trawa na łące i jak ćwierkają w lesie słowiki.

— Zасыpiaj już, kochanie. Jak zwykle ukołyszę cię swoją strującą się miłosną melodią, — powiedział Hans i wziął do ręki skrzypce.

Wtem popłynęły cudownie magiczne dźwięki melodii. Natychmiast usłyszały ją nietoperze, latający przy parapacie okna i ciekawsko zaglądały do okien ze łzami wzruszenia, które następnie spłynęły strumieniami i przeraźliwie głośno waliły o ciemne szkło ... Gerda przyłożyła maleńki paluszek do swoich ust i słodko usnęła...

— Czujesz, coś się pali, gdzieś jest pożar — Hans coraz mocniej szturchał śpiącą Gerdę.

Rzeczywiście buszował pożar. Wszystko trzeszczało i się paliło, z każdej strony słychać było krzyki oraz jęki. Dookoła szalał bezlitosny ogień.

Na nocnym niebie wybuchały raptowne ostre błyskawice, co przebija popękana ziemia. Nieustanne suche błyskawice i ani kropli deszczu.

— Obudź się, Gerda! Natychmiast! — szturchał ją za plecy Hans — Musimy się ratować... Słyszysz, no, szybciej!

— Już rano? Tak słodko spalam...

— Jakie rano, wszystko się pali!

Nie czekając, aż zrozumie, wziął ją na ręce, stanowczo otworzył noga drzwi i najszybciej jak mógł zaczął biec po schodach w dół.

— Gdzie mnie niesiesz...

Dopiero w tej chwili Gerda poczuła duszący zapach spaleniźny. Wszystko się rozpadało; budynki się zapadały, nikt nie czuł ziemi pod nogami. Tuz obok coś gruchnęło i po chwili coś pękło...wszystko umilkło....w powietrzu czuć było złowrogą ciszę.

Dziki huragan gwałtownie spadł na pustynię, zakręcając swoim wichrem piasek. Tylko wielbłądy były w stanie krok po kroku iść do przodu w milczeniu, lecz zatem ciężko całą stertą się przewrócili się na ziemię, na piasek.

— Gerda, ocknij się! — krzyczał jej na ucho Hans.

— Gdzie jesteśmy?

— Na razie nie wiem. Nie ma tu ani domów, ani ludzi, tylko ten piasek, żółty, syjący pasek, porosty oraz kolczaste kaktusy.

— Cóż, to na pewno nie jesteśmy w domu.

— Nic nie pamiętasz? Był straszny pożar...

— A co było potem?...dziwnie jest ocucić się tu, na pustyni, gdzie nie ma nic dookoła...

— Stop. Cięcie... Po prostu cudownie! Dobra robota! Dziękuję wszystkim pięknie! Nakręciliśmy wszystko. Jeszcze raz dziękuję. Jesteście świetni! — reżyser ścisnął ich, szeroko się przy tym uśmiechając.

Пашкевич Ольга

Поэт, прозаик, литературовед. Выпускница Иркутского государственного педагогического института. Кандидат филологических наук, член Союза писателей России. Живёт в Якутске.

Всё впереди с тобой у нас:
И общий дом, и летний вечер.
И мы отпразднуем не раз
Судьбой подаренные встречи.

Враги мои ночами снятся,
А я давно их не боюсь.
Они, конечно, удивятся,
Узнав, что я за них молюсь.

Что я прошу опять у Бога
Их лучшей доли не лишать.
Зачем? Они и так убоги,
Грешили как, так и грешат.

А я сполна им всё простила
И, встретив, прочь не убегу.
За то, что обретаю силы,
Спасибо другу и врагу.

Табуретка

Всю жизнь сижу на шаткой табуретке,
Боюсь, что упаду, не удержусь.
Но чтобы успокоиться, таблетки
Я принимать пока не тороплюсь.

Судьба не предлагает мне ни кресла,
Ни стула, что с комфортностью иной.
Я без раздумий и на трон бы влезла,
Но та же табуретка подо мной.

А может, к счастью это положение,
Что длится уже сорок с лишним лет,
Что мне даёт возможность для служения
Не дьяволу, а Богу, — табурет!

Paszkiewicz Olga

Poeta, pisarz, krytyk literacki. Absolwentka Państwowego Instytutu Pedagogicznego w Irkucku. Doktor wydziału filologicznego, członek Rosyjskiego Związku pisarzy. Obecnie mieszka w Jakutsku.

Wszystko przed nami:
I dom wspólny letnim wieczorem.
I długie świętowanie
Pierwszego spotkania we dwoje

Wrogów mych śnie w nocy,
Choć od dawna nie czuje przed nimi niemocy.
Wiem, że ich zaskoczy, gdy powiem
że co wieczora się o nich modłę.

że znów Boga proszę
Ich lepszego udziału nie pozbawiać.
Dlaczego? I tak są nieszczęśliwi,
Gdyż jak grzeszyli, tak grzeszą.

Już im przebaczyłam
I przy spotkaniu nie ucieknę.
Dziękuję przyjaciołom i wrogom,
Że siłę mam w sobie mnogą.

Taboret

Na chwiejnym taborecie przez całe życie
Boje się spaść, nie wytrzymać.
Lecz by się uspokoić,
Nie pędzę po leki.

Fotelu mi los nie proponuje,
Nawet krzesła z mniejszą wygodą.
I bez wahania usiadłabym na tronie,
Lecz ciągle ten sam taboret pode mną.

Być może sytuacja ta jest ku szczęściu,
Co się dzieje się już od lat czterdziestu,
Co daje mi możliwość służenia
Nie diabełkowi, lecz Bogu — taboret!

Пекки Евгений

Родился в 1951 году в г. Петрозаводске. С 2002 года полковник МВД в отставке. Состоит в литературной студии «Свой голос» при представительстве Союза Российских писателей в Республике Карелия. Лауреат литературных конкурсов различного ранга. Печатался в литературных журналах и литературных альманахах. В 2008 году выпустил сборник стихов «Трудные вёрсты». В 2015 году вышел из печати сборник его рассказов «Опаленные войной».

Более 50 его детских стихов положены на музыку карельским композитором С. Суэтовым и вышли в свет на CD-дисках в московском издательстве «Развивающие программы».

Рождество

Далеко до лета,
В иней все одето
И сугробы снега
Снова намело.

Месяц в небе синем,
На окошках иней, —
Только в праздник этот
Людям всем тепло.

Если средь метелей
Коляды запели:
Бога дети славят,
Мира торжество,
Падают снежинки,
Льдинки как слезинки
На ресницах елей, —
Это Рождество.

Рождество Христово!
Год начнется новый,
Горе и обиды, —
Все должно уйти.
Рождество Христово!
Рождество Христово!
Пусть над домом каждым
Ангел пролетит!

Piecki Eugeniusz

Urodzony w 1951 roku w Pietrozawodsku. Od 2002 roku emerytowany pułkownik. Jest uczestnikiem studio literackiego «Swoj glos» przy wydziale Związku Pisarzy Rosyjskich w Republice Karelii. Jest laureatem różnych konkursów literackich, jego prace były publikowane w czasopiśmie oraz rocznikach literackich. W 2008 roku wydał własny zbiór wierszy «Trudne wiorsty». W 2015 roku ukazał się zbiór opowiadań autora pt. «Wypaleni przez wojnę»

Ponad 50 jego wierszy zostały przekształcone w piosenki z muzyką karelskiego kompozytora Suetowa. Wydano je w kilku płytach w moskiewskim wydawnictwie «Programy edukacyjne».

Boże Narodzenie

Lato daleko schowane
 Wszystko w mróz jest ubrane
 I zasy dookoła śnieżne
 Księżyc na niebie
 Na oknach są wzory mroźne
 Lecz w święto to
 Ludziom jest ciepło.
 Jeśli wśród zawiei
 Kolędy już słyhać
 Do Boga dzieci śpiewają.
 Pokoju jest święto
 Wśród sypiącego śniegu

Kawałki lody niczym łyzy
 Na choinek wierzchu —
 Boże Narodzenie.
 Boże Narodzenie!
 Rok rozpocznie nowy,
 Smutki oraz żale
 Niech zostaną zapomniane!
 Boże Narodzenie!
 Boże Narodzenie!
 Niech nad każdym domem
 Szczęście przeleci aniołem!

Попова Елена

Родилась в 1971 году в г. Нижнеудинск Иркутской области. С 1995 года проживает в городе Усть-Кут Иркутской области. Автор поэтических сборников «Падает небо», «Серебряный дождь» (Ангарск, 2014), «Через скорби благодать», «Старая ива» (Ангарск, 2015). Работает в Детско-юношеском центре в должности методиста. Руководитель детского литературного клуба «Амфир».

Луна у тучки примостилась
И засопела грудничком,
С перин темнеющих скатилась
И к нам легла другим бочком.

Уткнувшись в мягкую подушку,
Она зачмокала во сне
И провода, как погремушку,
Рукой задела в тишине.

А ночь в заботах о ребёнке,
Не убоившись темноты,
Стирала, вешала пелёнки —
Туманов серых лоскуты.

Popowa Elena

Urodziła się w 1971 roku w mieście Niżnieudinsk obwođu Irkuckiego. Od roku 1995 mieszka w mieście Ust'-Kut w obwodzie Irkuckim. Autor zbiorów poetyckich «Spada niebo», «Srebrny deszcz» (Anharsk, 2014), «Przez smutek i łaskę», «Stara wierzba» (Anharsk, 2015). Pracuje w Centrum Dziecięco-Młodzieżym na stanowisku metodysty. Kierownik dziecięcego klubu literackiego «Amfir».

Książyc obok chmurki zasnął

I mruczy jak kotek w koszyczku,
Z pierzyny w nocy tuż spłynął
I położył się sobie na boczku.

Ukryłszy się w miękką poduszkę,
On mlaska słodziutko we śnie
I przewody niby grzechotkę
W ciszy ręką dotknął nieumyślnie.

A noc w troskach o dzieciszku,
Nie bojąc się ćmy,
Prała wieszala pieluszki —
Mgły szare strzępy.

Пряхин Вадим

Родился 23.06.1940 г. в Москве. Возглавляет Международную общественную Академию экологической безопасности и природопользования (МОАЭБП) — президент.

Без отрыва от производства защитил в 1986 г. диссертацию к.т.н. (ВСХИЗО), а в 1993 г. — диссертацию д.т.н. (МАИ). В 1980 г. стал «Заслуженным изобретателем России». Является действительным членом (академиком) РАЕН и МОАЭБП. Награждён медалями ВДНХ (ВВЦ) всех достоинств.

Член Союза журналистов Москвы, член Российского Союза писателей и кандидат Интернационального Союза писателей.

Ленулька

Дмитрий Викторович с тоской посмотрел в окно. Добрую треть всего вида из окна занимала огромная, покрытая гудроном, крыша пристройки к дому. По неровной поверхности крыши забарабанил дождь. То тут, то там на ней стали образовываться лужицы, безжалостно обнаруживая строительные дефекты. Наконец от лужиц побольше обозначились ручейки, ведущие к стокам.

«Это наверняка на целый день, — подумал он, глядя на обложенное тучами небо. — Сегодня воскресенье — можно позаниматься как следует. Только бы никто не помешал. Завтра на работу, а потом доклад на кафедре».

Вот уже третий год Дмитрий Викторович готовит диссертацию по автоматизированным системам управления. Так получилось, что тема его диссертации не совпадает с профилем работы.

Да к тому же он уже который год избирается секретарём партбюро. Так что на заводе выкроить время для работы над своей диссертацией он никак не может. Поэтому вся надежда на эту работу в домашних условиях.

Каждый день он встаёт в пять утра, помашет немного гантелями, позавтракает и до семи трудится над диссертацией. Затем идёт на завод, а после работы часа два-три ему снова, как правило, удаётся посвятить науке. Итого часа четыре в будни плюс большую часть дня в субботу, воскресенье и праздники.

А ведь как хочется иной раз сходить в кино или театр, почитать интересную книжку или просто понежиться в постели. В таких случаях приходится мобилизовывать всю свою волю на то, чтобы снова и снова сажать себя за письменный стол, внушая самому себе: «Надо выдержать. Обязательно довести начатое дело до конца. Иначе я просто перестану себя уважать!»

Позавчера научный руководитель снова напомнил ему, что для успешного завершения диссертации необходимо работать над ней ежедневно по 12-13 часов. Но откуда же взять резерв времени, как растянуть сутки?

— Папа! Мама сказала, чтобы ты шёл со мной гулять, когда кончится дождик, — кричит четырёхлетняя дочка Леночка, с шумом распахивая дверь.

— Скажи ей, что я не могу. У меня послезавтра доклад. Погуляй сегодня с бабушкой.

— Мне с бабушкой неинтересно. Хочу с тобой, — обижается Леночка.

— Я же сказал, что не могу. Отстань! — отвечает Дмитрий Викторович, выставляя её за дверь.

Прошло несколько минут. Слышно, как за дверью Леночка, всхлипывая, рассказывает маме о разговоре с отцом.

Наконец дверь в его комнату снова открывается и появляется жена, ведя дочку за руку.

— Бросай всё, Дмитрий! Сходи в магазин за хлебом и погуляй с ребёнком.

— Ты же видишь, что на улице дождь. И потом, у меня скоро доклад на кафедре. Ты же ведь знаешь, Оля!

— Я знаю, что отец тоже должен уделять внимание ребёнку. Ну, а если после того, как сходишь за хлебом, дождь не кончится, то поиграешь с Леночкой дома, — отрезает жена и уходит.

За дверью слышатся торжествующие возгласы Леночки.

Примерно через час Дмитрий Викторович вышел из подъезда, ведя дочку за руку. Он мысленно составлял для себя план: пока гуляет с Леночкой, решит, какая формула Байеса или Бернулли лучше подходит для увязки теоретических и экспериментальных исследований. Только бы дочка подольше помолчала...

— Пап! А куда мы едем?

— На выставку.

— На какую выставку?

— На ВДНХ.

— А что такое ВДНХ?

«Ну, началось, — отмечает про себя отец и смотрит на часы. — И двух минут не продержалась без вопросов!»

— Давай играть в «молчанку», — предлагает он.

— А как это?

— Кто дольше промолчит, тот и выиграл.

— Давай! — радостно отвечает Леночка.

Прошло три-четыре минуты. Дмитрий Викторович восстанавливает в памяти формулу Байеса и, разбивая её на части, начинает чувствовать, что как раз то, что ему надо...

— Папа, а на выставке коровки есть?

— Есть. Ты проиграла. Ещё будешь играть в «молчанку»?

— Нет, эта игра мне не нравится.

Отец переводит Леночку через дорогу, и они ждут троллейбус. Один за другим проходят несколько автобусов. Дмитрий Викторович мысленно возвращается к анализу формулы, радуясь тому, что троллейбуса всё нет, а дочка с живым интересом следит за пассажирами, входящими и выходящими из автобусов.

Наконец из-за поворота появился 36-й троллейбус. Они быстро вошли в салон.

— Пап! Я хочу посмотреть на выставке коровок и лошадок.

— В троллейбусе разговаривать нельзя. Это неприлично. Потерпи, пока едем, пожалуйста!

Дмитрий Викторович некоторое время анализирует в уме формулу — точнее, уравнение — Бернулли, радуясь своей хитрости.

— Папуля, а скоро мы приедем?

— Через шесть остановок. Считай их...

Проходит ещё несколько минут. Леночка тербит отца за руку:

— Папа, я сбилась. Давай считать остановки вместе!
 — Отстань! Я занят. Разве ты не видишь, что я думаю?
 — А о чём ты думаешь?

Дочка обиженно замолкает.

Но вот троллейбус выходит на круг, разворачивается и останавливается.

— Приехали! Приехали! — радуется Леночка, пританцовывая на одной ножке.

Дмитрий Викторович посмотрел на часы — приехали как раз к открытию. Купили билеты и направились к Главному выставочному павильону.

— Ленулька! Я выпью кружку пива, а ты поиграй на детской площадке. Вон там, видишь? А я скоро вернусь...

Он взглядом проводил дочку, которая сразу же устремилась к двум девочкам её возраста, которые по очереди съезжали с деревянной, отполированной детскими задниками горки, и стал в очередь за пивом.

Дмитрий Викторович взял бутылку пива и два вставленных один в другой картонных стаканчика. Налил пива, поднёс стаканчик к губам и выглянул за угол ларька.

Леночка забиралась по металлической лесенке на деревянную площадку, которая являлась серединой огромного шара, сделанного из полых серебристых трубок. Достигнув площадки, она начала что-то весело рассказывать мальчику, с которым успела познакомиться за время игры.

Оба малыша стояли у края площадки, держать руками за барьер.

«Полный порядок!» — удовлетворённо подумал отец. Можно ещё поломать голову над формулами. Всё отчётливее стали просматриваться преимущества одной из

формул над другой. Он выпил с наслаждением остатки пива и пошёл за дочкой.

Его отделяло от детской площадки метров двадцать, когда Леночка начала подниматься по лестнице на верхнюю половину шара. Мальчик, с которым она играла, продолжал стоять на деревянном перекрытии и, задрвав вверх голову, с интересом следил за ней.

Не добежав нескольких метров до шара, Дмитрий Викторович громко крикнул:

— Лена, спускайся сейчас же! Накажу!

Дочка обернулась, продолжая держаться одной рукой за дугообразный поручень лестницы, но не удержалась и, развернувшись в воздухе головой вниз, упала на землю... Отец стремительно подбежал к дочери, подхватил на руки и понёсся к выходу. В его разгорячённом мозгу, как в калейдоскопе, мысли сменяли одна другую с невероятной быстротой: «Неужели всё кончено? Всё рухнуло в какую-то минуту. Мой единственный ребёнок на всю жизнь останется теперь калекой и будет мучиться головными болями. А может быть, и отстанет в развитии? Как же я раньше не понимал, что надо ценить те дни и годы жизни, когда все здоровы и веселы! Ведь заниматься с ребёнком — это великое счастье, а я, дурак, отмахивался от дочери, как от назойливой мухи. Зачем теперь мне диссертация, если я не уберёг ребёнка? Что же мне делать? Наверное, надо везти её сразу к врачу? Или лучше сразу домой?..»

— Папуля, я хочу на ножки. Хочу мороженое, — вдруг сказала Леночка тихим голосом, слегка всхлипывая.

— Конечно, малыш, конечно! Какое ты хочешь — эскимо или в стаканчике? Сливочное или фруктовое? Я тебе лучше куплю и то, и другое...

Дмитрий Викторович не верил своему счастью. Не верил, что всё обошлось. Он смотрел на дочку сияющими глазами, и у него навернулись слёзы.

— Папа, ты почему плачешь? Ты за меня испугался, да?

— Как ты себя чувствуешь, Ленулька? Наверное, головка болит? Почему же ты отпустила ручки, когда я тебя окликнул?

— Я не знаю. Просто я сказала мальчишке, что не боюсь забраться на самый верх. Он мне не поверил. Вот я и полезла...

— Ну, ладно, ладно... Радость моя, солнышко моё!

Он с беспредельной любовью и нежностью смотрел сейчас на дочку, которая деловито доставала палочкой мороженое из стаканчика, и думал, что уж теперь-то он будет относиться к Леночке совсем иначе, чем прежде. Игры и прогулки с ней будут для него не бременем, а удовольствием.

Тысячу раз он мысленно благодарил жену, которая надела дочке под капюшон вязаную шапочку, что предотвратило тяжёлую травму... «А я, недотёпа, всегда ругал Олю за то, что она кутает ребёнка...»

Теперь, ощутив новый прилив сил и энергии, он был твёрдо убеждён в том, что если и не успеет хорошо подготовиться к докладу на кафедре, то оставшееся до защиты время он всё-таки сумеет спланировать так, чтобы всё успевать делать без авралов. А главным для него будет с этого момента — потребность чаще общаться с ребёнком, отдавая ему всё тепло своей души. Да и как может быть иначе, когда у них такая дружная и счастливая семья!..

Ольга Дмитриевна встречала их, как всегда, у подъезда. И когда она спросила, почему они сегодня такие необычно весёлые, отец и дочь загадочно улыбнулись и почти в один голос ответили:

— Просто так!!!

Барбаре браво! (сонет)

Посвящается Барбаре Брыльской

Барбара Брыльска — Вы прекрасная актриса!
 В «Иронии...» играли, той, что «с лёгким паром».
 Могли подняться Вы в заоблачные выси...
 Однако всё же на земле владели редким даром.
 Судьба бывала с Вами беспощадна —
 Ведь Ваша дочь трагически погибла...
 Хвалили и ругали Вас «площадно»,
 Но слава и хула с пути не сшибли...
 Вы выстояли всё же — не сдались!
 И продолжаете (да ещё как!) играть.
 И помня, что актриса Вы и мать,
 За счастье сына Вы без усталости дрались...
 И Польша будет Вами — благодарная — гордиться,
 Дабы искусству Вашему и Русь могла дивиться!!!

О судьбе как лабиринте нашей жизни

Судьба есть, право, жизни бесконечный лабиринт,
В котором каждый открывает множество дверей.
В одних «судьбы ячейках» будет он нещадно бит,
В других — вдруг счастье обретает без затей...

«Судьбы ячейки» есть пример разнообразия.
Из них наша простая повседневность состоит —
В одних ячейках лишь творятся безобразия,
В других — герой наш сохранил достойный вид.

Однако всё же как нам поступить с любовью?
Она ж в своих присутствует «судьбы ячейках»...
Её сохранность достижима потом и большою кровью,
Причём недопустимы для неё запретные лазейки...

Коли судьбу будем рассматривать
как жизни бесконечный лабиринт,
Следить нам надобно, чтобы смысл
жизни нами не был позабыт...

Возраст любви

Зачем дано воображение практически любому
человеку?
Для представления того, что он пока что не имеет...
Зачем же человеку юмор на протяжении всего века?
Чтобы довольствоваться тем, что он достичь
сумеет...

А с кем разумно и серьёзно дева может говорить?
Ну, с косметологом и парикмахером, конечно...
Где тянется её важнейших и лихих раздумий нить?
Так это в страсти к развлечениям извечной...

На ней наложен непомерный слой румян...
И декольте, как ранее, уже пленять не может.
Она в отчаяньи не видит «возрастной изъян» —
В борьбе с годами и Всевышний не поможет!

Коль возраст сохранил в своём
большом воображении,
Ты всё ж прислушиваться должен
и к иному мнению...

Priachin Wadim

Urodzony 23.06.1940 roku w Moskwie. Szef i przewodniczący Międzynarodowej Akademii Bezpieczeństwa Publicznego i Środowiska (Environmental Management).

Nie przerywając pracy, w 1986 roku obronił pracę doktorską w dziedzinie nauk technicznych, a w 1993 roku dostał tytuł doktora habilitowanego w Moskiewskim Instytucie Lotnictwa. W 1980 roku dostał tytuł «Zasłużony wynalazca Rosji». Jest pełnoprawnym członkiem (akademik) Akademii Nauk Przyrodniczych. Odznaczony medalami ENEA (OCE) wszystkich cnót.

Członek Związku Dziennikarzy w Moskwie i członek Moskiewskiego komitetu profesjonalnych pisarzy.

Helenka

Dmitrij Wiktorowicz z tęsknotą patrzył w okno. Niemal trzecia część widoku zajmował ogromny, pokryty smołą dach przybudówki domu. O nierówną powierzchnię rozbijały się krople deszczu. To tu, to tam zaczęły kształtować się kałuże, co z kolei bezlitośnie obnażało wszystkie wady budowy. W końcu od kałuż pociągnęły się strumyki wody, które znikły w rynnach

«Na pewno będzie padało przez cały dzień, — pomyślał sobie, patrząc na szare, zaciągnięte chmurami niebo. — Dziś niedziela — mogę popracować porządnie. Byle by nikt mi nie przeszkadzał. A jutro znowu do pracy, a tam mam odczytać raport na wydziale».

Od trzech lat Dmitrij Wiktorowicz przygotowywał pracę doktorską z dziedziny ICS — sieci komputerowych. Jednak stało się tak, że temat jego pracy nie pokrywa się z profilem jego pracy codziennej.

Poza tym od lat wybierano go na sekretarza partii. Wiec ciężko jest mu znaleźć czas w trakcie pracy na fabryce na pracę doktorską. Dlatego też wiązał duże nadzieje z pracą w domu.

Codziennie budzi się o 5 rano, trochę trenuje z hantlami, je śniadanie i do 7 wieczorem pisze prace doktorska. Po czym idzie na fabrykę, po pracy znowu ma dwie-trzy godziny z reguły na naukę. Podsumowując, cztery godziny w dni powszednie plus większość soboty, niedziele oraz święta.

A przecież czasami chciałby pójść do kina lub teatru, przeczytać jakiś interesującą książkę albo po prostu poleniuchować w łóżku. Lecz w takich sytuacjach musi się jakoś zmobilizować, wsiąść się w garść i zmuszać się raz za razem siadać do biurka i wmawiając sobie: «Musisz to wytrzymać. Obowiązkowo musisz to dokończyć. W przeciwnym razie po prostu przestaniesz się szanować!»

Przedwczoraj kierownik naukowy znowu mu przypomniał o tym, że dla pomyślnego napisania pracy doktorskiej trzeba nad nią pracować 12-13 godzin dziennie. Ale skąd on ma wziać na to czas? Jakim cudem można rozciągnąć dobę?

— Tato! Mama powiedziała, że musisz iść ze mną na dwór jak tylko przestanie padać! — z trzaskiem otwierając drzwi, krzyczy jego czteroletnia córka Helenka.

— Powiedz jej, że nie mogę. Pojutrze mam prezentacje. Dziś pobaw się z babcią.

— Ale babcia jest nudna. Chce się bawić z tobą, — dąsa się Helenka.

— Powiedziałem przecież, że nie mogę. Odczep się! — odpowiada Dmitrij Wiktorowicz, wyprowadzając córkę za drzwi.

Minęło kilka minut. Zza drzwi słychać jak Helenka, szlochając, opowiada matce o rozmowie z ojcem.

W końcu drzwi do jego pokoju się otwierają, a na progu zjawia się zona, która trzyma za rękę córkę.

— Rzucaj to, Dmitrij! Pójdź do sklepu, kup chleb I przejdź się z dzieckiem.

— No widzisz przecież, że leje. No i jutro mam prezentacje pracy na wydziale. No przecież wiesz, Olu!

— Wiem tylko, że ojciec powinien udzielać trochę uwagi dziecku. No a jeśli po tym, jak kupisz chleb, deszcz nie ustanie, pobawisz się z Helenka w domu. — stanowczo odpowiada żona i wychodzi.

Zza drzwi słychać triumfalne okrzyki Helenki.

Mniej więcej po godzinie Dmitrij Wiktorowicz wyszedł z bramy domu, prowadząc córkę za rękę. W myślach układał plan: w trakcie spaceru z córką powinien zdecydować, Wzór Bayesa czy schemat Bernoulliego jest bardziej odpowiedni dla powiązania badań teoretycznych i praktycznych. Byle by córka milczała jak najdłużej...

— Tato! A dokąd idziemy?

— Na wystawę.

— Na jaką wystawę?

— Do WDNCh.*

— A co to jest WDNCh?

* Ogólnorosyjskie Centrum Wystawowe. Kompleks wystawowy w Moskwie, składający się z pawilonów z wystawami i towarami z poszczególnych republik radzieckich. Dział kompleksu mieści głównie zwykłe sklepy

«No to się zaczęło, — odpowiada w myślach ojciec I spogląda na zegarek. — nawet 2 minut nie wytrzymała w ciszy bez zadawania pytań!»

— Zagrajmy może w «milczankę» — proponuje.

— A jak to?

— Kto dłużej będzie milczał — wygrywa.

— No to gramy! — wesoło odpowiada Helenka

Minęło trzy-cztery minuty. Dmitrij Wiktorowicz przypomina sobie wzór Bayesa, dzieli go na części, już czuje, że jest to dobra droga, że tego właśnie potrzebuje...

— Tato, a krówki san a wystawie?

— Sa. Przegrałaś. Może jeszcze raz zagramy w «milczankę»?

— Nie, nie podoba mi się ta gra.

Ojciec przeprowadza Helenka przez drogę i czekają na trolejbus. Jeden za drugim mijają ich kilka autobusów. Dmitrij Wiktorowicz w myślach wraca do analizy formuł, ciesząc się z tego, że trolejbus nie jedzie, a córka jest szczerze zainteresowana pasażerami, wsiadającymi I wysiadającymi z autobusów.

Nareszcie zza rogu pojawia się trolejbus nr 36. Wchodzą do salonu.

— Tato! Chce na wystawie zobaczyć koników I krówek!

— W trolejbusie nie wolno rozmawiać. To niekulturalne. Wytrzymaj trochę, proszę!

Dmitrij Wiktorowicz przez jakiś czas analizuje w myślach schemat, a właściwie równanie, Bernoullego, ciesząc się zarazem z tego, jak przehytrzył córkę.

— Tatusiu, kiedy już przyjedziemy?

— Za sześć przystanków. Policz sobie.

Mija jeszcze kilka minut I Helenka targa ojca za rękaw:

— Tato! Pomyliłam się. Może byśmy razem policzyli?

— Odczep się! Widzisz, że jestem zajęty? Myślę!

— A o czym myślisz?

Córka obraziła się i umilkła.

W tym momencie trojebus zatacza koło, zawraca i zatrzymuje się.

— Przyjechaliśmy! Przyjechaliśmy! — cieszy się Helenka, podskakując na jednej nóżce!

Dmitrij Wiktorowicz spojrzął na zegarek — przyjechaliśmy w sam przed otwarciem. Kupił bilety i ruszyli prosto do Głównego pawilonu.

— Helenko! Ja tu wypije kufelek piwa, a ty się pobaw na placu dla dzieci. O tam, widzisz? A ja do ciebie dołączę za chwile....

Córka od razu ruszyła w stronę dwóch dziewczynek w tym samym wieku, co zjeżdżały z drewnianej, wypolerowanej przez dziecięce zadki górki. Odprowadził dziewczynkę oczyma i stanął w kolejce po piwo.

Dmitrij Wiktorowicz wziął butelkę piwa i dwie tekturowe szklanki, wstawione jedna do drugiej. Nalał piwa, podniósł szklankę do ust i wyjrzał zza rogu kiosku.

Helenka wspinała się po metalowej drabince ku drewnianej platformie, która z kolei była centrum wielkiej kuli, zrobionej z pustych srebrnych rurek. Po tym, jak dotarła na górę, zaczęła coś wesoło opowiadać chłopczykowi, z którym poznała się w trakcie gry.

Maluchy stały na skraju platformy, trzymając się rakami za poręcz.

«Wszystko w porządku!» — z zadowoleniem pomyślał ojciec. Można jeszcze trochę popracować nad wzorami. Co raz jawniej widział plusy jednego z rozwiązań. Z rozkoszą dokończył piwo i poszedł za córką.

Od placu zabaw oddzielało go około dwudziestu metrów, kiedy Helenka zaczęła się wspinać po drabinie do górnej

połowy kuli. Chłopczyk, z którym bawiła się przed chwilą, został na drewnianej platformie z zadartą do góry głową — z zaciekawieniem patrzył na wspinającą się dziewczynkę.

Nie dobiegając kilku metrów do kuli, Dmitrij Wiktorowicz krzyknął:

— Helena, złaż natychmiast! Dostaniesz karę!

Córka obróciła się do niego, nie wypuszczając z rąk podobnej do luku poręczy, lecz się nie utrzymała i, obróciwszy się w powietrzu głową do dołu, spadła na ziemię...

Ojciec podbiegł do córki, wziął ją na ręce i rzucił się do wyjścia. W jego rozpalonej głowie, niczym ptaki w klatce, miały się myśli, zmieniając się z zawrotną prędkością: «Czyżby wszystko było już skończone? Wszystko zapadło się w ciągu chwili. Moje jedynie dziecko teraz przez całe życie edzie kalekie i będzie miało straszliwe bóle głowy? Być może będzie nawet upośledzone umysłowo? Dlaczego nie zrozumiałem tego wcześniej, że trzeba doceniać dni i lata w życiu, kiedy jesteś cały, zdrowy, wesoły! Przecież czas spędzony z dzieckiem to samo szczęście, a ja, idiota, próbowałem się od niej odczepić, niczym od natrętnej muchy. Po co mi teraz doktorat, skoro nie uchroniłem dziecka? Co robić? Chyba muszę ją zawieść do lekarza...czy od razu do domu?»

— Tatusiu, chcę iść sama. I chce lody, — nagle cicho powiedziała Helenka, zapłakany głos.

— Oczywiście, maleńka, oczywiście. Jakie tylko będziesz chciała — na patyku czy w kubeczku? Waniliowe czy może owocowe? Wiesz co, kupi ci oba...

Dmitrij Wiktorowicz nie wierzył we własne szczęście. Nie wierzył, że nic się nie stało. Patrzył na córkę błyszczącymi od łez oczyma.

— Tato, dlaczego płaczesz? O mnie się bałeś, co?

— Jak się czujesz, Helenko? Boli cię chyba głowa, tak? Dlaczego puściłaś poręcz, kiedy krzyknąłem do ciebie?

— Nie wiem. Po prostu powiedziałam chłopczykowi, że nie boje się wspiąć na samą górę. Nie uwierzył mi. No i postanowiłam mu udowodnić.

— No dobra już, dobra...moje słoneczko, moje szczęście!

Z niekończącą się miłością i czułością patrzył na córkę, która w tym momencie była całkowicie zajęta wydłubywaniem drewnianym patyczkiem lodowej masy z kubeczka. Myślał sobie, że od dziś na pewno zacznie zachowywać się wobec Helenki inaczej, niż dotychczas. Od dziś zabawa i spacer z córką to dla niego przyjemność, a nie udręka.

Tysiące razy podziękował zonie za to, że ubrała mało w ciepłą wiązaną czapkę pod kaptur kurtki, za to, że uchroniła dziecko od ciężkiej kontuzji. A ja, niedorajda, zawsze marudziłem, że za ciepło ubiera dziecko...»

Teraz, czując nowy przypływ sił i energii, był przekonany, że jeśli nawet nie zdarzy porządnie się przygotować do prezentacji na wydziale, to będzie w stanie splanować swoje życie w taki sposób, by na wszystko starczało czasu, bez urwania głowy. Od dziś najważniejszym dla niego będzie obcowanie z dzieckiem, możliwość podzielenia się z nią ciepłem swojej duszy. Przecież tylko tak może być w tak zgranej i kochającej się rodzinie!

Olga Dmitrijewna czekała na nich, zresztą jak zawsze, przy bramie. I kiedy się zapytała, dlaczego dziś ojciec z córką są tak wyjątkowo zadowoleni, uśmiechnęli się do niej i niemal jednogłośnie odpowiedzieli:

— Tak sobie!!!

Brawa dla Barbary! (sonet)

Dedykowany p. Barbarze Brylskiej
 Pani Barbaro, cudowna z Pani aktorka!
 Błysnęła Pani u nas filmem
 tym, co Szczęśliwego Nowego Roku ma tytule,
 przecież mogłaby pani nie grać wcale
 lecz władała na ziemi rzadkim darem.
 Choć nie był łaskawy dla Pani los
 Ze śmiercią córki zadał straszny cios...
 ludzkość panią besztala i zarazem kochała
 Lecz wszystko to Pani wytrzymała!
 I mimo wszystko wciąż pani gra
 Za szczęście syna jako matka
 też toczysz nieustanna walkę
 I cała polska wdzięcznie z ciebie dumną może być
 by nasza Rosja mogła się tobą dziwić!!!

Los jako labirynt naszego życia

Czyż nie wiadomo, że życie nasze jest labiryntem
 w którym każdy otwiera drzwi tysiące
 Jedne z nich ukazują to, co męczące
 A drugie są ogromnego szczęścia kluczem.

«Komórki losu» to różnorodności przykład
 i z nich codzienność nasza się układa
 W jednych z nich znajdziemy trwałe nieład
 A w innych zaś — porządek świata.
 Gdzie jednak mamy miłość ulokować
 Bo ona ma swe własne «komórki losu»
 Nad jej całością nieustannie mam pracować
 ochraniać krwią i potem od każdego ciosu.

I jeśli los będziemy odczuwali
Jako niekończący się labirynt
Potrzeba byśmy bardzo uważali
By nie zgubić życia sens.

Wiek miłości

Któż zna przyczynę z jakiej wyobraźnię nad
podarowano?
by rysować w myślach czego jeszcze brak....
Więc po co człowiekowi dobry humor także dano?
By cieszyć się tym, co w życiu ma...

Z kim dziewczę poważnie i rozumnie porozmawiać
może?
Z kosmetyczką i fryzjerem, owszem, oczywiście...
Gdzie droga myśli jej przechodzi?
Wiadomo przecież, w nieustannej namiętności...

Na jej policzkach wiele warstw podkładu
A i dekoltem już nie wabi
Z rozpaczy nie przyznaje z wiekiem ładu
W wojnie z nim i Bóg nie zbawi!

I jeśli już swój wiek zapamiętałeś
w swojej wyobraźni jakoś
Byłoby lepiej, gdyby posłuchałeś
i z otoczenia swego kogoś

Рассказов Иван

(творческий псевдоним)

Член Президиума Иркутской региональной организации Всероссийского общества инвалидов. Член правления Московского офиса Интернационального Союза писателей.

Во время своей работы на предприятиях за активную общественную деятельность награжден орденами и медалями: орденом Чести, орденом В.К. Третьяковского, орденом Сергея Радонежского, медалями правительства Москвы за доблестный труд, медалью за вклад в празднование 70-летия Победы в Великой Отечественной войне, медалью министерства культуры «200-летие Лермонтова», императорской медалью «Юбилей Всенародного подвига. 1613-2013» от Главы Российского Императорского Дома Ее Императорского Высочества Государыни Великой Княгини Марии Владимировны. Награжден международной медалью имени Адама Мицкевича, учрежденной Организацией Объединенных Наций по вопросам образования, науки и культуры (ЮНЕСКО). В марте 2015 года удостоен звания лауреата Национальной литературной премии «Писатель года». Номинант и лауреат более 19 литературных премий. Является автором книг серии «Таежные повести»: первая — «Таежные приключения», вторая — «Тайна Шаман-камня», третья — «Избранное», четвертая — «Стихи и проза Ивана Рассказова», пятая — «Военная тайна ветерана», шестая — «Сборник произведений в серии

«Таврида», седьмая — «Рассказы о войне» в серии «Библиотека Российского колокола». Выпущен аудиодиск на студии Интернационального Союза писателей и радиогазеты «Московская правда».

ХОЛОКОСТКИЕ ЯБЛОКИ

Пролог

Люди, как же это страшно! Посмотрите на эту фотографию. Женщина обнимает в последний раз свою маленькую дочку! Ещё один миг! Выстрел подонка — и их больше нет! Мне ужасно хочется собрать все рассказы, которые написаны про нечеловеческие зверства фашистов, и опубликовать книгу под названием «Будьте вы прокляты!!!» И отправить её всем ныне живущим фашиствующим тварям!..

* * *

Между лагерными бараками шел высокий молодой эсэсовец. В правой руке он держал снятую с головы фуражку со зловеще блестящим на солнце черепом с костями, наполненную до краёв яблоками. Откусывая по нескольку кусков, он бросал огрызки на землю в сторону барачников. Заключённые, в основном женщины и дети, наблюдали через щели между досок за немцем, глотая голодную слюну. Никто из них не осмеливался поднять остатки яблок с земли, опасаясь, что их застрелят.

Возле одного барака сидели женщина с ребенком — девочкой — и старуха лет шестидесяти. Они не успели вовремя спрятаться и теперь, так же как и другие, наблюдали за аппетитно уплетавшим яблоки немцем. Заметив женщин, эсэсовец остановился и бросил два надкушенных яблока недалеко от заключённых. С минуту постояв и не дождавшись от них никаких действий, гестаповец двинулся дальше. Одно из яблок настолько близко упало к матери с голодным до смерти ребенком, что она решила потихоньку достать его. Посадив дочку рядом со старухой, женщина поползла к яблоку, схватив его, решила посмотреть, что делает эсэсовец, и в эту минуту её голову взорвала страшная боль!

— Свинья! — по-немецки сказал он, засовывая обратно в кобуру пистолет.

Девочка, которой было всего пять лет, только что сидевшая на руках своей матери, с ужасом увидела, как её Маму убил выстрелом в голову высокий эсэсовец в черных хромовых сапогах. Ребёнок оцепенел! В её детской головке промелькнула только одна мысль: «Мамы больше нет! Её мамы больше никогда не будет!»

И от этого недетского горя ребенку хотелось зареветь на весь мир, но она боялась это сделать. Затравленная и забитая, она только сильнее вжалась в стенку барака, возле которого сидела, и беззвучно завывала от безысходной беды!

Так плакать её научила жизнь в лагере: никому из фашистов не показывать своих чувств, не издавать ни звука, даже когда тебе больно! Быть невидимой и неслышимой — только так можно было выжить в этом аду! Но слезы ребенка не могли быть невидимыми и стекали по худенькому, истощенному от недоедания лицу, каплями падая на пыльную землю.

— Да, дитяtko, — сказала сидевшая рядом старуха и видевшая, как убили мать ребенка, — пропадёшь ты здесь без мамки!!!

ДЯДЯ ПУТИН, НАЙДИ МОЮ МАМУ!

Малышка лежала на спине, смотря вверх широко раскрытыми глазами, и улыбалась. Уже у такой маленькой было видно их красивую голубизну. Такой редкий цвет глаз достался ей от матери. Эта женщина, несколько часов назад подписав отказ от своей дочери, втайне от всех своих знакомых рожениц, которые лежали вместе с ней в палате, крадучись, через чёрный ход, провожаемая санитаркой и, боясь с кем-нибудь из них встретиться, спешно покинула родильный дом. Её девочка, которую она назвала Ассоль, видимо, под впечатлением прочитанного ею в молодости романа, ещё не знала о предательстве ма-

тери, которой оказалась совсем не нужна. Мать Ассоль, которую звали Нина, мечтала только об одном: дозе героина или любой другой дури, которую можно было загнать в вены, появившиеся, наконец, после трёх месяцев, проведённых в больнице без наркотиков. Желание наркоманки со стажем было настолько сильным, что перебивало в десятки раз материнский инстинкт. Да и о каком материнском инстинкте можно было говорить, когда она просто ненавидела своего ребёнка с самого зачатия. Он мешал ей зарабатывать деньги так, как она привыкла, продавая своё тело за дозу или деньги всем без разбора, в притонах. Ассоль не могла помнить, как мать, нисколько не заботясь о своей беременности, кололась всякой дрянью, начав убивать свою девочку ещё в утробе. На четвёртом месяце беременности маму Ассоль госпитализировали с «передозом» в больницу, в результате чего у ещё не родившегося ребёнка появился тяжёлый порок сердца. Здесь же после сдачи крови у Нины обнаружили гепатит С и её беременность. Ни о каком искусственном прерывании, как просила врачей Нина, речи уже быть не могло из-за позднего срока. И тогда Нина в сердцах сказала: «Всё равно я от тебя избавлюсь, сдохнешь во мне, тварь». Оставшиеся пять месяцев превратились в настоящее убийство ещё не рождённого ребенка. Нина пустилась во все тяжкие, чередуя огромные дозы алкоголя с наркотиками, надеясь, что ребенок появится на свет мёртвым и ей не придётся с ним возиться. Но природа-мать распорядилась по-своему, ребёнок вопреки всему выжил, правда, родился уже глубоко больным. Так, борясь со своими болезнями за своё право жить на этом свете, Ассоль прожила в доме-интернате для детей-инвалидов семь лет. Научившись писать первые буквы, она написала: «Мама, я тебя люблю! Ты где потерялась?»

Так ей объяснила нянечка в детском доме, когда Ассоль попыталась узнать: «Где моя мама?»

— Она потерялась, детка! Но когда ты вырастешь, то обязательно её найдёшь.

Когда на занятиях детям стали объяснять, как устроено наше государство, и что у нас главный — Президент Путин, премьер — Медведев, маленькая Ассоль спросила у учителя:

— А Путин всё может? И любого человека найти?

— Да, конечно, Ассоль, — ответил учитель. — Но только к нему очень трудно попасть на приём. Даже взрослым!

Прошло ещё два года. Проучившись в четвёртом классе три месяца, Ассоль серьёзно заболела, она лежала в кровати и наблюдала, как другие дети каждый день ходят в школу. И думала, почему судьба в жизни так несправедлива к ней, ведь ей тоже так хочется ходить в школу и играть вместе с другими детьми.

Однажды, смотря на её страдания, нянечка, которая мыла полы, рассказала про её имя — Ассоль.

— Есть такая почти сказка, «Алые паруса», — сказала она, — про девушку, которая мечтала и верила, и её мечты сбылись!

На следующий день она принесла книгу девочке. Роман «Алые паруса» настолько потряс чистую ангельскую душу страдающего ребёнка, что стал любимым произведением, которое Ассоль перечитывала почти каждый день. «Вот почему моя любимая Мамочка так меня назвала, ей тоже понравился этот рассказ», — думала она про себя.

Оставалось всего несколько дней до Нового года, и все дети очень ждали этого праздника! С нетерпением его ждала и Ассоль, ей пообещали, что Дед Мороз придёт

к ней прямо сюда, чтобы подарить подарок. И ему можно будет отдать своё желание в конверте!

Наконец наступил долгожданный день, Ассоль лежала на своей кровати в новом платье, которое ей подарили спонсоры на Новый год. С нижнего этажа до неё доносились детский смех и музыка. И ей так хотелось туда, что, казалось, сердце сейчас выпрыгнет из груди и убежит само на праздник. Девочка знала, что у неё большое сердце, и ей нельзя волноваться, и, чтобы успокоиться, взяла в руки свою любимую книгу.

Когда её подружки со счастливыми лицами вместе с Дедом Морозом подбежали к кровати Ассоль, чтобы её поздравить, девочка уже была не с ними, и только широко открытые глаза смотрели с её лица живыми голубыми озерами, прощаясь со всеми в последний раз. На груди лежала дочитанная до последней страницы книга. В другой руке Ассоль сжимала письмо, на котором были слова: «Деду Морозу!» Когда из мёртвой руки девочки взяли письмо и начали читать, в нём было написано: «Дядя Путин, ты самый главный! Пожалуйста, найди мою Маму! Она потерялась. Её дочка Ассоль!»

Rasskazow Iwan

(pseudonim twórczy)

Członek prezydium irkuckiej organizacji regionalnej Wszechrosyjskiego Towarzystwa Osób Niepełnosprawnych. Członek zarządu moskiewskiego biura Międzynarodowego Związku Pisarzy.

Podczas swojej pracy w przedsiębiorstwach o działaniach publicznych nagradzany medalami i orderami: Orderem Honoru, orderem W. K. Trediakowskiego, orderem św. Sergiusza z Radoneża, medalem zarządu Moskwy za pracę, medalem obchodów 70 rocznicy zwycięstwa w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej, medalem Ministerstwo Kultury medal «200. rocznica Lermontowa», imperialnym medalem «Юбилей Всенародного подвига. 1613-2013» od przez szefa Rosyjskiego Domu Imperialnego Jej Cesarskiej Wysokości Wielkiej Księżnej Marii Władimirowny. Odznaczony Medalem międzynarodowym im. Adama Mickiewicza, ustanowione przez Organizację Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO). W marcu 2015 roku otrzymał Literacką Nagrodę Narodową «Писатель года. Nominant i laureat ponad 19 nagród literackich. Jest autorem książek z serii «Таежная повесть»: pierwsza — «Таежные приключения», druga — «Тайна Шаман-камня», trzeciej — «Избранное», czwartej — «Стихи и проза Ивана Рассказова», piątej — «Военная тайна ветерана», szóstej — «Сборник произведений в серии «Таврида», siódmej — «Рассказы о войне» w serii «Библиотека «Российского колокола». Wydano audio-CD w studiu Międzynarodowego Związku Pisarzy i gazety radiowej «Московская правда».

Jabłka Holokostkie

Prolog

Ludzie, jakie to jest straszne! Spójrzcie na to zdjęcie. Kobieta utula ostatni raz swoją córeczkę! Jeszcze chwila! Strzał drania — i ich już więcej nie ma! Mi strasznie się chce zebrać wszystkie historie, które zostały napisane na temat nieludzkich zbrodni nazistów i wydać książkę zatytułowaną «Bądźcie przeklęci!!!» i wysłać ją wszystkim obecnie żyjących faszystujących potworów...!

* * *

Między barakami obozu szedł wysoki młody esesman. W prawej ręce trzymał czapkę ze złowieszczo połyskującą w słońcu z trupią czaszką, wypełnioną po brzegi jabłkami. Odgryzając po kilka kawałków, rzucał ogryzki na ziemię w kierunku koszar. Więźniowie, głównie kobiety i dzieci, obserwowali Niemca przez szpary między deskami, polykając ślinę z głodu. Żaden z nich nie odważył się podnieść resztki ziemi jabłek, obawiając się, że zostanie zastrzelony.

W pobliżu jednego z baraków siedziała kobieta z dzieckiem — dziewczynka — i staruszka około sześćdziesięciu lat. Nie zdążyły się ukryć i teraz, jak inni, obserwowały Niemca zajadającego apetyczne jabłka. Widząc kobiety esesman zatrzymał się i rzucił dwa ogryzki jabłko niedaleko więźniarek. Przez minutę stał i nie widząc jakichkolwiek ich działań, gestapowiec ruszył dalej. Jedno z jabłek spadło tak blisko matki ze śmiertelnie głodnym dzieckiem, która zdecydowała się cichutko po nie sięgnąć. Posadziła córeczkę obok staruszki,

kobieta podpełzła do jabłka, uchwyciła je i postanowił zobaczyć, co zrobi esesman, gdy w tym momencie jej głowa wybuchła od strasznego bólu!

— Świnia! — rzucił ten po niemiecku, wpychając do kabury pistolet.

Dziewczynka, która miała zaledwie pięć lat, siedząca na ramionach matki, z przerażeniem ujrzała, jak jej Mamę zabił strzałem w głowę wysoki esesman SS w czarnych chromowych butach. Dziecko zamarło! W jej dziecięcej główce błysnęła tylko jedna myśl: «Mamy nie ma! Jej Mamy nigdy nie będzie!»

I z tego niedziecięcego bólu dziecko chciało zawyć na cały świat, ale bało się to zrobić. Zaszczuta i przybita, tylko mocniej wcisnęła się w ścianę baraku, obok którego siedziała i bezdźwięcznie zawyła z rozpacz!

Tak płakać nauczyło ją życie w obozie: nigdy przed nazistą nie wykazuj swoich uczucia, nie wydaj żadnego dźwięku, nawet gdy jesteś ranny! Bądź niewidzialny i niesłyszalny — tylko w ten sposób można przetrwać w tym piekle! Ale lzy dziecka nie może być niewidzialne i spływały po chudziutkiej, umęczonej, zagłodzonej buzi, kroplami spadając na zakurzoną ziemię.

— Tak, moje dziecko — powiedział staruszka siedząca obok, która widziała, jak zabito matkę dziecka. — Przepadniesz tu bez mamusi!!!

WUJKU PUTINIE, ZNAJDŹ MOJĄ MAMĘ!

Maluszek leżał na plecach, patrząc w górę szeroko otwartymi oczami, i się uśmiechał. Już u takiej malutkiej widać było ten piękny błękit. Taki rzadki kolor oczu miała po matce. Ta kobieta, na kilka godzin przed podpisaniem zrzeczenia się od córki, potajemnie od wszystkich swoi-

ch znajomych ciężarnych kobiety, które były z nią w pokoju, wymknęła się tylnymi drzwiami, w towarzystwie pielęgniarki i, obawiając się spotkania kogokolwiek, pośpiesznie opuściła szpital położniczy. Jej dziewczynka, którą nazwała Assol, najwyraźniej pod wrażeniem przeczytanej w młodości powieści, wciąż nie wiedziała o zdradzie Matki, której nie była całkiem potrzebna. Matka Assol miała na imię Nina, marzyła tylko o jednym: o dawce heroiny lub jakiegokolwiek innego ogłupiacza, który można wbić sobie w żyły, pojawiła się końcu po trzech miesiącach spędzonych w szpitalu bez narkotyków. Pragnienie narkomanki ze stażem było tak mocne, że dziesięciokrotnie przewyższało instynkt macierzyński. Zresztą, o jakim rodzaju instynktu macierzyńskiego można mówić, jeśli nienawidziła swojego dziecka od poczęcia. Martwiło ją, aby zarobić jak była do tego przyzwyczajona — na sprzedaży swoje ciała za pieniądze lub dawki wszystkim bez wyjątku, w melinach. Assol nie mogła pamiętać, jak matki, nie troszcząc się o ciążę, kłuła się różnym świństwem, chcąc zabić swoją poczętą córeczkę jeszcze w łonie matki. W czwartym miesiącu ciąży mamę Assol hospitalizowano po przedawkowaniu, co powodowało, że u nienarodzonego dziecka pojawiła się ciężką chorobę serca. Zaraz po pobraniu krwi u Niny odkryto zapalenie wątroby typu C oraz ciążę. O jakimkolwiek sztucznym przerwaniu ciąży, o co prosiła Nina, nie mogło być mowy, termin był zbyt późny. I wtedy zdenerwowana Nina powiedziała: «I tak się ciebie pozbędę, zdechniesz we mnie, potworze». Pozostałe pięć miesięcy zmieniło się w prawdziwe zabójstwo nienarodzonego dziecka. Nina działała na całego: piła zamiennie dawki alkoholu z narkotykami, mając nadzieję, że dziecko urodzi się martwe, a ona nie będzie musiała się z nim ciągać. Ale Matka Natura miała swój własny sposób, że dziecko przeżyło mimo wszystko, co prawda urodziło się już bardzo chore. I tak, walcząc z chorobą o

swoje prawa do życia w tym świecie, Assol przeżyła w internacie dla dzieci niepełnosprawnych siedem lat. Gdy nauczyła się pisać pierwsze litery, napisała: «Mamo, Kocham cię! Gdzie się zgubiłaś?» Tak jej wyjaśniła pielęgniarka w domu dziecka, gdy próbowała dowiedzieć się: «Gdzie jest mama?»

— Ona się zgubiła, dziecinko! Ale kiedy dorosisz, z pewnością ją znajdziesz.

Gdy dzieciom w klasie zaczęto wyjaśniać, jak działa nasze państwo, i że mamy szefa — prezydenta Władimira Putina, premiera — Miedwiediewa, mała Assol poprosił nauczyciela:

— A Putin może wszystko? I odnaleźć każdego człowieka?

— Tak, oczywiście, może — powiedział nauczyciel. — Ale bardzo trudno dostać się do niego na spotkanie. Nawet dorosłym!

Minęły kolejne dwa lata. W czwartej klasie, po trzech miesiącach nauki, będąc poważnie chora, Assol leżała w łóżku i patrzyła, jak inne dzieci chodzą codziennie do szkoły. I zastanawiała się, dlaczego los w życiu jest taki niesprawiedliwy dla niej, bo ona też chce iść do szkoły i bawić się z innymi dziećmi.

Pewnego dnia, widząc jej cierpienia, salowa, która myła podłogę, opowiedziała o jej imieniu — Assol.

— Jest taka prawie baśń, «Szkarłatne żagle» — powiedziała — o dziewczynie, która marzyła i wierzyła, a jej marzenia się spełniły!

Następnego dnia przyniosła dziewczynce książki. Powieść «Szkarłatne żagle» tak wstrząsnęły czystą anielską duszą cierpiącego dziecka, że stały się jej ulubionym utworem, który czytała ponownie prawie codziennie. «To dlatego moja ukochana Mamusia tak mnie nazwała, jej też spodobała się ta historia» — myślała.

Pozostało tylko przed Nowym Rokiem, i wszystkie dzieci nie mogły doczekać się tego święta! Niecierpliwie czekała je

także Assol. Obiecano jej, że Dziadek Mróz przyjdzie do niej tutaj, aby dać prezent. I można przekazać mu swoje pragnienie w kopercie!

Wreszcie nadszedł długo oczekiwany dzień, Assol leżała na łóżku w nowej sukience, podarowanej jej przez sponsorów na Nowy Rok. Na parterze przed słychać było śmiech dzieci i muzykę. I jej się też tak chciał iść tam, wydawało się serce jest teraz wyskoczy z jej klatki piersiowej i samo pobiegnie na święta, a ona nie powinna się wzruszać, więc aby się uspokoić, wzięła do ręki ulubioną książkę.

Gdy jej przyjaciółki z uśmiechniętymi buziąmi wraz z Dziadkiem Mrozem podbiegła do łóżka Assol, dziewczynki już nie było z nimi, i tylko szeroko otwarte oczy patrzyły z jej twarzy jak żywe błękitne jeziora, żegnając się wszystkimi po raz ostatni. Na jego piersi leżała przeczytana do ostatniej strony książka. W drugiej ręce Assol trzymała list, w który napisała: «Dziadkowi Mrozowi». Gdy martwej ręki dziewczynki wzięli list i zaczęli czytać, było w nim napisane: «Wujku Putinie, jesteś najważniejszy! Proszę, znajdź moją mamę! Ona się zgubiła. Jej córka Assol!».

Ростова Олёна

Потомственная донская казачка.

Член Союза независимых авторов и издателей (СНАИИ) и Академии русской народной поэзии, кандидат Интернационального Союза писателей (ИСП).

Лауреат Международного литературного конкурса «Любви все возрасты покорны — 2015 (январь — март)».

Автор трёх поэтических сборников, аудиокниги «Узнай меня» и ряда публицистических произведений. По итогам 2015 года награждена дипломом ИСП «За неиссякаемый творческий потенциал и плодотворную деятельность».

Награждена медалью Московской литературной премии и Международной медалью имени Адама Мицкевича ООН по вопросам образования, науки и культуры — ЮНЕСКО.

«Я живу миром искусства, моя сфера — кино, театр, музыка... без него жизнь скучна и однообразна. Люблю путешествовать, знакомиться с историей, культурой, обычаями и традициями разных стран, встречаться с новыми людьми, общаться, совершенствоваться и получать жизненный опыт. Взаимный культурный обмен всегда обогащает. Буду очень рада знакомству с новыми читателями и писателями!»

Улыбка мамы

Улыбка мамы — словно солнца лучик,
 Что пробивается на небе среди туч.
 Улыбка мамы как от счастья ключик,
 И в сказке доброй дух святой могуч.
 Улыбка мамы все залечит раны,
 Растопит лёд холодный мрачных дум.
 Улыбка мамы покорит все страны
 И тронет мягко колыбель сердечных струн.
 Улыбка мамы розой лепестки раскроет
 И позовёт в чарующий волшебный сад.
 Улыбка мамы станет якорем покоя,
 Уставший путник после странствий будет
 ей ужасно рад.
 Улыбка мамы разорвёт все цепи и оковы
 И будто птица прилетит, чтоб накормить птенца.
 Улыбка мамы с лёгкостью откроет все засовы,
 Чтоб и твоя улыбка больше не сошла с лица.

Однажды побывав на Крымском берегу...

Однажды побывав на Крымском берегу,
 Уж невозможно в этот берег не влюбиться.
 И возвращаться в царство рая вновь и вновь,
 Как будто следуя за счастьем синей птицы.

Однажды прикоснувшись к памяти веков,
Уж невозможно разорвать святые узы.
И бросив якорь у родимых берегов,
Ждать вдохновенного прихода сладкой музы.

Однажды испытав волнение пенных вод,
Уж невозможно плыть спокойно по течению.
И вновь и вновь нестись в поток, не видя брод,
Чтоб испытать бодрящие мгновенья.

Однажды воздух полной грудью здесь вдохнув,
Уж невозможно жар пустынь ловить ноздрями.
И с новой силой упиваться красотой,
И растворяться в ней как будто бы в тумане.

Однажды побывав на Крымском берегу,
Уж невозможно расковать золотые цепи.
Но эти цепи — просто добрый дух,
Что нам велит быть за любовь и за родимый край
в ответе.

Подарок

Мне ночь подарит глубину,
Рассветный день подарит нежность,
Подарят розы красоту,
А вольный ветер — безмятежность.
Река подарит чистоту,
Прозрачный воздух — упоение,
И закружится голова,
И понесутся сны-мгновения.

Тепло подарит солнца луч,
Лазурный шёлк подарит небо,
Подарит свежесть горный ключ,
И золотую рыбку — невод.
Желаний стройный хоровод
Вдруг захлестнёт лавиной снежной.
И музыки прольётся дождь —
Чарующей, волшебной, нежной.
Звезда подарит мягкий свет,
Земля — божественную силу,
Подарит вечность счастья след,
За ним уйду в бурлящую пучину.

Бирюзовый зонт

Что видишь ты в прозрачных каплях,
В росе блестящей на бутонах нежных роз, что цвета
томных лун.
И в глади озера торжественно манящей,
И в шумном ливне стройных, звонких, самых
лёгких струн.
Что ощущаешь в рокоте призывном водопада,
Несущем вод потоки с высоты окрестных скал,
Или в мелодии поющего волшебного фонтана,
Что слух ласкает, отпуская мысль в полёт
свободный всех тревожных глав.

Что понимаешь, погружаясь в волны океана,
И только бездна окружает, глубокое молчание
царит со всех сторон,
Иль в речку гладкий камушек бросаешь,
А он уходит вглубь, и лишь круги, и вскоре нет,
совсем уж нет следов.
Что ждёшь, когда фрегат вдруг к пристани
подходит
Или уходит вдаль от милых берегов,
А ветер надувает парус корабля, скользящего
по морю,
И дух захватит как в мечтах или картинах снов.
Что чувствуешь, в пучину водную как в космос
улетая,
Морские дали бороздя, как будто покоряя
галактический простор,
И как часов песочных время засекая,
Вдруг кинешь якорь близ далёких островов.
Что разум твой таинственный откроет,
Безбрежной сини созерцая горизонт,
И что услышит сердце, на мгновенье замирая,
В прекрасной музыке, что собрана в ярчайший
бирюзовый зонт.

Мне хочется

Мне хочется в обрывках снов
Твоё увидеть отраженье,
Бродить под кронами дубов
И времени ловить мгновенья.
Мне хочется среди сотен глаз
Твои узнать и утонуть в них,
И вновь и вновь из тысяч фраз
Ловить мелодий звук подлунных.
Мне хочется в живых ветрах
Вдруг уловить твоё дыханье,
Забуть о бренности всего
И слушать сердце мироздания.
Мне хочется сквозь мглу и дождь
Бежать к мечте за облаками
И за потоками из слёз
Потрогать счастье руками.
Мне хочется лететь стрелой
Судьбе навстречу ясноокой
И растворяться, как мираж,
В любви торжественно-высокой...

О тебе

Мне о тебе прошепчут сосны
 И ветер в поле просвистит.
 Мне о тебе расскажут звёзды
 И от луны неброский блик.
 На небе прогрехочут громы,
 И меткой молнии разряд,
 Дождём прольются струны-слёзы,
 Подымет шорох листопад...
 На колокольне чистым звоном
 Прольётся сладкий благовест,
 И будет сказкой околдован
 Со всех сторон дремучий лес.
 И заиграет на свирели
 Златоволосый пастушок,
 Ему ответит дружно стадо,
 Подавши громкий голосок.
 Мне водопад подарит рокот,
 Сорвётся сокол камнем вниз,
 И чей-то слабый-слабый шёпот
 Промчится по откосам крыш.
 Мне образ твой раскроет вечность,
 Собрав из глубины веков.
 И будет мне теперь не страшно
 Одной под тяжестью оков.

По райским тропам в неизвестность...

По райским тропам в неизвестность...
 Моря, и горы, и леса...
 Полян цветочных разноцветность, и голубые
 небеса.
 Пещеры, гроты, водопады,
 И над волнами чаек крик.
 Надутый ветром белый парус
 По морю к берегу летит.
 Дворцы, и замки, и палаццо,
 И витражи цветных зеркал,
 И золотыми куполами чарует глаз Великий Храм.
 И крепости как великаны, и пики башен в облака,
 А на лугах пасутся вольно неторопливые стада.
 Бегущих речек разговоры, и чистота лесных озёр,
 И солнца диск на небосводе пылает жарко,
 как костёр.
 По райским тропам в неизвестность...
 Дорожками меж груд и скал...
 Мы жаждем путешествий в вечность,
 Вглубь континентов, островов и стран...

Россия

Россия милая — берёзки, тополя,
 Поля пшеничные от края и до края,
 Лазоревого цвета небеса, что приведут к воротам
 дивным рая.
 Вершины горные и белые снега,
 Затерянные тропки в чаще леса,
 И утренняя чистая роса на розовых бутонах самых

нежных.

Луга, поросшие зелёною травой,
И гурты лошадей в степных просторах,
Волненья моря, речек перезвон, студёные глубокие озёра.

Красоты деревень и городов,
И купола, горящие на солнце,
Сладчайший звон церковей колоколов,
Святыни, что стоят под небом звёздным.

Дворцы и замки на обрывах скал,
Как будто бы парящие над бездной,
От чернозёма тёплый влажный пар
И первый на проталинке подснежник.
Красивых ласточек стремительный полёт,
Следов цепочки на лесной опушке,
Рябины гроздя, словно пламенный костёр,
И вековые великаны-стражи сосны.

Ромашек солнечных густые облака,
И в роще соловья-маэстро трели,
Стогов пахучих золотая череда,
Рассвет, достойный стать шедевром акварельным.

И шёпот ветра в стройных камышах,
А в парковых аллеях листьев шорох,
Над гладью водною клубящийся туман
И в тишине ночной — луны манящей взоры.

Россия-матушка, родимая земля,
Тебя я — с Днём рожденья поздравляю!

И пусть цветёт родная сторона,
А победитель, наш народ, пусть счастье обретает!

Всё о ней

Звонкая речка по камушкам мелким течёт — мама,
Вербы в хрустальной воде отражаются — мама,
Солнышко светит на нивы, леса и луга — мама,
И загорается ярко на небе ночная звезда — мама.
Утром прольются росы на розовый куст — мама,
И возвестит о приходе зари петушиная рать —
мама,
Ветер прошепчет тихонько листве — мама,
И сквозь сон улыбнётся бельчонок в дупле — мама.
В шорохе каждом, в волнении, в всплеске — везде —
мама,
Будь со мной рядом всегда, где бы я ни была, —
МАМА!

Письмо

Я напишу тебе о прошлом,
Я напишу о настоящем,
О нашем будущем по звёздам,
Когда вернёшься ты однажды.
Я напишу, как ждут берёзки
И пруд за маленьким пригорком.
Я напишу, как стонут клёны,
Когда бушует непогода.
Как половицы ждут-скачуют
Твоих шагов — таких знакомых,
И куст сирени, ожидая,
Цветёт у милого порога.
Как голуби воркуют сладко
На проводах неподалёку,

И пахнут травы луговые,
И землю как ласкает солнце.
Я напишу, как я тоскую,
Как жду заветный треугольник,
Как каждый день и час считаю,
И как молю: «Святой Угодник!»
Пусть пули мимо пролетают,
Снаряды — не достигнут цели,
И новый день пусть приближает
Слово заветное — Победа!
Я напишу: «Люблю и верю»,
И что надежды не теряю,
Свои душевные все силы
Тебе я, милый, отправляю.
Я напишу о самом важном,
Родной, я просто это знаю —
Домой придёшь ты утром ранним,
Я нашу встречу предвещаю!..

Rostowa Olena

Dziedziczna kozaczka dońska.

Członek Związku Niezależnych Autorów i Wydawców (ZNAIW) i Akademii Rosyjskiej Poezji Ludowej, kandydat Międzynarodowego Związku Pisarzy (MZP).

Laureat Międzynarodowego Konkursu Literackiego «Ludzie w każdym wieku są uległe miłości — 2015 (styczeń — marzec)».

Autor trzech tomików wierszy, audio książki «Poznaj mnie» i wielu utworów publicystycznych.

Na koniec 2015 r. została odznaczona Dyplomem MZP «Za niewyczerpany potencjał twórczy i owocną działalność».

Została odznaczona medalem Moskiewskiej Nagrody Literackiej i Międzynarodowym medalem imienia Adama Mickiewicza ONZ do spraw oświaty, nauki i kultury — UNESCO.

«Żyję światem sztuki, moja branża to kino, teatr, muzyka..., bez tego życie jest nudne i monotonne. Uwielbiam podróżować, poznawać historię, kulturę, zwyczaje i tradycje różnych krajów, spotykać nowych ludzi, rozmawiać, doskonalić się i otrzymywać doświadczenie życiowe. Wzajemna wymiana kulturalna zawsze wzbogaca. Bardzo mi miło będzie poznać nowych czytelników i pisarzy!» Olena Rostowa

Uśmiech mamy

Niczym płomyk słońca uśmiech mamy,
co przedziera się przez mgłę
W nim klucz do szczęścia jest schowany
I radość gdy czytała bajkę

Uśmiechem mamy zaleczymy rany
 I roztopimy lód samotnych dni
 Uśmiechem mamy podbijemy wszystkie kraje
 Jej uśmiech niczym lutni gry

Uśmiechem mamy rozpuścimy kwiaty
 i zaprosimy do krainy snów
 Uśmiechem mamy zatrzymamy pokoju statek
 I nasza włośćęga do nas wróci znów.
 Uśmiech jej zniszczymy wszystkie niewoli bramki
 I niczym ptak przyleci na karmienie dzieci
 I wraz otworzy wszystkie klamki
 By uśmiech twój nam zawsze świecił

Raz odwiedziwszy krymskie brzegi

Raz odwiedziwszy krymskie brzegi
 nie sposób nie pokochać widok ten
 Co chwila wracać myślą tu na wieki
 I poczuć nieskończone szczęście.

Już raz poczuwszy pamięć wieków
 zapomnieć owo nie będziesz w stanie
 I porzuciwszy wszystko u rodzimych brzegów
 Powrócisz tu na muz wyczekiwanie

po zobaczeniu w pianie fali raz
 już w codzienności ciężko być
 I ciągła rządzą w morze wskoczyć raz
 by poczuć możliwości żyć

I raz wzdychnąwszy tu pełną piersią
 Nie sposób wdychać miasta pył
 Powrócić tu by napawać się pięknnością
 I pogrążyć się w jej mgły

Raz odwiedziwszy krymskie brzegiem
 powiązań jesteś pamięci kajdanami,
 co są naprawdę dobrym duchem,
 co każe walczyć w wyzwaniach.

Prezent

Głębin niepoznane podaruje noc,
 a świt prezentuje czułość,
 z kolei kwiat różany piękność.
 Wiatr mi przyniesie wolność.
 a rzeka czystość w darze da,
 upojenie to powietrza dar,
 Poczuj raptem lekkość w głowie
 i dam się ponieść snom, marzeniom
 I ciepło podaruje promień słońca
 Jedwabiu blask jest darem nieba
 I rzeka górską da mi świeżość
 a złotą rybkę rybacka sieć
 I me pragnienia równym rzędem
 nakryją mnie niczym lawina
 i nagle muzykę poczuję deszczem
 co w głowie czarująco sływa
 Gwiazdy mi dadzą czułe światło
 A ziemia niepowtarzalną moc
 Da wieczność mi poczucie szczęścia
 i za nim ruszę w niebezpieczność.

Turkusowa parasolka

Powiedz, co widzisz w tych kroplach przeźroczystych
W tej rosie co na kwiatach róż kolów ciemnych,
mglistych.

I na powierzchni jezior tak pociągającej,
i w deszczu z góry równo tak płynącym.
Powiedz, co słyszysz w grzmocie wodospadu
co niesie wód potoki w dół pobliskich skal.
Czy słyszysz wtem melodię magicznego fontanu,
co pieści słuch i daje wolność, myśli szła.
I co rozumiesz, wchodząc w wody oceanu,
gdy czuć ta otchłań, to milczenie ze wszystkich stron,
lub kiedy w ciszy do rzeki kamienie rzucasz pomału,
i widzisz jak znika po chwili w tą otchłań.
Co czujesz gdy widzisz fregatę na przystani
lub gdy odpływa od brzegu wciąż dalej
A wiatr nadmuchuje tak mocno jej żagle
więc dech ci zapiera, i czujesz że śniesz...
Co czujesz pogrążając się do wody niczym w kosmos
odlatując,
oddale morskie niczym wszechświat pokonując,
I na klepsydrze osi czasu zaznaczając,
Na dalekiej nagle wyspie zacumujesz.
Powiedz co umysł tajemniczy twój odkryje,
gdy na horyzoncie ujrzysz błękit bezkrajny.
I co usłyszysz twoje serce na umilając na sekundę
w cudownej muzyce, zebranej w turkusową parasolkę.

Pragnę

Tak chciałbym w szeptach snów
Zobaczyć twe odbicie
Wędrować wśród wiekowych dębów
i chwycić czas co zawsze pędzi.
Tak pragnę pośród setek oczu
odnaleźć twe i w nich utonąć
raz po raz z tysiąca słów
wciąż układać te melodie nocne
tak chciałbym w żywych wiatrach
niespodziewanie poczuć oddech twój.
Zapomnieć o otaczającym świecie
i tylko słuchać bicia serca.
Tak chciałbym pośród mgły i deszczu,
pośród obłoków schwytać marzenie wreszcie,
I czując na policzkach łzy
dotykać nieustannie szczęście.
Tak pragnę lecieć niczym strzała
na drogę, co losem ukazała
tak jasna, czysta, doskonała
ciesząca miłość mnie wytrwała

O tobie

Mi o tobie opowiedzą sosny
i w polu wiatr wyszepce coś
W noc o tobie opowiedzą gwiazdy
i od księżyca niejasny blask
O tobie gruchocze grzmot
a także błyskawicy trzask,

I deszczem się przeleją struny łyzy
 a także cichy liści szmer...
 I na dzwonnicy czystym dźwiękiem
 ogłoszone będzie dobra wieść
 I zaczarowany będzie magią
 ze wszystkich stron ciernisty las.
 Tu na dawnej lutni tobie zagra
 młodzieniec złotogłowy,
 I razem mu odpowie stado,
 jednym różnym głosem.
 Tu mi wodospad podaruje szum,
 I słowik poszybuje dzióbkiem w dół,
 i czyjś bajeczny ciszy szept,
 przeniesie się na tamten brzeg.
 W wieczności zapamiętam obraz twój,
 chowając go w głębinach wieków.
 I już nie czuję tego strachu
 co mnie opętał w samotności gmachu.

Drogami rajskimi w nieznane...

Drogami rajskimi w nieznane...
 I morza, i góry, i las...
 I niebo, i kwiatów całe polany
 I wodospady, i grotty, jaskinie
 I nad falami krzyk mew powoli zaginie.
 I nadmuchany wiatrem żagiel biały
 Nad morzem w stronę brzegu gnany.
 I dworki, zamki i pałace,
 a i wiraże okien kolorowych,
 i złotogłowy Wielki Chram przykuwa oczy,

i mur obronny niczym olbrzym, i wierze pochowane
 gdzieś w niebios zatoce.
 Na łąkach widać jak się pasą stada,
 tu także słyhać rozmów jezior, rzek odgłosy,
 I słońca dysk tu horyzontem całkowicie włada.
 Drogami rajskimi w nieznane...
 Ścieżkami pomiędzy kamieni i skał...
 Tak chcemy dość do głębin tego, co niepoznane,
 I zajrzeć wgląd kontynentów, wyspy i państw...

Rosja

Ma miła Rosjo, tu me moje brzoźki i topole,
 tu bezgraniczne pszenicy pola,
 Tu są niebiososa co do rajów bram prowadzą.
 To wu wierzchołki gór i biały śnieg,
 i potajemne szlaczki w głębi lasu
 i krople rosy co o poranku dotykają kwiatów,
 i łąki porośnięte trawą aż po samy brzeg.
 I piękne konie na przestworzach stepów,
 i morza fale, i ciche szepty rzek i jezior,
 I piękność miast, i wsie brzegów,
 i kopuł blask, co tak na słońcu lśnią,
 i słodki dźwięk od wielkich dzwonów
 tych świątyń, co pod nocnym niebem stoją.
 Pałace oraz zamki nad skał przepaścią,
 tak jakby szybowały co raz wyżej.
 Od ziemi parnej czuć wilgocia
 I pierwsze o poranku przebiśniegi.

I jaskółek piękny, szybki lot,
 i ślady stóp wśród lasów, błot,
 I jarzębiny plony jak ognisko,
 a i wiekowe sosny stoją bardzo blisko.
 To tu rumianku kwiaty jak obłoki gęste pola,
 A na przylasku słowika słycać pieśń,
 I stogi siana, trawy gdzieś w oddali,
 I świt co na obrazie można wnieść.
 I wiatru odgłos gdzieś w sitowiu,
 I liści szmer w pobliskim parku,
 Nad wód powierzchnią gęsta mgła,
 I w ciszy nocnej księżyc wzrok przyciąga.
 Mateczko Rosjo, ojczysta ziem,
 Dziś z Dniem Urodzin z całego serca pozdrawiam Cię!
 I niechaj kwitną te ojczyste strony,
 I niechaj lud co tutaj zamieszkały
 na wieki szczęście znajdzie swe!

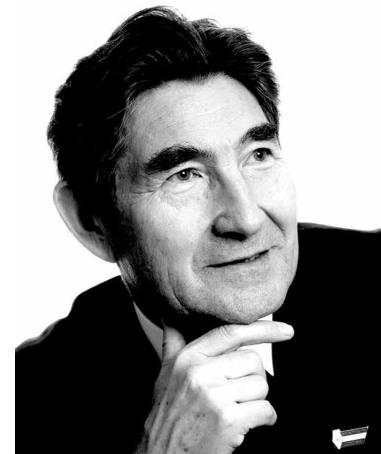
Wszystko o niej

Pogodna rzeczulka co wśród kamieni zaczyna swój
 bieg — mamó,
 Wierzby co głębi wód swe oblicze ujrzały — mama,
 To słońce co pola i łąki ogrzewa — mama,
 I gwiazda świecąca na niebie tak jasno — mama,
 I o poranku krople rosy na kwiecie różanym — mama.
 I lada świt śpiew koguciny — mama,
 Wiatr cichuteńko szepczący coś liściom — mama,
 I uśmiech zwierzątko przez sen — mama.
 I w szmerze każdym, w trwodze, radości -tu wszędzie
 — mama,
 bądź ze mną zawsze, gdzie bym nie była — MAMO!

List

Napisze ci o tym co było
 i o tym co nas tylko czeka,
 Napisze ci o tym co się w przyszłości z nami
 wydarzyło,
 I o tym, że nasz los jest niczym rzeka.
 Napiszę jak na ciebie czekam,
 jak z tęsknoty chwieją się te brzozy,
 jak cicho płaczę nad naszym stawem,
 I napiszę jak stękają klony
 Gdy za oknem krople gradem.
 W liście swym dziś ci opowiem,
 jak podłoga jest stęskniona
 czekająca aż się przejdiesz, staniesz gdzieś w połowie,
 jak poczuje ciężar stóp znajomych.
 I krzak bru co rośnie przy chodniku,
 kwitnie oczekując twego przyjścia.
 Powiem jak gołębice tu po cichu,
 rozmawiają, gdy jest mgliście.
 Powiem jaki zapach ma tu trawa
 I jak słońce szczęściem ją napawa,
 O tęsknocie swej napiszę,
 jak trójkąta wypatruję,
 Jak co dnia odliczam czas i datę,
 Jak do Świętych nawołuję:
 Niechaj strzały obok przelatują,
 i pociski cel nie znajdą,
 Niechaj brzmi dziś jedno Zwycięstwo!

Ja napiszę tylko «Kocham, wierzę»,
Że nie tracę wciąż nadziei,
I że w liście tym wysyłam
swe siły, co niedawno wręcz odkryłam.
I napisze o tym, co ważne,
Ja, kochanie, bardzo pragnę,
że nad rankiem przyjdiesz do mnie,
cały, a ja cię przygarnę!

Салимов Марсель

Известный российский поэт-сатирик и журналист. Будучи офицером, служил в Польше. Написал повесть о советско-польской дружбе. Автор более тридцати книг, произведения которого переведены почти на полсотни языков и опубликованы во многих изданиях мира. Заслуженный работник культуры Российской Федерации и Республики Башкортостан. Лауреат международных литературных премий имени С. Михалкова (Россия), «Алеко» (Болгария) и имени Н. Гоголя (Украина). Награждён орденом Дружбы.

МИНИ-БАСНИ

Отчёт

Раскукарекался Петух в правленье на отчёте
О лично им проделанной работе.
В грудь крыльями себя лупасил горлопан:
— По яйценоскости мы выполнили план!

Вечная любовь

Козёл признался молодой Капусте:
— Я Вас люблю, но весь исполнен грусти —
Меж мной и Вами изгородь стоит.
Когда же нас судьба соединит?

Величие

Скрывает Соловья густой берёзы крона.
А на виду у всех сидит Ворона.
— Я выше всех здесь! — мнится ей. —
А знаменит невидный Соловей.

Иголка и Нитка

Иголку Нитка попрекала:
— Ты б без меня давно пропала!
А ведь и Нитке без Иголки
Совсем немного было б толку...

Перевод с башкирского М. Воловика

Salimow Marsel

Znany rosyjski poeta-satyryk i dziennikarz. Będąc oficerem, służył w Polsce. Napisał opowieść o radziecko-polskiej przyjaźni. Autor ponad trzydziestu książek, którego dzieła zostały przetłumaczone na prawie pięćdziesiąt języków i opublikowane w wielu czasopismach w świecie. Zasłużony pracownik kultury Federacji Rosyjskiej i Republiki Baszkirii. Laureat międzynarodowych nagród literackich imienia S. Michałkowa (Rosja), «Aleko» (Bułgaria) i imienia N. Gogola (Ukraina). Odznaczony orderem Przyjaźni

MAŁE BAŚNIE

Raport

Pije Kogut w uprawie na raporcie
O osobiście wykonanej pracy.
W pierś skrzydłami siebie bije:
— W nieśności plan wykonaliśmy!

Wieczna miłość

Kozioł przyznał się do młodej Kapusty:
— Kocham panią, ale jestem pełen smutku —
Między mną a Panią żywopłot ten stoi.
Kiedy los połączy nas kochanków dwoje?

Wielkość

Ukrywa Słowika gęstej brzozy krona.
A na oczach wszystkich siedzi Wrona.
— Jestem wyżej wszystkich! — mówi sobie ona. —
A sławnym zostanie bardzo skromny Słowik.

Igły i Nitka

Igłie Nić wypominała:
— Byś beze mnie dawno przepadała!
A przecież i Nici bez Igły
Niema sensu bycia w życiu...

Сапогова Анна

Родилась 12.03.1991 г. в г. Каменске-Уральском, Россия. Пишет стихи с 12 лет. Занимала призовые места в литературных конкурсах «Лит-арт-строка», «Каменцы о Каменске», призер гран-при Рождественского поэтического конкурса — 2014. Печаталась в изданиях «Лучшие из лучших — 2013», международном литературном альманахе «Воскресенье» (Екатеринбург, 2013), сборнике произведений каменских авторов «Кругами высь расцветивает Феникс» (2014), была участницей 2 международного совещания молодых писателей «Рифейские встречи — 2013». В 2015 году вышла первая книга «Вот придумал же Бог меня...»

Человечек

О судьбе здесь нет и речи...
Просто вспышки свет мгновенный!
Жил на свете человечек,
Как и все. Обыкновенный.
Жил, людей встречал хороших,
И плохих, бывало, тоже...
Праздники любил не очень,
Их и мало было, впрочем...
Но любил дарить подарки,
По секрету вам скажу я,
Чтоб свою жизнь сделать яркой —
Яркой делал жизнь чужую!
Да, случалось, лицемерил...
Что ж, порой бывает с каждым.
Чтоб в него хоть кто-то верил —
В жизни было самым важным!
Если бы менять сначала
Календарь не приходилось,
То ему бы показалось:
Жизнь как день один продлилась!
О судьбе здесь нет и речи...
Просто вспышки свет мгновенный!
Так вот жил тот человечек,
Как и все, обыкновенный...

2013 г.

Sapogowa Anna

Urodzona 12 marca 1991 roku w Kamieńsku Uralskim, w Rosji. Mając 12 lat zaczęła pisać wiersze. Zdobywała nagrody w konkursach literackich «Lit Art-Line», «Kameńcy o Kamieńsku», w 2014 roku zwyciężyła w bożonarodzeniowym konkursie poezji. Jej prace były drukowane w wydaniach «Najlepsze z najlepszych — 2013», w międzynarodowym almanachu literackim «Niedziela» (Jekaterynburg, 2013), zbiorze utworów kamieńskich autorów pt. «Phoenix oświecający kręgami wzwyż» (2014). Ponadto była członkiem II międzynarodowego spotkania młodych pisarzy «Spotkania Ryfejskie — 2013». W 2015 roku ukazała się jej pierwsza książka pt. «Wymyślił mnie sobie Boże...»

Члѡвечек

Nie ma mowy tu o losie,
tylko szybkie chwile gdzieś tam w czasie!
Mieszkał sobie raz człowieczek,
Taki sobie, zwykły pionek.
Żył, i ludzi dobrych napotykała na swej drodze,
a i źli czasami spoglądali na niego srodze,
Świąt nie lubił aż tak bardzo,
Cóż, nie dużo było ich już bowiem
Lecz prezenty dawać nie pogardzał.
Powiem wam w sekrecie dużym
Żeby w życie swoje dodać pełni,
Kolorował życie innym wszędzie.

Tak, czasami kogoś okłamywał
Lecz się to każdemu zdarza.
Jenak chciał by ktoś w go wierzył
To dla niego było bardzo ważne!
Gdyby rok po roku
kalendarza nie zmieniano
to by się mu wydawało
że całe życie w dzień przeleciało.
Nie mam mowy tu o losie
Nie ma mowy tu o losie,
tylko szybkie chwile gdzieś tam w czasie!
Mieszkał sobie raz człowieczek,
Taki sobie, zwykły pionek...

2013 r.

Сербин Михаил

Родился и живу в Ростове-на-Дону, городе, который определил мою жизненную и творческую судьбу. Именно здесь выстрадано и написано все, что определяет меня как человека, сопричастного к стихотворчеству.

Живя седьмой десяток лет, я все больше ощущаю колоссальную несоизмеримость между жизнью и словом, и все, что поэт, на мой взгляд, может делать, это только пытаться что-то выразить, находя в поэзии если не спасение, то, действительно, защиту от отчаяния и скудости существования.

Основная профессия — художник-педагог.

ФРАГМЕНТ

Я всё пытался после этой встречи
Понять причину резкой перемены
Своих и без того не праздных чувств.
Я знал его, хотя сказать бы лучше —
Мы виделись однажды, так, мельком,
Любезно обменявшись парой фраз,

Как и пристало, видимо, тем людям,
 Кто, не встречавшись никогда, держали
 В руках одну связующую нить:
 Он был отцом, а я учил рисунку
 Его чуть замкнутую, худенькую дочь.
 Казалось бы, мир начал обновляться —
 Шёл удивительно-беспечный мокрый снег.
 А он пришёл, чтобы просить прощенья
 За дочь свою, за вскрытую вдруг ложь,
 Так и оставшуюся тайной детских чувств...
 Она ждала его, всё отчуждаясь от мира,
 Созданного взрослыми людьми... а он и сам,
 Ещё почти мальчишка, спасал других,
 Свою теряя дочь.
 Она ждала. А он спасал других,
 Теряя дочь, друзей теряя верных
 (Одиннадцать запаянных гробов
 С ним возвратилось) — вот цена
 Единства и верности присяге. Уходя,
 Он на мгновение взгляд свой оторвал от пола,
 И, глаза его увидев, я опустил свои,
 Срыв слёз сдержатъ.
 ...Он шёл сквозь парк. Внезапно наклонившись,
 Ладонями сгрёб снег и, сделав ком,
 Швырнул с рождённой облегченьем силой.
 Нас разделяли стёкла мастерской,
 Чарующее кружево деревьев... и
 Удивительно-беспечный первый снег,
 Спасаящий желанным обновленьем.

ЖИЗНЬ

Я был с нею жесток и нагл,
 Неуёмный во всём и лёгкий,
 А она так смотрела влюблённо
 И в безумствах земных, и в снах.

И в безумствах земных, и в снах
 Всю себя без стыда обнажая,
 Неумело, как девочка, жалась,
 От любви к чужаку вся в слезах.

* * *

Как просто всё. Едва закрыв глаза —
 на улицы переносусь немые,
 где детских лет потеряны следы...
 Едва закрыв глаза, пью тишину и
 сок медовый вишен, что в цвету.
 Как просто всё. Как просто... нужно лишь
 закрыть глаза, наполненные грустью.

Serbin Michaił

Urodziłem się i mieszkam w Rostowie nad Donem, mieście, które znacznie rzutowało na mój los oraz twórczość. Mianowicie tu zostało rodzone w mękach oraz napisane wszystko, co dziś określa mnie jako osobę, twórczą, związaną z wierszowaniem.

Będąc na tym świecie już niemal siedemdziesiąt lat, coraz bardziej odczuwam niewspółmierność pomiędzy życiem a słowem, i wszystko, co moim zdaniem może czynić poeta, to jedynie próbować wyrazić się, tym samym znajdując w poezji jeśli nie całkowite zbawienie, to przynajmniej schron przed rozpaczą oraz ubóstwem egzystencji jako takiej.

Zawód podstawowy — atrysta-pedagog.

Fragment

Ja nieustannie po tym spotkaniu
 Nagłą przyczynę owej zmiany pojąć chciałem,
 Co nastąpiła w głębokim mym uczuciu.
 Zналиśmy się i ukradkiem razy kilka
 Uprzejmie gawędziliśmy przez chwilę.
 Tak jak przystało najwidoczniej ludziom,
 Co dotychczas się nie znali, lecz ściskali mocno pięścią
 Końce jednej długiej nitki.
 On ojcem był, a ja rysunek wykładałem
 Jego zbyt cichej i chudziutkiej córki.
 Zdawało się, że świat zaczynał się odnawiać,
 A z nieba padał tak beztroski biały śnieg.

Wtem przyszedł on, by mnie o przebaczenie błagać
 Za córkę swą, za kłamstwa aż po brzeg,
 Dziecięcych uczuć, co pozostawały w ukryciu.
 Czekala na niego chowając się w głąb siebie przed
 światem,
 Przez dorosłych stworzonego...a on tymczasem
 Także będąc niemal dzieckiem, innym wciąż ratował
 życie,
 Tym samym coraz bardziej córkę tracąc.
 Ona czekała. A on ratował życia innym,
 Tracąc córkę i przyjaciół tracąc wiernych.
 (jedenaście zamkniętych trumien
 Z nim razem powróciło — taką cenę
 Za przysięgę jedność oraz wierność zapłacono.
 Odchodząc,
 Na chwile od podłogi wzrok uniósł,
 Ja opuściłem oczy, jego oczy widząc,
 I z całych sił wstrzymując łzy.
 Powoli parkiem szedł, wtem, skłonił się gwałtownie,
 I śnieg zgarnawszy, zlepił kulkę,
 Po chwili rzucił nią z całą siłą otrzymanej ulgi.
 Byliśmy oddzieleni szkłem pracowni,
 Cudownie splecionymi kolonkami drzew...i
 Czystym i dziewiczo białym śniegiem,
 Co przyniósł nam tak chciane odnowienie.

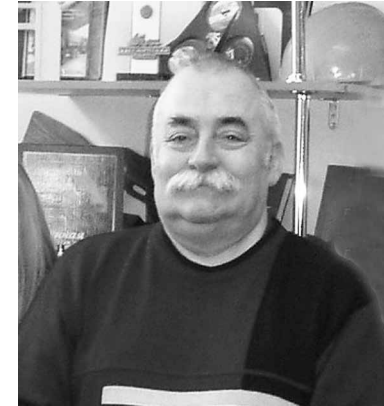
ŻYCIE

Byłem z nią okrutny, nawet arogancki,
 Niepohamowany we wszystkim i łatwy,
 A ona tak patrzyła zakochanie,
 I w czasie szaleństw ziemskich i we śnie.

I w czasie szaleństw ziemskich i we śnie,
W całości się obnażając, nie czując wstydu,
Ciut niedoleżenie, jak dziecko, przytuliła się
We łzach do ramienia cudzego.

* * *

To takie proste. Ledwo oczy zamknę —
Na ulice bezdźwięczne się przenoszę,
Gdzie nadal widać ślady lat dziecięcych...
Jak tylko oczy zamknę, wchłaniam cisze i
Miodowy sok kwitnących wiśni.
To takie proste...tak proste, że wystarczy tylko
Zamknąć oczy wypełnione tęsknotą.

Согрин Юрий

В прошлом профессиональный пожарный, отдавший делу борьбы с огнём около тридцати лет.

Пишет стихи и прозу для детей и взрослых. Автор восьми книг, в том числе о пожарах и пожарных. Кандидат в члены Интернационального Союза писателей. Член литературной студии «Ступени» г. Нижний Тагил.

Неудачный пример

Сидят целый час
рядом бабушка с внучкой,
И с умным лицом
внучку бабушка учит:
— Ты старую бабушку,
внучка, послушай,
Всю манную кашку
скорее докушай.

Не будь непослушной,
как Красная Шапочка.
Тебе про неё
читал сказку папочка.
А то, не дай бог,
прибежит Серый Волк,
Он в детях строптивых
поверь, знает толк.
Покинет он страшный
таинственный лес,
Кто кашку не кушает —
всех сразу съест!
На бабушку внучка
с улыбкой смотрела
И ложку пустую
меж пальцев вертела.
Потом ей ответила,
глядя в окно:
— А Волк ведь и бабушку
съел заодно...

Жертвы моды

В школу Емеля учиться пошёл.
Родители рады — как хорошо!
Одна их проблема волнует сейчас:
Как встретит Емелю его первый класс?
Не будут ли сына за имя дразнить?
Иль, может быть, имя ему изменить?
Родители в школу, смущаясь, пришли,
К директору школы, смущаясь, вошли.

А он им сказал:
— Не менять ничего!
Емеля в двух классах один лишь всего.
Есть Нестор, Фома, Драгомир, Калистрат,
Есть много различных имён у ребят.
У девочек — Марфа и Капитолина...
Так что не бойтесь за вашего сына.

Sogrin Jurij

W przeszłości był profesjonalnym strażakiem, który poświęcił niemal trzydzieści lat życia na bezustanna walkę z żywiołem.

Dziś pisze wiersze, prozę dla dzieci i dorosłych, jest autorem ośmiu książek, w tym dotyczących pożarów i życia strażaków. Kandyduje do Międzynarodowego Związku Pisarzy. Członek pracowni literackiej «Schody» miasta Niżny Tagil.

Nietrafny przykład

Przez całą godzinę siedziały
Babcia i wnuczka przy sobie,
I z mądrością w głosie
Babcia do wnuczki mawiała:
— Posłuchaj, kochana,
ty starej babci poradę.
Tak kasze manną
co rano zajadaj.
I nie bądź niegrzeczną
Jak Czerwony Kapturek
Czytałaś z tatusiem bajeczkę
wczoraj, we wtorek.
Przeciwnym wypadku
przybiegnie Wilk Szary
A on, wierz mi, dzieciątko,
Zna się na dzieciach i czarach.

Porzuci dla ciebie
swą chatę gdzieś w lesie.
I dzieci wszystkich zje
co nie jadły co rana kaszkę
Z uśmiechem na babcie
Wnuczka patrzyła
I pustą łyżkę
W rękę kręciła.
Po chwili jej powiedziała,
patrzac w okno z zadumą:
— Babciu, czyżbyś zapomniała,
że wilk także i babcie połknął...

Ofiara mody

Do szkoły Jemięlą poszedł się uczyć.
Rodzice wzdychnęli, przestali się męczyć!
I jedno ich tylko dziś niepokoi:
Czy klasa się ich syna czasem nie boi?
Czy nie będą go czasem drażnili?
Dobrze by było, gdy by mu imię zmienili.
Trochę się pesząc do szkoły dziś poszli,
Do dyrektora gabinetu jak w gości.
A on im powiedział surowo:
— Nie trzeba nic zmieniać, daję wam słowo!
Jemięla w dwóch klasach jest jeden,
mamy tu Kasię, Fomę, Dragomir i Krysten,
Różniejsze imiona chłopcy dziś mają.
Dziewczynek też mamy — Marfę i Maję,
Niech się państwo nie martwią o syna.

Соломко Ангелина

Член Российского Союза писателей, член Союза независимых авторов и издателей.

Родилась в 1968 г. в окрестностях Киева. Детство прошло на родине моих предков по материнской линии — живописнейшем историческом Подолье. Очень рано, на лоне роскошной природы, родилась моя поэзия.

Высшее филологическое, богословское образование получила в Москве.

Дипломант и лауреат престижных межрегиональных и международных конкурсов. Многократный номинант премии «Поэт года», «Наследие», «Народный поэт». Автор поэтического сборника «Шумят тысячелетий воды».

Номинация «Писатель года 2016», «Поэт года 2016», «Наследие 2016», номинация «Русь моя», обладатель диплома Антуана де Сент-Экзюпери и диплома Мацуо Басё.

Произведения переводились на немецкий, македонский, шведский, болгарский, японский языки.

Учиться бегу по волнам

Играла, пенилась вода,
Ссыпая в Вечность изумруды.
Скользил наш лайнер по волнам,
Сребрился след от барракуды.

Едва заметный ветерок
Лобзал окрестных гор разливы;
С небес заката торжество
Простор окутало порфирой.

Так хорошо, отринув вздор,
Под говор музыки щемящей,
На осторожный разговор
Вдруг стать со сферой восходящей,

Иль, кинув взгляд лихим водам,
Дабы поймать крутые гребни,
Учиться бегу по волнам
В мятежной жизни круговерти...

Напоминание

Когда стекает акварель
В вселенской тяготы купель
С полотен века,
И в травах, точно канитель,
Сребрится речка,
И брызжится листва окрест
В объятьях ветра —
Вздымает руки до небес
Катынский лес —
Славянский крест.
Та наша метка.

Sołomko Anhelina

Członek Rosyjskiego Związku Pisarzy, członek Związku niezależnych autorów i wydawców.

Urodziłam się w 1968 r. w okolicach Kijowa. Dzieciństwo minęło w ojczyźnie moich przodków w linii matki – malowniczym zabytkowym Podolu. Bardzo wcześnie, na łonie przepięknej natury, urodziła się moja poezja.

Wyższe wykształcenie filologiczne, teologiczne wykształcenie zdobyłam w Moskwie.

Laureat i zdobywca prestiżowych międzyregionalnych i międzynarodowych konkursów. Wielokrotnie byłam nominowana do nagrody «Poeta roku», «Dziedzictwo», «Poeta Ludowy». Autor poetyckiego zbioru «Dźwięczą tysiąclecia wody».

Nominacja «Writer of the Year 2016» Poeta «Dziedzictwo 2016 nominacji» My Rosji «rok 2016, posiadacz dyplomu z Antoine de Saint-ind. I dipl. Mitsuo Bass.

Dzieła zostały przetłumaczone na język niemiecki, macedoński, szwedzki, bułgarski, japoński.

Uczyć się biegnę po falach

Grała, pieniała się woda,
Sypiąc w Wieczność szmaragdy.
Płynął liniowiec powoli,
Zostawiając srebrny ślad barakudy.

Ledwo widoczny powiew wietrzyku
Okolicznych gór wycieki całował;
Z niebios słońca zachód uroczystość
Przestrzeń ogarnęła porfirą.

Tak dobrze, zostawiwszy bzdury
Pod gwarę muzyki tęskniącej,
Do ostrożnej rozmowy
Nagle stać się ze sferą wschodzącą,

Lub, rzuć wzrok wodom, nie znającym strach
Żeby złapać strome grzebienie,
Uczyć się biegnę po falach
W burzliwym życia krążeniu...

Przypomnienie

Gdy spływa akwarela
Do wszechświatowego ciężaru chrzcielnicy
Z płócien wieku,
I w ziołach, jak ta błyskawica,
Biegnie srebrna rzeka,
I pluska się liści orkestra
W ramionach wiatru —
Podnosi ręce do nieba
Katyński las —
Słowiańskiego krzyża blask.
Ten nasz znak.

Стоянов Александр

Родился в 1967 году в городе Краснодаре. Потомок терских казаков. Член Российского Союза писателей, кандидат Интернационального Союза писателей.

Автор поэтических сборников «Ревущая тишина» (2012), «Театр радуги» (2014) и аудиокниги «На пороге солнца», выпущенной в 2014 году при поддержке Интернационального Союза писателей и газеты «Московская правда».

ПЕСНЯ О НАС

Мы — персонажи — пунктиры, трассирующие пули.
 Мыслями мерим космос, время нещадно курим.
 В нашем окне гагары море зовут на помощь,
 а корабельный оракул варит мечту и горечь.
 В наших карманах очи для различных эпох,
 лица глядят из ночи, слышен лесистый слог.
 Гуси взлетают с полярных в плазменные высоты.
 Скачут степями скифы, а за ними вест-готы.
 В наших костях узоры, лапти и плащаница.

В пёстром многоголосье грусть — расписная птица.
 Мы скакать не устанем по небу эскадрой.
 Мы в витражном сражении победили законы.
 Есть в нас и мудрость силы, нежность и покаянье,
 каменное безразличье, радость солнцестоянья.
 Свадебные генералы в нашей крови блуждают,
 вороги и комиссары, в ножнах слова из стали.

МОСТЫ ЖЕЛАНИЙ

Ох уж эти мосты желаний!
 Распадаются в пустоту.
 И уносит их поступь ланей,
 наполняющих звук во рту.

Добродетели и злодеи
 под черешней сидят седой,
 лягушонок около ели
 преломляется под звездой.

Мы — строители магистрали,
 дети ветра — дети вьюг.
 Горизонт надорвём зеркальный,
 отчеканит заветный круг.

На закатах мы биться будем
 и дождём поливать луну,
 в океане заштатных буден
 наша лодка пойдёт ко дну.

Но во славу дум кистепёрых
мы воздвигнем хвалебный мост,
и взорвётся ярости порох
над тоскою родных берёз.

И увидим мы на рассвете
недостроенный Богом храм.
Мы родились, и мы в ответе
за гортанные песни лам.

ЛЕСНАЯ РЕКА

Тишина обволакивает и волочёт за собой,
забросив за спиной будто баул.
И ветки, и трава говорят: — Мы вместе с тобой
слышим этот удаляющийся гул.

Это река бежит по расчерченным лекалам,
доставляя мгновенья по цвету и назначению.
Завитки воды подобны зеркалам —
в небе улавливают координаты и пересечения.

Корпорация леса рассылает свои указы,
Выдавая то красные, то золотые ассигнации.
В подводных городах кувшинки остроглазы.
Они видят звёзды и космические станции.

Печатная машинка реки извивается механикой.
Шестерни толкают струи, и проявляются поэмы
о жизни лесной принцессы маленькой,
рождённой из волны жёлтогривой пены.

СНЕЖИНКА

Снежинка — капелька надежды
в ладонях
таяла.
Так нежно!

Stojanow Aleksander

Urodzony w 1967 roku w mieście Krasnodar. Potomek tereckich Kozaków. Jest członkiem Rosyjskiego Związku Literatów, kandydatem Międzynarodowego Związku Pisarzy.

Autor zbiorów poetyckich «Ревущая тишина» (2012), «Театр радуги» (2014) oraz audiobooka «На пороге солнца», wydanego w 2014 roku, przy wsparciu Międzynarodowego Związku Pisarzy i gazety «Московская правда».

PIOSENKA O NAS

To my — postacie — kreski, pociski smugowe.
 Przestrzeń myślami mierzymy, czas bezlitośnie palimy.
 W naszym oknie nury wołają morze o pomoc,
 i marynarski czarodziej gotuje marzenie i gorycz.
 W naszych kieszeniach oczy dla różnych wieków,
 twarze wpatruj się w nocy, słyszymy leśną sylabę.
 Gęsi wlatują z pólunu na wysokości plazmy.
 Galopują stepami Scytowie, a następnie zachodni
 Gotowie.
 Na naszych kościach wzory, łapcie i płaszczonica.
 W pstrej polifonii smutek — ptak malowany.
 Gnać eskadronem po niebie nie ustaniemy.
 W witrażowym odbiciu pokonaliśmy prawa.
 Mamy mądrość i siły, tkliwość i pokuty,
 kamienistą obojętność, przesilenia słonecznego radość.
 Generałowie weselni w naszej wędrują krwi,
 Wrogowie i komisarze, a w pochwach słowa ze stali.

MOSTY PRAGNIEŃ

Ach, te mosty pragnień!
 Rozpadną się w pustkę.
 I unosi ich krok łani,
 napęniający dźwięk w ustach.

Zacni i złoczyńcy
 pod czereśnia siedzą siwi,
 żabię koło choiny
 przełamuje się pod gwiazdą.

My — budowniczo autostrad,
 dzieci wiatru — dzieci śnieżyc.
 Horyzont lustrzany naderwiemy,
 zmagajstrujemy zaczarowane koło.

O zachodzie słońca będziemy się bić
 i deszczem podlewać księżyc,
 w ocean nieistotnych tygodni
 nasza łódka pójdzie na dno.

Ale na chwałę dum trzonopłetwych
 postawimy most chwalebny,
 i wybuchnie proch wściekłości
 nad rodzimych brzóz tęsknością.

I ujrzymy o świtanie
 przez Boga niedokończony chram.
 Urodzimy się i jesteśmy odpowiedzialni
 za gardłowe pieśni lam.

LEŚNA RZEKA

Cisza otula i wlecze za sobą
zarzucona na plecy jak tłumok.
I gałązki i trawy mówią: — Razem z tobą
Słyszymy ten oddalający się szum.

To rzeka pędzi przez wyrysowane szablony,
dostarczając chwile wedle koloru i celu.
Fale wody jak lustra —
na niebie łowią współrzędne i punkty przecięcia.

Korporacja lasu wysyła swoje rozkazy,
Rozdając to czerwone, to złote banknoty.
W podwodnych miastach lilie bystrookie.
One widzą gwiazdy i stacje kosmiczne.

Maszyna do pisania rzeki meandruje mechaniką.
Tryby popychają strumienie, i tworzą się poematy
o życiu leśnej księżniczki maleńkiej,
co się urodziła z piany fali żółtozrzywej.

PŁATEK ŚNIEGU

Śnieżynka — odrobinka nadziei
w dłoniach
topiła się.
Tak delikatnie!

Таланова (Бочкова) Галина

Биофизик, кандидат технических наук, занимается разработкой тест-систем для диагностики заболеваний. Живёт в Нижнем Новгороде.

Член Союза писателей России. Автор семи книг стихов и двух — прозы. Лауреат премий «Болдинская осень» (2012), им. М.Горького (Н.Новгород, 2016) и журнала «Север» (2012) в номинации «Проза», дипломант конкурсов им. О. Бешенковской (Германия, 2015), «Лучшие поэты и писатели России» (2013) в номинации «Поэзия». Лонг-листер премии им. И. Бунина (2011, 2012, 2015).

Была ли она счастлива в браке?

Пожалуй, нет, брак представлялся ей длинным составом из обшарпанных вагончиков, что ехал по обочине леса, мотаясь на стыках рельсов из стороны в сторону, но ни разу не сойдя с рельсов. Она смотрела из окна вагона на пробегающие мимо перелески и мелькавшие изредка водоёмы, полные свинцово-серой или зеленоватой мутной воды. Она выходила из вагона изредка, пыталась

пройти немного к голове состава или даже оглянуться назад. Стояла на перроне, смотрела на свой поезд с вагончиками-близнецами, среди которых затесался лишь один, тоже снаружи весьма похожий на другие вагончики, но в его окна проглядывали аккуратные столики, смутно напоминающие ресторан и праздник жизни... Стоя на перроне, она видела лишь толпу спящих вокруг нагруженных скарбом людей, тащащих свою добычу на горбу, будто чёрные муравьи, и всё тот же серый запылившийся поезд, под слоем копоти на котором лишь с трудом можно было угадать свежую зелень некошенной весенней травы.

Иногда она перебегала внутри мчащегося поезда в соседние вагончики в гости. В тамбуре было накурено, холодно и качало так, что она вцеплялась в поручень, боясь потерять равновесие и ткнуться головой в комнату с застоявшимся удушливым и едким запахом аммиака. Ей всё время казалось, когда она открывала дверь в соседний вагон, что вот сейчас под её ногами вагончик с лязгом отсоединится — и она не успеет перепрыгнуть в соседний вагон и провалится в бездну, грозящую её поглотить надвигающейся тяжестью вагона, купе которого она со скуки покинула, как ей казалось, совсем ненадолго: только проветриться и вернуться назад...

Talanowa (Boczkowa) Halina

Biofizyk, kandydat nauk technicznych, zajmuje się projektowaniem test-systemów do diagnostyki chorób. Mieszka w Niżnym Nowogrodzie.

Członek Związku Pisarzy Rosji. Autor siedmiu książek wierszy i dwóch — prozy. Laureat nagród «Bołdińska jesień» (2012) i dziennika «Północ» (2012) w kategorii «Proza», zdobywca dyplomu konkursów im. O. Bieszenkowskiej (Niemcy, 2015), «Najlepsi poeci i pisarze Rosji» (2013) w kategorii «Poezja». Long lister nagrody im. Bunina (2011, 2012).

Czy była szczęśliwa w małżeństwie?

Chyba nie, wydawało się jej, że małżeństwo jest długim składem pociągu składającego się z rozczochranych wagoników, który jechał na poboczu lasu, kręcąc się dookoła na stykach szyn z boku na bok, ale ani razu nie zszedłszy z torów. Patrzyła z okna wagonu na mijające obok zagajniki i pojawiające się od czasu do czasu zbiorniki zaporowe, napelnione kwasowo-szarą lub zielonkawą mętną wodą. Wychodziła z wagonu rzadko, próbowała przejść nieco do głowy składu lub nawet spojrzeć wstecz. Stała na peronie, patrząc na swój pociąg z wagonami-bliźniakami, wśród których przedostał się tylko jeden, też z zewnątrz bardzo podobny do innych wagoników, lecz w jego oknach widać było zgrabne stoliki, mgliście przypominające restaurację i święto życia... Stojąc na peronie, widziała tylko tłum biegających wokół obciążonych dobytkiem ludzi, którzy ciągną swoją

zdobycz na garbie, jakby czarne mrówki, i ten sam szary zakurzony pociąg, na którym pod warstwą sadzy z trudem można było tylko odgadnąć świeże zioła niekoszonej wiosennej trawy.

Czasami przebiegała wewnątrz pędzącego pociągu do sąsiednich wagoników w odwiedziny. Przedsiónek cały był w oparach papierosowego dymu, zimny i kołysało tak, że musiała wpinać się w uchwyt, bojąc się stracić równowagę i trafić głową do pokoju z zakrzepniętym duszącym i gryzącym zapachem amoniaku. Zawsze gdy otwierała drzwi do sąsiedniego wagonu jej się wydawało, że zaraz pod jej stopami wagonik ten z łoskotem się wyrwie — i ona nie zdąży przeskoczyć do sąsiedniego wagonu i spadnie w przepaść, grożącą wchłonąć ją zbliżającym się ciężarem wagonu, przedział którego ona opuściła z nudów, jak jej się wydawało, zupełnie nie na długo: tylko przewietrzyć się i wrócić z powrotem...

Топоровский Олег

Родился 7 июня 1976 года в городе Балхаш Карагандинской области, Казахстан. В настоящее время проживает в городе Астане (Республика Казахстан).

Почитание достойных

Кого в народе уважать нам с детства?
Кому доверить управлять страной?
Кому поверить в справедливость действий,
Сохранность недр державы молодой?

С кем обустроить будущность потомков?
С кем сотворить достойный быт людской?
Кто в наши дни науку примет с честью?
Кто сохранит жемчужный край родной?

Богач, что руки потирает жадно?
Бедняк, что крошкой утоляет жажду?
Правитель, что спасти пытался павших?
Чиновник, что с убогим огрызался?

Но в этом списке нет почтенней жанра,
Здесь каждый будет думать о себе,
Цель наша в воспитании таланта —
Дитя, в патриотическом ключе!

Toporowski Oleg

Urodził się 6 czerwca 1976 roku w miejscowości Balkhash regionu Karaganda w Kazachstanie. Obecnie mieszka w Astanie (Kazachstan).

Uhonorowanie godnych

Kto jest wśród ludu lubiany od zawsze?
Komu powierzymy kierować państwem?
Komu sprawiedliwości czynić dąs siłę,
w młodym państwie, co się dopiero urodziło?

Z kim możemy omówić przyszłość potomków?
Z kim mamy budować poważny los ludzki?
Kto jest dziś gotów naukę przejąć bez pytań?
Kto podoła wezwaniu trudnemu?

Bogacz, co ręki pociera z chciwością?
Biedny, co głód zaspokoi okruszką?
Naczelnik, co próbował ratować poległych?
Urzędnik, co z biednym pyskował?

Tu każdy będzie myślał lecz o sobie,
i w liście tej brakuje jednego gatunku,
Naszym zadaniem jest głównym
Wychowanie dzieci w patriotycznym duchu.

Тунёва Анна

Родилась и выросла в маленьком городке Краснотурьинске Свердловской области. В школе была достаточно замкнутым ребенком и находила себя лишь в книгах. Это значительно повлияло на выбор хобби.

Из всех жанров, которые когда-либо привлекали меня в литературе, больше всего нравятся фэнтези-романы и магический реализм. Поэтому в моих рассказах преобладают именно они. Каждый рассказ — это размышление, заставляющее думать самих читателей.

Игрушки богини безумия (отрывок)

Комната, в которой жила Соня, была светлой и чистой. Белые стены, обшитые мягкими пластиковыми панелями, отражали тусклый свет, падающий из узкого маленького окна. Холодность света сглаживали маленькие бра над кроватью девушки. Соня ждала посетителей. Маленькая, тонкая и бледная, словно фарфоровая куколка,

девушка сидела на кровати, сложив руки на коленях поверх одеяла. В ее глазах, яркими сапфирами блестящих из-под опущенных ресниц, таилась мудрость, не относящаяся к девушкам девятнадцати лет. Такие глаза приобретают благородные леди, долгое время вращающиеся в высоком обществе. Так смотрят женщины на заре своей жизни, прекрасно понимающие этот мир. На чистом лице, обрамленном лишь коротко стриженными черными волосами, блуждала сдержанная улыбка.

Доктор был прав. По сравнению с видео сегодня Соня была удивительно спокойна.

Мужчины заняли два свободных стула рядом с кроватью девушки. После приветствий и знакомства доктор и Олег получили плавный кивок:

— Добрый вечер, господа. Меня зовут Соня Зиминая.

Доктор резко вздохнул, не ожидая такого ответа. И Олег его прекрасно понимал. Это казалось невозможным, нереальным. Долгое время Соня даже разговаривать толком не могла, часто кричала и билась в руках санитаров. А тут спокойно назвала свое имя и фамилию, как обычный, нормальный человек. Доктор заторопился, ему не хотелось терять ни секунды. Ему казалось, что они нашли наконец главную личность Сони.

Tuniewa Anna

Urodziła się i wychowała w miasteczku Krasnoturinsk obwodu Swierdłowskiego. W trakcie nauki w szkole była zamkniętym w sobie dzieckiem, które odnajdywało się jedynie w książkach. Mianowicie owa sytuacja w dalszym życiu miało znaczny wpływ na jej zainteresowania.

Spośród wszystkich gatunków, które kiedykolwiek przyciągały mnie w literaturze, najbardziej lubiłam powieści fantasy oraz magiczny realizm. Dlatego też w moich opowiadaniach można znaleźć sporo elementów z tych dziedzin. Każda historia to rozmyślanie, które z kolei zmusza do myślenia również czytelników.

Zabawki bogini szaleństwa (fragment)

Pokój, w którym mieszkała Sonia był czysty i jasny. Białe ściany, ozdobione miękkimi plastikowymi panelami, odzwierciedlały słabe światło, przedostające się do pokoju z wąskiego okienka. Zimne światło nieznacznie wygładzały małe kinkiety, wiszące nad łóżkiem dziewczynki. Sonia czekała na gości.

Mała, cieniutka i blade, niczym statuetka zrobiona z porcelany, dziewczyna siedziała na łóżku z opatulonymi kolanami i złożonymi na kolanach rękami. W jej oczach, niczym świecących szafirach, spod opuszczonych rzęs widać było mądrość, dość nietypowe zjawisko dla dziewczyn w wieku dziewiętnastu lat. Takie oczy zazwyczaj mają dobrze urodzone damy, które od dawna obracają się w towarzystwie.

Taki wzrok posiadają kobiety u skraju swojego życia, które dobrze zrozumiały ten świat. Na jej czystej twarzy, otoczonej krótkimi ciemnymi włosami, to zjawiał się, to znikał stonowany uśmiech.

Doktor miała racje. Dziś, w odróżnieniu od tego, co było na nagraniu, Sonia była wyjątkowo spokojna.

Obaj mężczyźni zajęli dwa wolnych krzesła przy łóżku dziewczynki. Po przywitaniu się oraz przedstawieniu, doktor i Oleg otrzymali w swoją stronę stopniowe machnięcie głową:

— Dobry wieczór, panowie, Nazywam się Sonia Zimina.

Doktor wzdychnął dość gwałtownie. Nie oczekiwał takiej odpowiedzi. Oleg dobrze to rozumiał. Wydawało się to niemożliwym, ba, nawet nierealnym. Przez długi czas Sonia nie była w stanie się komunikować, rozmawiać, często krzyczała i wiła się w rękach sanitariuszy. A tu spokojnie się przedstawiła, niczym normalny człowiek. Doktor zaczął się krzątać, spieszyć się, nie chciał tracić ani sekundy. Wydawało mu się, że wreszcie odkryli główną osobowość Sonii.

Тымчук Людмила

Родилась 11 января 1952 года в поселке Урмары Чувашской АССР, окончила Казанский медицинский институт им. С.В. Курашова в 1975 году, прошла переподготовку в Московском экономико-статистическом институте в 1995 году, кандидат медицинских наук, отличник здравоохранения Российской Федерации, заслуженный работник здравоохранения Удмуртской Республики. Работает заместителем директора территориального фонда обязательного медицинского страхования Удмуртской Республики с момента его создания в 1993 году.

Л.Д. Тымчук имеет публикации в альманахах «Наследие» (2014), «Поэт года» (2014), «Российский колокол» (2014), «Георгиевская лента» (2014), в каталоге современной литературы (2014). Организацией Объединенных Наций по вопросам образования, науки и культуры (ЮНЕСКО) Людмила Дмитриевна награждена медалью им. Адама Мицкевича за вклад в области литературы (2015).

МОЛИТВА

Прошу Тебя, Господь, меня храни
И к радости открой мне свои двери,
Дай дотянуться до Твоей любви
И научи надеяться и верить,

Что все еще длинна моя тропа
И звездный путь еще не обозначен.
Ты жизни мне долей еще вина,
Пока сосуд души мной не утрачен.

Прошу Тебя, не торопи коня,
Что увезет меня в Твои пределы.
И, хоть во всех грехах повинна я,
Пока еще молюсь я неумело.

Ты, Господи, молиться научи...
Своей всепоглощающей любовью —
Прошу Тебя — прости мои грехи
И в час последний встань у изголовья.

2014

БЕЛЫЙ КОНЬ

Белый конь шел тропой любви,
Унося меня в дальние дали.
Как не может луна без земли,
Без тебя я смогла бы едва ли.

Черный конь, ускоряя свой бег,
Вез меня по дороге земной.
Мой любимый, родной человек,
Рядом ты и мой конь вороной.

Вскачь несется мой конь вороной
Сквозь пространство и время вперед.
Талый снег полноводной рекой
Нашу жизнь, словно лодку, несет.

Ну а в старости нужен гнедой,
Ни к чему вороного разбег.
Ценим мы не любовь, а покой —
Три коня и один человек.

2013

ШЕПЧУТСЯ ЗВЕЗДЫ В ТОМЛЕНИИ НОЧИ

Шепчутся звезды в томлении ночи,
Море купает луну.
Память рисует прекрасные очи
В старом забытом саду.

Дождик косой там роняет малину,
Осень стелет листву,
Ветер качает гроздь рябины
В старом забытом саду.

Знаю, была там прекрасная дева,
Что ликом похожа на ту,
Чей облик растаял, оставив напевы
В старом забытом саду.

2015

НЕ УТОМЛЯЙ МЕНЯ СВОЕЙ ЛЮБОВЬЮ

Не утомляй меня своей любовью.
Твои глаза, конечно, хороши.
Твоя любовь останется лишь болью
Моей тобой измученной души.

Красивых слов не говори, не надо,
Любви уроки в сердце навсегда.
Твои слова осенним листопадом
Меня закружат. Позабыв года,

Я улечу в неведомые дали,
Туда, где только счастье и любовь,
Туда, где только ангелы летали,
Где нет тебя и нет твоих следов.

2015

МУЖЧИНА

Чтобы быть мужчиной, нужно им родиться,
Чтобы стать мужчиной, надо полюбить.
Увлекая девушек, не спеши гордиться,
Лишь одной любовью стоит дорожить.

2015

ЖЕНЩИНА ЦВЕТЕТ, КОГДА ЛЮБИМА

Женщина цветет, когда любима,
Спасибо, что позволил расцвести.
Лишь твоей любовью я хранима,
Лишь тебе дано меня спасти.

Когда огонь и дождь в моей душе,
Когда змеей тревога сердце жалит,
Ты один на скользком вираже
Меня спасешь и утолишь печали.

2015

НА ТЕРРАСЕ ПЛАЧЕТ РОЗА

На террасе плачет роза,
Осыпая лепестки.
Вновь утраченные грезы
Мне оставили шипы.

За стеной страдает скрипка
Так же, как душа моя.
На твоих губах улыбка
И прощальные слова.

На столе мерцают свечи,
Я топлю печаль в вине.
Больно ранят твои речи
Мою розу на окне.

2014

ЕСЛИ БЫ Я НЕ ЛЮБИЛА

Если бы я не любила,
Как бы тогда дышала?
Как бы сердце стучало?
Как бы весна наступала?
Если б тебя не любила,
Душу б тогда остудила.

2014

Tymczuk Ludmiła

Urodziła się 11 stycznia 1952 w miejscowości Urmary Czuwaskiej SRR, ukończyła Kazański Instytut Medyczny m. S.W. Kuraszowa w 1975 roku, przeszła przeszkolenia w moskiewskim Instytucie Ekonomii i Statystyki w 1995 roku, kandydat nauk medycznych, zasłużony działacz ochrony zdrowia Federacji Rosyjskiej, zasłużony pracownik służby zdrowia Republiki Udmurckiej. Zastępca dyrektora Republikańskiego Funduszu Ubezpieczeń Zdrowotnych Republiki Udmurtia od jego powstania w 1993 roku.

L. D. Tymczuk publikowała w antologiach «Наследие» (2014), «Поэт года» (2014), «Российский колокол» (2014), «Георгиевская лета» (2014), w katalogu współczesnej literatury (2014). Przez Organizację Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) Ludmiła Tymczuk została odznaczona medalem im. Adama Mickiewicza za jej wkład w dziedzinie literatury (2015).

MODLITWA

Błagam Cię, Panie, zachowaj mnie
I ku ucieście mój otwórz swe podwoje,
Daj mi swoją miłość osiągnąć
I naucz spodziewać się i wierzyć,

I jeszcze długa moja ścieżka
I gwiazdna droga mi nieznana.
Dolej mi do życia więcej wina,
Gdy statek duszy jest nieutracony.

Ciebie proszę, nie poganiaj konia,
Co ma zabrać mnie poza granice.
I choć we wszystkich grzechach moja wina,
Wciąż modlę się nieporadnie.

Ty, Panie, naucz mnie się modlić...
Swą wszechogarniającą miłością —
Błagam cię — wybac mi moje grzechy
A w ostatniej godzinie stan przy mym wezglowiu.

2014

BIAŁY KOŃ

Biały koń szedł ścieżką miłości,
Unosząc mnie najdalsze dale.
Jak nie może księżyc bez ziemi,
Nie mogłabym bez ciebie.

Czarny koń, przyspiesz swego kroku,
Wieź mnie po ziemskiej drodze.
Mój ukochany bliski człowiek,
Obok mnie, i mój koń wrony.

Galopem pędzi wrony koń
Przez czas i przestrzeń mknie.
Stopiony śnieg rzeka pełnowodną
Nasze życie jak łódź niesie.

Ale na starość potrzebny gniady,
 Na nic wronego konia pęd.
 Nie miłość już cenimy, spokój —
 Konie trzy i jeden człowiek.

2013

SZEPCZĄ GWIAZDY W UPOJNĄ NOC

Szepczą gwiazdy w upojna noc,
 Morze kąpie księżyc.
 Pamięć rysuje przepiękne oczy
 W starym sadzie zapominanym.

Ukośne krople dżdzu tam zbijają maliny,
 Jesień rozściela liście,
 Wiatr kręci kiście jarzębiny
 W starym sadzie zapomnianym.

Wiem, że tam była piękna panna,
 Co z twarzy podobna do tej,
 Czyj obraz się stopił, zostawił melodie
 W starym sadzie zapomnianym.

2015

NIE NUDŹ MNIE SWOJĄ MIŁOŚCIĄ

Nie nudź mnie swoją miłością.
 Twoje oczy, oczywiście, piękne są.
 Twoja miłość będzie tylko bólem
 Mojej duszy umęczonej.

Nie mów już tych pięknych słów,
 Miłości lekcje w sercu na zawsze.
 Twoje słowa są jak jesienne listopady,
 zakręcają mną. Zapominając lata,

Uleczę precz w nieznane dale,
 Tam, gdzie tylko szczęście i miłość,
 Tam, gdzie tylko anioły latają,
 Gdzie nie ma ciebie i nawet twoich śladów.

2015

MEŹCZYŻNA

Aby być mężczyzną, trzeba się takim urodzić,
 Aby stać się mężczyzną, należy pokochać.
 Uwodząc dziewcząt, nie spiesz się być dumnym,
 Wystarczy docenić tylko tę jedną miłość.

2015

KOBIETA ROZKWITA, GDY JEST KOCHANA

Kobieta kwitnie, gdy jest kochana,
 Dziękuję, żeś pozwolił by zakwitła.
 Tylko twą miłością jest chroniona,
 Tylko ty mnie możesz ocalić.

Gdy ogień i deszcz w mojej duszy,
 Gdy trwogi wąż me serce gryzie,
 Ty jeden na wirażu śliskim
 Mnie uratujesz i ugasisz smutek.

2015

NA TARASIE PŁACZE RÓŻA

Na tarasie płacze róża,
Roniąc płatki swe wspaniale.
Znów stracone są marzenia,
kolce pozostały.

Tam za ścianą skrzypce cierpią, Także moja dusza.
Na twych ustach uśmiech cierpki
i słowa pożegnania.

Na stole migocą świece,
Topię smutek w winie.
Nawet moją różę boli
twe próżne gadanie
2014

GDYBYM NIE KOCHAŁA

Gdybym nie kochała,
Jakbym wtedy oddychała?
Jakby biło serce moje?
Jakby wiosna przychodziła?
Jeślibym cię nie kochała,
Duszę chłodu bym oddała.

Шаргородский Андрей

Родился и вырос в городе Ухта, Россия. Жил и работал в Тюменской, Орловской, Винницкой и Харьковской областях. Автор трёх книг, которые издавались в России, Украине и Канаде. Его произведения опубликованы в десятках литературных изданий и сборников. Неоднократный лауреат и дипломант различных международных конкурсов. Номинирован на премию «Поэт года» и «Писатель года» в 2013, 2014 и 2015 годах. А.В. Шаргородский — член Российского и Интернационального Союзов писателей, член Международного Союза писателей «Новый Современник». Награждён медалью Московской литературной премии.

ЛУЧШЕ БЫ Я НИКОГДА НЕ СТАЛ ВЗРОСЛЫМ

Лучше бы я никогда не стал взрослым,
Жил бы я в детстве, не зная тревоги,
В садик ходил с той девчонкой курносой,
Лишь по одной мне известной дороге.

Я бы не знал, что такое разлука
С той, без которой прожить невозможно,
И никогда не изведаль бы скуку,
Лишь потому, что не знал, как всё сложно.

Мне б не хотелось жить ради карьеры,
И улыбаться всем лживой улыбкой,
Лишь для того, чтоб убрать все барьеры,
Что позволяют не делать ошибки.

Я бы не знал, что такое власть денег,
Что есть кредиты, долги, ипотеки,
Что есть чужой и есть свой жизни берег,
Что есть тусовки, вино, дискотеки.

И не узнал бы я, что есть измена —
Подлость и выгода правят всем миром,
И пусть желаешь во всём перемены,
Это зависит от ложных кумиров.

Я бы любил одуванчиков поле,
С папой и с мамой по нём пробежаться,
И никогда б не узнал, что есть горе —
В старости с ними когда-то расстаться.

Лучше бы я никогда не стал взрослым,
Жил бы я в детстве, не зная тревоги,
В садик ходил с той девчонкой курносой,
Лишь по одной мне известной дороге.

ПО МИРНО СПАВШЕЙ ДО СИХ ПОР КЛАВИАТУРЕ

По мирно спавшей до сих пор клавиатуре,
Вдруг пробежала дрожь седого пианиста...,
Во фраке, сшитом на текстиль-мануфактуре,
Кантаты «Реквием» от Ференца фон Листа.

И трудно выдохнуть восторг и сожаление,
При понимании, что музыка — навечно,
И наслаждаться, несмотря на положение,
Наивно веруя, что это бесконечно.

Я современные мотивы только внемлю,
Судить их смогут только через поколения,
Но как же хочется зарыть всё это в землю,
Не испытав при этом капли сожаления.

Szargorodskij Andriej

Urodzony i wychowany w mieście Uchta w Rosji. Żył i pracował w regionach Tiumeń, Oriel, Charków i Winnica. Autor trzech książek opublikowanych w Rosji, na Ukrainie i w Kanadzie. Jego prace były publikowane w dziesiątkach czasopism literackich i antologiach. Wielokrotny zwycięzca i laureat wielu międzynarodowych konkursów. Nominowany do nagrody «Poeta roku» i «Pisarz roku» w roku 2013, 2014 i 2015 roku. A. W. Szargorodskij jest członkiem rosyjskiego i Międzynarodowego Związku Pisarzy, członkiem Międzynarodowego Związku Pisarzy «nowa współczesna». Odznaczony medalem Moskiewskiej Nagrody Literackiej.

LEPIEJ BYM NIGDY NIE STAŁ SIĘ DOROSŁYM

Lepiej bym nigdy nie stał się dorosłym,
Żył bym jak dziecko, nie wiedząc trwóg,
Do przedszkola bym szedł z zadartym
noskiem
Po jedynej znanej mi drodze.

Nie widział bym co to jest rozstanie
Z tą, bez której nie da się żyć,
I nigdy bym nie poznał co to nuda
Tylko dlatego, że nie wiedział, że wszystko jest
trudne.

Nie chciałbym żyć w trosce o karierę
I uśmiechać się do wszystkich fałszywy
Tylko w celu usunięcia wszelkich barier
Co pozwalają nie popełniać błędów.

Nie wiedziałbym, co to moc pieniędzy,
Co to jest kredyt, dług i hipoteka,
Co to jest obcy i swój ojczysty brzeg,
I towarzystwo, wino, dyskoteki.

A nie wiedziałbym, że jest taka zdrada –
Łajdactwo i korzyści rządzić światem,
I niechbym może i chciał jakiej zmiany,
Wszystko zależy od fałszywych bożków.

Lubiłbym całe pole mieć dmuchawców,
Z tatą i mamą po nim biec,
I nigdy bym nie wiedział co to bieda –
Rozstać się z nimi w końcu w starszym wieku.

Lepiej bym nigdy nie stał się dorosłym,
Żył bym jak dziecko, nie wiedząc trwóg,
Do przedszkola bym poszedł z dziewczynką z zadartym
noskiem
Po jedynej znanej mi drodze.

PO SPOKOJNIE ŚPIĄCEJ KLAWIATURZE

Przez spokojnie śpiącą aż do teraz klawiaturze
Nagle dreszcz przebiegł pianisty siwego ...
W płaszczu, uszytym w tekstyliach,
Kantata «Requiem» od Franza von Liszta.

I trudno odetchnąć z zachwytu i żalu
Kiedy zrozumiesz, że muzyka — wieczna,
I cieszyć się, pomimo sytuacji,
Naiwnie wierząc, że jest nieskończona.

Ja tylko nowoczesne motywy załapuję,
Będą one ocenione poprzez pokolenia,
Lecz tak się chce to wszystko zakopać w ziemi,
Nie doświadczając przy tym nawet kropli współczucia.

Школьникова Елена

Известна как автор-исполнитель песен. Выпускница Иркутского государственного педагогического института и Академии труда и социальных отношений (г. Москва). Живёт в Якутске.

Каждый из нас начинается с детства,
Добрый, безудержным смехом звенящим.
Вся наша жизнь измеряется в средствах:
Прошрое, Будущее, Настоящее.
В юности радуется даль расстояний,
Души волнуют гитарные звуки,
Вся наша жизнь — вереница из станций
С общим названием «Встречи — Разлуки».

Зрелость иное несёт понимание:
Больше прощается и меньше судится,
Вся наша жизнь — это Зал ожидания,
Где, может, что-то когда-нибудь сбудется.

И в каком-то году, и в каком-нибудь месяце
Мы с тобой снова встретимся — верю и знаю.
Я тебя, среди несущих вокруг околесицу,
И в плену размышлений давно понимаю.
Для тебя мне стараться всегда очень хочется
(В нашей жизни так много неожиданных явлений),
Я не дам в твоём сердце сквозить одиночеству
В этом зимнем бреду после ливней осенних.
Заслону я тебя от внезапного сложного,
Отведу от тебя все обиды и горести.
Ты — моё уцелевшее доброе прошлое
В настоящем ещё не прочитанной повести.

Szkolnikowa Helena

Jest znany jako autor i wykonawca piosenek. Absolwentka Państwowego Instytutu Pedagogicznego w Irkucku oraz Akademii Pracy i Stosunków Społecznych (Moskwa). Obecnie mieszka w Jakucku.

W dzieciństwie się każdy z nas rozpoczyna,
Od śmiechu czystego, bez zatrzymania.
I życie mierzone jest nasze środkami:
Przeszłości, i przyszłość, i to co się dzieje dziś z nami.

W młodości nas cieszą dalekie podróże,
i w duszy spragnionej czuć dźwięki gitary,
Tu nasze życie jak kolej przystanków,
Na jednej trasie «Spotkania — Rozłąka».

Dojrzałość przynosi odmienne myślenie:
Jest wyrozumiałe i nie gotowe osądzić
Całe życie zmieniono w poczekalnię,
Gdzie być może coś kiedyś się spełni.

Czuję i wierzę, że się spotkamy,
W pewnym roku i jakimś miesiącu.
Rozumiem cię dobrze wśród tłumu,
podwładnemu nonsensu.

Dla ciebie jam gotów zawsze się starać
(dziś w naszym życiu tak wiele niespodzianek),
Nie pozwolę w twym sercu samotności zagościć,
W tym polu lodowym po wiosennych deszczach.
Uchronię cię od raptownych trudności,
i zasłonię od goryczy, niechęci.
Jestem mym dobrym duchem z przeszłości
w niedokończonej powieści teraźniejszość.

Шнейдер Вероника

Родилась 18 июня 1967 года в Пскове. С трёх лет и до 1993 года жила в Киргизии, во Фрунзе. В школе училась очень хорошо, но до университета успела поработать. В университете тоже училась с отличием, но пятый курс факультета русской филологии так и не закончила. В 1993 году вернулась в Россию. Поселилась в деревне на границе с Латвией. Занялась сыроделием. Но помешал кризис 1998 года. Воспитываю двоих детей-школьников. Шью, вяжу. Вдова. Инвалид. Неисправимый оптимист. Люблю землю, всё живое. Есть козочки, собака и кот. И есть стихи, которыми делюсь на сайте Стихи.ру под творческим именем Вероника Андер. Мечтаю о большем.

Минута молчания

Есть у молчанья звук особый —
Такой минута тишины,
О спящих вечно вспомнить чтобы
И не нарушить эти сны.

По разным сторонам границы
Одна и та же тишина,
И замолкают даже птицы,
Когда звучит в сердцах она.

В той тишине рождает мысли
Далёкий колокольный звон,
Что нет цены у каждой жизни,
Как ни крути, со всех сторон.

Что никакого нет различья
Ни в тех, ни в этих вечных снах.
Другими знаками отличья
Бог награждает в небесах.

Так пусть под небом безграничным
Наш мир врачует тишина.
Война со злом должна быть личным,
Чтоб Мировой не стать она.

И после новых войн нужны ли
Молчанья скорбного года,
Чтоб к окружающим нежны мы
Остались с детства навсегда...

Sznejder Weronika

Urodziłam się dnia 18 czerwca 1967 r. w Pskowie. Od trzech lat i do roku 1993 mieszkałam w Kirgizji, we Frunze. W szkole uczyłam się bardzo dobrze, ale jeszcze przed studiami zdążyłam popracować. Na uniwersytecie też studiowałam z wyróżnieniem, ale piąty rok wydziału filologii rosyjskiej tak i nie skończyłam. W 1993 roku wróciłam do Rosji. Zamieszkałam w wiosce na granicy z Łotwą. Zaczęłam produkcję serów. Ale przeszkodził kryzys 1998 roku. Wychowuję dwojga dzieci-uczników. Szyję, robię na drutach. Wdowa. Niepełnosprawna. Niepoprawna optymista. Kocham ziemię, wszystko, co żywe. Mam kózki, psa i kota. I wiersze, którymi dzielę się na stronie Wiersze.ru. Marzę o nieco większym.

Minuta ciszy

Ma dźwięk wyjątkowy milczenie —
Taką minutę ciszy,
By o śpiących wiecznie obudzić wspomnienie
Lecz snów to ich nie naruszy.

Na różnych stronach granicy
Cisza zawsze jedna i ta,
I nawet śpiew ptaków milczy,
Gdy brzmi w naszym sercu ona.

W tej ciszy rodzi myśli
Odległej dzwonnicy dzwon,
Że nie ma ceny dowolne życie,
Tak czy owak, ze wszystkich stron.

Że nie ma żadnej różnicy
Ani w tych, ani w tamtych wiecznych snach.
Inną nagrodą przecież
Bóg nagradza nas w niebiosach.

Więc niech pod niebem mglistym
Cisza leczy nasz świat.
Wojna ze złem musi być osobistą,
Żeby Światową nie stać.

I czy jest potrzebne po nowych wojnach
Milczenie tego bolesnego roku,
Żeby ciepło i miłość przy ludziach
Pozostały w dowolnym wieku...

Щербакова Елена

Поэтесса и писательница, драматург. Имеет ряд литературных наград, 3 литературные медали. Автор 20 книг, член Союза писателей России, Академии Российской литературы, академии русской народной поэзии, Союза независимых авторов и издателей. Ведущая литературного клуба «Вдохновение» в АНО ЦСИ «Русский дом».

Символ

Как в ноты брошенные мысли,
Волна скатилась от скалы.
Так имя выточит Отчизна.
И назовут его волю.

На амулете код заданный.
И не раскрыть его игрой.
Обмоет вихрь океанный
Пусть драгоценный камень твой.

Гласишь ты в космос «Мариконе!»
Святыни тонут пред тобой.
Поверья — что ложатся лона.
Их держишь ты своей рукой.

Пусть за скалою в легком бризе
Очерчен океан души.
Уснуть б навек в минимализме.
И ветер: «Ши-ши-ши-иии...»

Szczerbakowa Helena

Poetka, pisarka, dramaturg. Odznaczona wieloma nagrodami literackimi, w tym 3 medalami. Jest autorem 20 książek, należy do Związku pisarzy Rosji, Akademii rosyjskiej literatury, akademii poezji ludowej, Związku niezależnych autorów i wydawców. Helena jest prowadzącą klubu literackiego «Inspiracja», działającego w organizacji non-profit «Rosyjski dom»

Symbol

Niczym myśli rzucone do nut
Fala spuściła się ze skały
Tak Ojczyzna imię wyrzeźbiła
A kamienie go mianowały

Na amulecie wpisane znaki kodu
Bez możliwości otworzenia grą
I czyste wiatry oceanu
Niech kamień twój wyczyszcza
I krzyczysz w kosmos «Marikone!»
Przed tobą świątynie zatopione
Wierzenia co się kładą łonem
Tak trzymaj ręką swą.

Niech skały w lekkim wietrze
Nam robią oceanu duszy szkic.
By raptem wyjdąc na powietrze,
Usłyszeć morskiego wiatru szept.

I niechaj skały w lekkim wietrze
Szkicuje dusze oceanu.
By usnąć tu w minimalizmie
I słyszeć fali kołysanie

Русско-польский сборник

Rosyjsko-polskiego zbioru

БЕРЕГА ОГНЯ И ВОДЫ

BRZEGI OGNI A I WODY

Компьютерная верстка:
Алёна Васнецова, Наталия Пушкина
Художественное оформление обложки:
Наталия Пушкина

ISBN 978-5-906857-48-4

Подписано в печать 00.00.2016
Формат 60x90 1/16. Гарнитура NewJournal
Печать офсетная. Бумага офсетная. Усл. печ. л. 20,562
Тираж 5000 экз.

Интернациональный Союз писателей
Unione Internazionale degli Scrittori

Отпечатано в типографии
Интернационального Союза писателей
111024, Москва, ул. 4-я Кабельная, дом 2А, стр. 1.
тел. 8-495-788-17-10, 8-495-788-47-11

